

Giới thiệu Chung Độc

Chung Độc của tác giả Hải Lục là câu chuyện xoay quanh cuộc sống và những lời đồn về hắn, Quỷ Môn La sát. Một con người bí ẩn vang danh giang hồ ai cũng biết đến...

Tuy là một người vang danh thiên hạ nhưng mấy ai biết được diện mạo thật của hắn ? Chỉ cần tiếp cận thôi là đã trúng độc về trời. Một con người lạnh lùng độc tài như hắn vậy mà tại sao nàng lại có thể lỏm cả bản thân hắn lên giường thế kia ???

Thi triển độc công hết lần này đến lần khác, vậy mà cuối cùng lại bị khuất phục trước một mỹ nhân xinh đẹp. Liệu có điều gì đang xảy ra ???

Bạn đang đọc truyện *Chung Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Khí trời cuối thu tươi mát, gió thổi mây bay nhẹ nhàng, đúng là một sáng sớm ngày thu thoải mái. Núi rừng xanh ngắt, đường núi uốn lượn gấp ghe, bên đường lớn có một quán bán trà đơn sơ. Nơi này cách xa với nơi đông người, người đi đường lui tới không nhiều lắm, bởi vậy khách trong quán trà đếm được rất ít ỏi, nhưng mà vài người nói chuyện phiếm trời nam đất bắc, người tới ta đi nên cũng có chút náo nhiệt. Đột nhiên quán trà yên tĩnh, tất cả mọi người dừng lại động tác, ngay cả nói cũng nói không nên lời, toàn bộ ánh mắt chuyển chú vào một chỗ trong quán trà, không, chính xác mà nói là chuyển chú trên một người, là một thiếu niên tuấn tú mặc một thân y phục màu trắng. Thiếu niên áo trắng mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, vẻ mặt cực kỳ lạnh lùng, một đôi mắt thâm thúy tựa như màn đêm lạnh lẽo, u trầm, đen đặc, làm người ta không dám nhìn gần. Dường như thiếu niên áo trắng đã quen với ánh mắt kinh diễm của mọi người, hắn chậm rãi đi vào trong quán trà, thần sắc hờ hững mang một khí thế bề thế lạnh lùng cao ngạo. Nhìn thấy thiếu niên áo trắng đi vào trong quán trà, chủ quán vội vàng chạy ra tiếp đón. “Xin hỏi công tử muốn dùng gì ? Chỗ này tuy nhỏ nhưng này nọ đều có đủ, trà, rượu, đồ ăn, tất cả chúng tôi đều có” Thiếu niên áo trắng cũng không để ý đến ông ta, tự mình đi tới một góc trong quán trà, ngồi xuống một bàn không có người ngồi bên cạnh, sau đó mới ra tiếng phân phó “Chủ quán, mang đến một bầu rượu, tốt nhất là nữ nhi hồng lâu năm, nếu không có rượu nữ nhi hồng lâu năm thì rượu mới ủ cũng được” Khẩu khí của hắn lãnh đạm, giọng nói lại vô cùng thanh thúy vang dội, mặc dù không mềm mại uyển chuyển như nữ tử, nhưng cũng có chút êm tai, dẫn tới mọi người phải ghé mắt qua nhìn. Chủ quán lại nói “Nữ nhi hồng lâu năm thì có, ngài có muốn cần những thứ khác không ?” “Không cần” Thần sắc thiếu niên lạnh lùng, ánh mắt thủy chung vẫn nhìn bên ngoài quán trà, chưa từng dừng trên bất kỳ một người nào. “Vâng, lập tức đến ngay” Sau khi chủ quán đưa tới một bầu rượu và một cái chén, thiếu niên áo trắng mở nắp bầu rượu ra, lại lấy từ trong áo ra một bình sứ hoa nhỏ màu xanh, mở nắp bình sứ ra, đổ một ít bột màu lam nhạt vào trong bầu rượu, lập tức bột phấn tan chảy, hương rượu càng thêm nồng đậm, nhất thời mùi hương lạ lùng tản ra trong quán trà, người thôi cũng đủ say rồi. Hành động này của thiếu niên lại làm cho mọi người chú ý, lại khe khẽ nói nhỏ. Trong quán trà rong rã hỗn tạp, có tốt, có xấu, đương nhiên còn có một ít lưu manh chuyên đi sinh sự, bọn họ để ý khuôn mặt thiếu niên áo trắng kia so với nữ tử còn xinh đẹp hơn, liền sinh ra ánh mắt dâm tà, không có một chút ý tốt nào. Thiếu niên áo trắng tự rót tự uống, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn ra núi xanh mây trắng xa xa, làm như chưa phát hiện chính mình sắp gặp nguy hiểm, hoặc là không đem tất cả để vào mắt. Sau khi đám lưu manh kia đánh giá một lúc, liền đứng dậy đi đến phía thiếu niên áo trắng, trong đó một tên đầu lĩnh trung niên trêu đùa “Tiểu ca ca, một người uống rượu không buồn sao ? Chúng ta đến uống cùng người thế nào ?” Thiếu niên áo trắng cũng không quay đầu lại, một đôi mắt đen sâu thẳm thủy chung nhìn cảnh sắc phương xa, rõ ràng nguy hiểm đã đến gần trước mắt nhưng hắn vẫn trầm tĩnh, không mở miệng đáp lại. Nam tử trung niên nhủ thầm không nói, nhưng các nam tử phía sau hắn đã nhìn không được lên tiếng trách mắng “Này ! Lão đại chúng tôi nói chuyện với người đó !” Thiếu niên áo trắng buông chén rượu trong tay xuống, cuối cùng cũng nhìn về phía bọn họ, trên mặt hiện lên ý cười quý dị “Nói chuyện ? Quái, ta không nghe thấy tiếng người nói chuyện, chỉ cảm thấy có con chó nhỏ sủa bậy thôi” Khách trong quán trà nghe hắn nói như vậy, toàn bộ muốn phì cười nhưng không dám, chỉ che miệng cười tởm. Đám lưu manh đỏ mặt lên, đầu lĩnh nam tử trung niên then quá thành giận hét lớn “Hồn tiểu tử đáng giận, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, các huynh đệ bắt lấy hắn !” Thiếu niên áo trắng lại nở nụ cười sâu sắc, trong mắt lại hiện lên một chút tàn nhẫn lạnh lùng. Rõ ràng hắn vẫn ngồi ở chỗ cũ, cũng chưa hề động đậy một chút, tay chân cũng không hề nhấc lên nửa phần, thế mà đám lưu manh kia trong nháy mắt lại ngã oạch trên mặt đất, không ngừng lăn lộn kêu rên. “Thật sự là một đám âm ỹ, các người im lặng vẫn tốt hơn” Tươi cười trên mặt thiếu niên áo trắng dĩ nhiên biến mất, lại khôi phục lại thần sắc lạnh lùng như trước kia. Hắn vừa nói xong, lập tức đám lưu manh đang rên la kia ngậm miệng, không phải bọn họ không còn đau đớn nữa, mà là bọn họ không phát ra được âm thanh gì, chắc là thiếu niên lại âm thầm động tay động chân gì rồi. Giờ phút này đám du côn mới biết chọc tới người không nên chọc, rất muốn quỳ xuống đất dập đầu xin một con đường sống, đáng tiếc bọn họ thân bất do kỷ, không có năng lực hành động, cũng không nói ra lời, chỉ có thể nằm trên mặt đất chịu đựng vô tận đau đớn thống khổ. Mọi người ở một bên cảm thấy trong lòng run sợ, nhưng lại âm thầm thấy hiếu kỳ, đồng thời cũng cảm thấy vài phần sung sướng, dù sao đám người kia không có chuyện ác nào là không làm, nay có người thay trời hành đạo, mọi người tự nhiên vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Thần sắc thiếu niên áo trắng không thay đổi, sửa sang lại y phục rồi ném chút bạc vụn lên trên bàn, sau đó đứng dậy muốn rời đi. Chủ quán vội vàng gọi hắn lại “Công... công tử xin dừng bước” Thiếu niên áo trắng dừng bước, quay đầu hỏi “Tiền đó không đủ sao ?” Chủ quán có chút khiếp sợ nói “Không... không phải, mà là những người này... tiểu nhân thật sự không biết nên xử lý bọn họ như thế nào” Thiếu niên áo trắng nhướn mi, lạnh lùng nói “Người thích xử lý như thế nào thì cứ xử lý như vậy, nếu thấy chướng mắt thì đưa bọn họ vào trong sơn cốc xa nhất là được” Thần sắc chủ quán khó xử “Này...” Ông cũng không muốn gây chuyện với bọn họ a. “Yên tâm, dù sao sau này bọn họ không bao giờ có thể làm chuyện ác nữa, các người không cần sợ bọn họ” Thiếu niên áo trắng bỏ xuống những lời này rồi xoay người bước đi. Mọi người nhìn bóng dáng thon gầy của thiếu niên, trong lòng tràn đầy nghi vấn. Thiếu niên này xem ra còn trẻ tuổi, tướng mạo nhã nhặn thanh tú, ra tay lại biến hoá cực kỳ kỳ lạ, rõ ràng hắn chuyện gì cũng chưa làm, thậm chí cử động liên tục cũng không nhiều, vì sao trong nháy mắt đám lưu manh kia lại ngã xuống ? Là hắn sử dụng loại võ công kỳ dị hiếm thấy nào đó ? Hay là tà khí yêu pháp đáng sợ gì đó ? Thiếu niên này... đến tột cùng có lai lịch ra sao ? Núi cao xanh xanh, mây trắng lượn lờ. Sau khi thiếu niên áo trắng rời khỏi quán trà, liền theo đường núi chậm rãi mà đi, ước chừng sau nửa canh giờ đi đường, đột nhiên phía sau hắn truyền đến tiếng xe ngựa và tiếng hét to của nam tử, núi rừng yên tĩnh trở nên huyền ảo vô cùng. “Dừng lại ! Mau dừng lại đi !” Thiếu niên áo trắng nhướn mày, trong mắt sâu thẳm hiện lộ ra một chút không kiên nhẫn, hắn quay đầu nhìn lại, trông thấy cách đó không xa có vài người vạm vỡ trong tay cầm vũ khí, càn không ngừng kêu la vây quanh một xe ngựa. Xe ngựa kia nhìn rất hoa lệ, được bốn con ngựa đen quý giá kéo, chỉ tiếc là cả xe ngựa đều là

màu đen, ngay cả rèm cửa sổ cũng màu đen, làm cho người ta nhìn vào liền cảm thấy không thoải mái. Xe ngựa bị vài tên đại hán vây quanh nên không thể động đậy, xa phu là một trung niên tướng mạo bình thường, hần liền mở miệng cầu xin nói “Các vị đại gia, tiểu nhân chỉ là người kéo xe thuê, không có quan hệ gì với người có ân oán với đại gia, cầu đại gia cho tiểu nhân một con đường sống” Một tên hán tử trong tay cầm đao dài lớn tiếng nói “Yên tâm, chúng ta tìm là người bên trong xe ngựa, người đi đi” Xa phu vội vàng nhảy xuống xe ngựa, chuồn mất, mà chủ nhân xe ngựa vẫn ngồi ở trong xe ngựa, vừa không lên tiếng, cũng không lộ diện, làm như hoàn toàn không đem đám người như hồ rình mò bên ngoài để trong lòng. Nam tử cầm đao dài trong tay ôm quyền nói “Bằng hữu bên trong nghe rõ, chúng ta là tiêu sư tiêu cục Phương gia, ta là tông tiêu đầu [bá thiên thương] Phương Đại Đình, người cầm kiếm bên cạnh ta là sư đệ [tấn phong kiếm] Phương Đại Tước. Nói ra thật xấu hổ, chúng ta là tiêu sư áp tải hàng, gần đây nhất chúng ta bị mất một chuyến hàng tại vùng phụ cận ở đây, vì muốn tìm hàng bị mất nên không thể không tra khách qua đường, mong rằng bằng hữu bên trong bỏ qua để cho chúng ta khám xét xe ngựa” Mọi người đợi một lát, nhưng bên trong xe ngựa vẫn im lặng không tiếng động. Phương Đại Đình cùng Phương Đại Tước nhìn nhau, trên mặt biểu lộ thần sắc không hồn giận. Phương Đại Tước tính tình nóng nảy, cao giọng nói “Này ! Người bên trong không thấy mặt thì không biết xấu hổ, nếu ngươi không làm chuyện gì ám muội thì vì sao lại không ra ?” Phương Đại Đình vội vàng ngăn hần lại, giải thích nói “Bằng hữu, ngăn lại xe ngựa của ngươi đúng tình thế ngoài ý muốn, liền xin ngươi hỗ trợ, chỉ cần để cho chúng ta khám xét bên trong xe, tuyệt không lại làm khó dễ ngươi. Hần nói lời này là hợp tình hợp lý, dễ nghe vô cùng, nhưng không biết người bên trong xe ngựa làm sao vậy, lại vẫn không nói một tiếng đáp lại. “Tốt ! Xem ra ngươi không đem tiêu cục Phương gia chúng ta để vào mắt, vậy đừng trách ta động thủ” Rốt cuộc Phương Đại Tước không kiềm chế được xúc động trong lòng, đi lên phía trước vài bước, bày ra chiêu thức chuẩn bị ra tay. Giờ phút này bên trong xe ngựa cuối cùng có động tĩnh, người bên trong thần nhiên bỏ ra một câu “Ta không có thứ mà các ngươi muốn, các ngươi nên đi thôi” Giọng nói kia không cao không thấp, mềm nhẹ lãnh đạm, cũng nghe không ra là nam hay nữ, nhưng nghe êm tai vô cùng. Tiêu sư Phương gia sửng sốt vô cùng, không lường trước được trên đời lại có người nói ra êm tai như vậy, nhưng mà bọn họ tìm hàng bị mất, sao lại dễ dàng bị xoay chuyển được. Phương Đại Đình lại yêu cầu nói “Bằng hữu, thỉnh cầu ngươi để cho chúng ta khám xét trong xe, sẽ không lãng phí nhiều thời gian của ngươi lắm đâu” Lại là một lúc trầm mặc, sau đó người trong xe mới mở miệng “Không được, các ngươi vẫn nên tra xét xung quanh đi” Phương Đại Tước thấy hành tung của chủ nhân xe ngựa thần bí quý dị, nhin không được sinh lòng nghi ngờ, lạnh giọng hỏi “Bằng hữu, ngươi lại lần nữa ngăn trở, chẳng lẽ bên trong xe có gì đó ám muội sao ?” Nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của hần, tiêu sư Phương gia chậm rãi tới gần xe ngựa, tính dùng võ lực bức chủ nhân xe ngựa ra. Lúc này bên trong xe ngựa truyền ra một tiếng nói nhỏ như thờ dài “Các ngươi không đi thật sao ?” Phương Đại Đình quả quyết nói “Không tra ra bên trong xe ngựa có gì thì chúng ta tuyệt đối không đi” “Được rồi, kia cũng không thể không được” Lời nói chưa dứt, màn xe đã bay lên phiêu phiêu, một thân ảnh màu đen đã thoát ra, chợt dừng trước mặt tiêu sư Phương gia, thân pháp nhẹ nhàng linh hoạt, thể gian ít có. Người này một thân y phục màu đen, trên mặt cũng dùng khăn màu đen che mặt, chỉ để lộ ra một đôi mắt trong suốt phi phàm, giống như sao sáng giữa bầu trời đêm, có thể câu hồn nhiếp phách, hơn nữa thân hình hần thon dài, y phục lại rộng thùng thình pháp phối trong gió, phiêu giạt như tiên, cộng thêm khí chất thanh nhã thoát tục không vương bụi trần. Tiêu sư Phương gia nhìn đến ngây ngốc, mới nhìn ánh mắt mà đã như thể rồi, hướng chỉ là nhìn thấy khuôn mặt, chỉ biết ngây ngốc nhìn người che mặt, một câu cũng nói không ra. Thiếu niên áo trắng nguyên bản vẫn đứng nguyên tại chỗ, thần sắc hồ hững, vừa không tránh đi lại càng không tiến lên, chỉ lạnh lùng nhìn về nơi xa, cho đến khi hần nhìn thấy người che mặt bằng khăn màu đen thì lập tức ánh mắt trợn to, bắn ra vô số ánh sáng sáng quắc, như là gặp chuyện gì thú vị. Chỉ thấy người che mặt kia nhẩn mi lại, tay áo dài giương lên, trong nháy mắt phát ra một luồng khí đánh tới tiêu sư Phương gia. Hần ra tay cực nhanh, nhóm tiêu sư Phương gia không kịp né tránh, chỉ cảm thấy một trận choáng váng cùng đau đớn ập tới, tiếp theo là một màu tối đen, cái gì cũng không nhìn thấy. “Đây là có chuyện gì ? Vì sao ta không nhìn thấy ?” Phương Đại Đình thất kinh kêu to “Sư đệ, ta không nhìn thấy !” Phương Đại Tước cũng kinh hô “Ta cũng không nhìn thấy ! Đây là có chuyện gì ? Ánh mắt của ta ? Ánh mắt của ta !” Mọi người không nhìn thấy nên lâm vào bối rối, muốn chạy trốn nhưng cũng không biết phải chạy hướng nào, chỉ có thể đứng xoay quanh tại chỗ. Người che mặt không để ý tới bọn họ, tự mình chuyển hướng qua thiếu niên áo trắng, lạnh lùng đánh giá “Ngươi còn không đi ?” Hần nhìn thấy thiếu niên áo trắng đứng vu vơ xa xa, không có quan hệ gì với tiêu sư Phương gia, cho nên vẫn chưa ra tay với hần. “Vì sao ta phải đi ?” Thiếu niên áo trắng nhìn thẳng người che mặt, trên mặt không có một chút sợ hãi, trong ánh mắt còn lộ ra chút hứng thú vui mừng. Người che mặt nhíu mày, khó hiểu nói “Ngươi không sợ ta ?” Thiếu niên này còn trẻ tuổi, nhìn thì như tay trời gà không chột, nhưng sao lại có khí phách gan dạ sáng suốt rồi, thật là hiếm thấy. Thiếu niên áo trắng nhàn nhạt nói “Sợ ngươi gì chứ ? Sợ ngươi cũng hạ độc ta sao ?” “Ngươi biết ta dùng độc ?” Trong mắt người che mặt hiện lên một tia kinh ngạc. Thiếu niên này nói đúng, mới vừa rồi hần vung tay áo lên là độc tăn ra trong gió làm người ta bị mù, khả năng người bình thường không nhìn thấy được, nói như vậy thiếu niên này có nghiên cứu độc thuật. “Ta đương nhiên biết, hơn nữa ngươi có thể hạ độc bọn họ, thì ta lại có thể hồi phục ánh sáng cho mắt của bọn họ” Thiếu niên áo trắng vừa nói vừa đi tới cạnh tiêu sư Phương gia, tay hần động liền tiếp cũng chưa nhưng lại làm cho tiêu sư Phương gia trong nháy mắt đã thấy được ánh sáng. Phương Đại Đình vội vàng ôm quyền hành lễ nói “Đa tạ thiếu hiệp đã ra tay cứu giúp, yêu nhân này không biết sử dụng yêu pháp gì lại làm mù hai mắt sư huynh đệ chúng ta, may mà có thiếu hiệp giúp đỡ, đại ân đại đức của thiếu hiệp nhất định sau này ta sẽ hồi báo” Tuy rằng trước đó bọn họ không nhìn thấy, nhưng lại nghe rõ ràng cuộc đối thoại giữa hai người, cho nên cảm kích thiếu niên áo trắng đến mười hai vạn phần. Nhưng mà, hần nói rất chân thành, nhưng thiếu niên áo trắng cũng không thêm liếc mắt nhìn hần một cái, chứ đừng nói là đáp lại. Một đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào người che mặt, khiêu khích hỏi “Ngươi xem, ta hà tất phải sợ ngươi sao ?” “Ngươi là người nào ?” Người che mặt nheo mắt lại, đáy mắt loé lên một tia đề phòng. Phương Đại Đình nhìn hai người bên hỏi bên đáp, nhưng lại hồ hững với hần, muốn nói gì chen vào thì không dám, chỉ có thể xấu hổ đứng một bên. Phương Đại Tước tính tình ngay thẳng, xưa nay từng gặp nhưn nhin không được, liền mở miệng chất vấn nói “Này ! Sao ngươi lại vô lễ như vậy ? Sư huynh ta nói lời cảm tạ với ngươi, tốt xấu gì ngươi cũng đáp lễ lại chứ, làm gì có đạo lý không để ý đến người khác như vậy, không khỏi quá cuồng vọng rồi !” Cuối cùng thiếu niên áo trắng cũng nhìn về phía bọn họ, thần sắc và khẩu khí cũng cực kỳ lãnh đạm “Hiện tại ta có việc muốn nói chuyện cùng hần, các ngươi đi ra xa cho ta, đừng ở đây gián đoạn chuyện của ta” Tiêu sư Phương gia vốn đang rất cảm kích thiếu niên này ra tay tương trợ, nhưng phút chốc không khỏi giận dữ vì ngữ khí cuồng vọng của hần. Phương Đại Tước khinh thường đánh giá thiếu niên thân hình gầy gò, châm biếm nói “Không đi thì thế nào ? Chẳng lẽ tiêu bạch kiếm ngươi còn có thể đem xương cốt lão từ huy đi sao ?” Thiếu niên áo trắng hơi nhíu mày, đáy mắt hiện lên một tia thâm ý biến hoá kỳ lạ. Hần nhìn thẳng Phương Đại Tước, một đôi mắt u lãnh tuần tra trên người Phương Đại Tước. Ánh mắt u ám của hần làm trong lòng Phương Đại Tước khẽ run, nhin không được rung mình một cái. Này thật đúng là quái, hần hành tẩu giang hồ đã nhiều năm, cũng gặp qua không ít ác nhân hung tàn, trường hợp gì cũng có trải qua chút ít, thế mà hôm nay mới cảm nhận được thế nào là lạnh đến sở hãi. Ánh mắt tiêu từ này... thật sự là nói không nên lời tà môn cổ quái gì, như là... như là có thể thấy rõ từng đốt xương trong cơ thể hần. Thiếu niên áo trắng chậm rãi nói “Ta đương nhiên có thể gỡ từng cây xương trên người ra, mà khi ta lóc xương cốt toàn thân ngươi rồi, cam đoan ngươi vẫn còn sống” Đột nhiên hần câu môi cười, âm lãnh, quý mị “Chẳng qua, sống không được thoải mái mà thôi” Phương Đại Tước ngăn ra, chỉ cảm thấy lông tơ đã dựng thẳng, lưng rét run, cổ họng muốn phát ra âm thanh nhưng không được. Thiếu niên áo trắng lại nói tiếp “Như thế nào ? Cơ hội này khó có được, cũng không phải ai muốn cũng được, nếu ngươi nguyện ý cho ta thử một lần, lập tức ta liền ra tay” Lời nói của hần mềm nhẹ, miệng nói chậm rãi, nhưng về mặt lại dị thường nói thật, làm người ta không rét mà run. Phương Đại Tước nuốt nước miếng một cái, làm cho cổ họng không khô khốc, nhưng vẫn không nói ra lời, đột nhiên trong lòng hần chấn động. Thiếu niên này tướng mạo thanh nhã, làm hần đột nhiên nhớ tới một người, vội vàng hỏi “Đợi chút, xin hỏi đại danh các hạ ?” Thiếu niên áo trắng chớp mi, tươi cười mất đi, thần sắc quay về lạnh lùng, thần nhiên bỏ xuống hai chữ “Tề Dị” Lời hần nói bình tĩnh như nước sau đó là chấn động như đá vỡ vụn, lập tức mọi người ở đây nổi lên phản ứng thật lớn, sắc mặt mọi người trắng bệch, người người bối rối sở hãi. Phương Đại Đình thất thanh nói “Ma Y Tề Dị phiên toái ?” “Đúng là ta” Tề Dị gật gật đầu, ánh mắt chớp động, cười như không cười nói “Chẳng lẽ muốn ta ra tay chứng minh sao ?” “Ta... người...” Phương Đại Đình nhìn hần, môi run

run, muốn nói cái gì cũng không nói ra lời, chỉ có thể vãi chào người ta một cái rồi lủi Phuong Đại Tước xoay người bỏ chạy, mà những tiêu sư khác đương nhiên cũng bỏ trốn mất dạng, như là phía sau có yêu quái ăn thịt người. Chỉ cần người trong giang hồ đều biết, “phiền toái” là tuyệt tuyệt đối đối không thể trêu chọc, “phiền toái” này không phải chuyện, cũng không phải vật, mà là năm nam nhân, năm nhân vật có những câu chuyện kỳ lạ. “Mà ‘phiền toái’ nhất, làm người ta sợ hãi nhất chính là Ma Y Tề Dị tính tình lạnh lùng tàn khốc, hấn hi nộ vô thường, cứu người, đã thương người chỉ vì một ý niệm, hấn là Ma Y, bởi vì hấn không chỉ tình thông y được, cũng giỏi sử dụng độc, trong chốn võ lâm có không ít người bị hấn độc qua, nhận lấy thật nhiều đau khổ. Hôm nay vận khí của bọn họ không tốt, không may gặp phải người người khác sợ không kịp Ma Y Tề Dị, đừng nói là tìm hàng hoá bị mất về, chỉ cần bảo trụ mạng nhỏ đã là vạn năm hạnh phúc rồi. Trong khoảnh khắc nhóm tiêu sư Phuong gia trốn thoát mất dạng, chỉ còn người che mặt đứng lại với Tề Dị. Người che mặt thấy tiêu sư Phuong gia rời đi, dĩ nhiên hấn cũng không nguyên ý ở lại lâu, hấn xoay người muốn đi thì bị Tề Dị gọi lại. “Đợi chút, người khoan đi đã” Thân hình hấn chợt loé, vội vàng phi thân đến trước người che mặt. Dừng lại cước bộ, người che mặt lạnh giọng mở miệng “Chuyện gì?” “Có phải trên mặt người là khăn che mặt chế tác từ băng viêm huyền tâm ti?” Tề Dị nhìn thẳng hấn, ánh mắt sáng quắc, thái độ nếu như không có được đáp án thì sẽ không bỏ qua. “Là đúng thì thế nào? Không đúng thì thế nào?” Người che mặt không thừa nhận cũng không phủ nhận. Rồi Tề Dị nói tiếp “Băng viêm huyền tâm ti sinh trưởng nơi cực bắc, cả vật thể đen như mực, kể cả phun ra tâm ti cũng màu đen, tuy rằng băng viêm huyền tâm ti này có mang kịch độc, khả năng nó phun ra tâm ti đã có độc thần kỳ, bình thường chỉ dùng để ngăn cách độc khí, khỏi độc, nhưng người lại dùng nó để làm khăn che mặt là vì duyên cớ gì?” Trầm ngâm trong chốc lát “Hay là, trong thân thể của người có chứa độc, ngay cả thở ra cũng mang hơi thở kịch độc, cho nên mới dùng cái này che mặt đúng không?” Ngửi khí của hấn tuy là nghi vấn, nhưng thật ra trong lòng đã sớm xác định. “Ta không cần nói cho người” Người che mặt cương cứng, một đôi mắt trong suốt trùng trùng như băng tuyết. Tề Dị nhún nhún vai, không để ánh mắt lạnh lùng của hấn vào trong mắt “Người đã không muốn nói cho ta biết, ta đây chỉ tự mình chứng thực thôi” Ngón tay hấn gấp khúc muốn chụp lấy, dứt khoát vuron lên phía trước, ý muốn giật cái khăn che mặt của người che mặt xuống, chỉ tiếc người che mặt khinh công cao hơn hấn một bậc, nên dễ dàng tránh cú đánh bất ngờ của hấn. Tề Dị ra tay không trúng, cũng không có ý tấn công tiếp, chỉ lẳng lặng đứng tại chỗ, trên mặt hiện lên một nụ cười đậm bí hiểm. Người che mặt nhẹ nhàng lắc người qua một bên, thấy hấn không hề tiến công thì cảm thấy có chút kinh ngạc, lập tức cảm thấy một trận tê buốt, dưới chân mềm nhũn, liền ngã ngồi xuống đất. Tề Dị nhẹ nhàng nờ nụ cười “Khinh công của ta so ra kém người, nhưng người đừng quên ta là Ma Y Tề Dị, trừ võ công ra ta còn rất nhiều biện pháp lưu lại người. “Người che mặt án ngực, chỉ cảm thấy toàn thân mềm yếu vô lực, không dám tin nói “Không có khả năng! Trên đời này không có độc có thể đã thương ta!” Tề Dị mỉm cười nói “Ta dùng không phải độc, mà là một loại đặc chế ‘ma cân tó cốt tẩn’, bất luận kẻ nào trúng thuốc này đều mất đi năng lực hành động, trừ phi ta tự mình điều chế giải được, nói cách khác, người cũng chỉ có thể ở trên núi này không thể động đậy” Người che mặt nhàn nhàn nhắm mắt, cắn răng nói “Người rốt cuộc muốn thế nào?” Người yên tâm, ta không muốn thương tổn người, người chỉ cần ngoan ngoãn không lộn xộn là được, để cho ta nghiên cứu đi” Hai mắt Tề Dị loè loè sáng, cười tươi như điều hâu gặp được gà con. Trong lòng người che mặt cả kinh “Người... người muốn nghiên cứu cái gì?” Đáng chết! Hấn hành tẩu giang hồ lâu như vậy rồi, đã trải qua vô số nguy nan, nhưng chưa bao giờ lâm vào khốn cảnh như bây giờ, cũng do hấn quá xem thường thiếu niên tuấn tú nhu nhược này mới có thể bị khống chế. Tề Dị ngồi xổm trước mặt hấn, cười nói “Đừng sợ, ta chỉ muốn xác định trong cơ thể người chứa kịch độc như ta suy đoán không thôi” Hấn vừa nói vừa vuron tay, muốn tháo xuống khăn che mặt của người che mặt. Người che mặt vội vàng ngăn cản lại “Dừng tay, ta nói cho người là được” Giọng điệu kinh hoàng của hấn làm cho Tề Dị ngây ngốc, hấn nghĩ nghĩ rồi thu tay về “Vây trước tiên người nói cho ta biết người là ai đi, vì sao muốn mang băng viêm huyền tâm ti làm khăn che mặt?” Người che mặt trầm mặc một lát, ánh mắt chớp động do dự, cuối cùng hấn như hạ quyết tâm thấp giọng nói “Ta là quý Quý Môn La Sát, đúng như người đoán, trong cơ thể ta chứa rất nhiều kịch độc, ngay cả thở ra cũng làm cho người ta choáng váng mấy ngày, thậm chí chết đi. Vì tiện cho hành động, cho nên ngày thường đều mang khăn che mặt có công hiệu cản độc này...” “Thì ra người là Quý Môn La Sát” Tề Dị hơi nhíu mày, trên gương mặt tuấn tú hiện lên một tia kinh ngạc, cho dù hấn lạnh lùng, nhưng khi nghe hai chữ “Quý Môn” cũng không thể không biến sắc. Quý môn là tổ chức thần bí nhất trong chốn võ lâm, cũng là tổ chức quý dị làm người ta sợ hãi nhất. Trong truyền thuyết tất cả người trong quý môn đều là quý, do Quý Vương tà ác thống trị, cũng có ba tên hộ pháp: vô hình nhất, lạnh lùng nhất là Tu La. Tàn nhẫn nhất, máu lạnh nhất là Dạ Xoa. Độc nhất, đẹp nhất là La Sát. Không ai biết vì sao Quý môn được thành lập, cũng không có người biết Quý môn rốt cuộc đã làm gì, chỉ biết một ít chuyện khó hiểu, thần bí khó dò, khẳng định đều có liên quan đến Quý môn. La Sát nói cảnh cáo “Nay người đã biết thân phận của ta thì tốt nhất là thả ta ra, nếu không người là địch của Quý môn. Người là người thông minh, hấn là hiểu được làm thế nào” “Cảm ơn đề nghị của người...” Tề Dị câu môi cười, không chút để ý đến lời uy hiếp hấn “Bất quá ta còn muốn tháo khăn che mặt của người xuống để nhìn một cái” Trong chốn võ lâm đều nói Quý Môn La Sát là người độc nhất, đẹp nhất, hôm nay có vinh hạnh gặp mặt thì có thể nào buông tha dễ dàng. Cái khăn che mặt này hấn nhất định tháo xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chung Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 2

Thấy tay Tề Dị hướng đến mặt mình thì La Sát chấn động “Không!” Khi hấn phát ra tiếng nói thì đồng thời Tề Dị đã tháo xuống khăn che mặt của hấn. Khăn che mặt được tháo xuống, Tề Dị liền ngây ngẩn cả người, hấn kinh ngạc nhìn khuôn mặt xinh đẹp vô song đó, chỉ cảm thấy tim đập gia tốc, suýt nữa thì ngừng thở. Nếu không phải do chính mình nhìn thấy thì thế nào đi nữa hấn cũng không dám tin trên đời này lại có người đẹp như thế, đó là một vẻ đẹp không có ngôn từ nào để hình dung được, quá tình mỹ. Phảng phất không giống như bình thường, Tề Dị chậm rãi vuron tay muốn chạm đến dung nhan tuyệt mỹ làm người ta không thể tin kia, đó không phải là ý định khinh bạc, mà là muốn chạm đến để chứng minh mình không phải đang nằm mơ. Nhưng là, trong mắt La Sát phản hấn rõ ràng làm lòng hấn chấn động, hấn khẽ thở dài, cũng vuron tay ra như trước, nhưng là thay La Sát mang khăn che mặt lên lại. “Thực xin lỗi, hiện tại ta đã biết, người mang khăn che mặt này không chỉ vì ngăn cách độc, mà còn vì không để người ngoài thấy dung mạo của người” La Sát ừ ừ, không nói một câu, lòng mi dày rung động, làm như mình ản nhận thống khổ lớn vô cùng. Tề Dị nói đúng, sở dĩ hấn dùng khăn che mặt không chỉ vì ngăn cách độc, mà còn vì không muốn người ngoài thấy dung mạo của hấn, cho dù là bên trong Quý môn, người nhìn thấy khuôn mặt của hấn cũng đếm trên đầu ngón tay. Nhưng mà hôm nay, như thế này mới có một người xa lạ nhìn thấy gương mặt của hấn... Hấn vô cùng tức giận, lại không biết làm thế nào, chỉ có thể tạm thời nhẫn nhịn lửa giận của mình. Hấn thề, nếu có thể thoát khỏi khốn cảnh bị người khống chế thì nhất định phải giết Tề Dị đáng chết này! Tề Dị thấy hấn im lặng không nói thì không đành lòng, vốn định nói mấy lời an ủi nhưng không biết mở miệng như thế nào. Tính hấn luôn lạnh lùng cao ngạo, rất ít đem cảm thụ của người khác đặt ở trong lòng, nhưng hôm nay gặp La Sát xinh đẹp thần bí người chứa kịch độc,

tâm luôn luôn lạnh lùng cũng nổi lên một chút đau lòng. Sau một hồi xấu hổ im lặng, cuối cùng La Sát cũng nhìn về phía Tề Dị, đôi mắt trong suốt kiêu căng trừng trừng sáng rực “Để cho ta đi” Đây không phải thỉnh cầu mà là mệnh lệnh, La Sát đẹp nhất, độc nhất cho dù thân bất do kỷ, lại vẫn duy trì ngạo khí nghiêm nghị không tha cho người khác. Ánh mắt Tề Dị phức tạp, nghiêng đầu qua một bên không dám nhìn hắn, sợ bị cặp mắt quá mức xinh đẹp kia làm dao động tâm ý “Không được” Hắn nhìn thấy ánh mắt, cả giận nói “Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?” “Rất đơn giản, ta muốn nghiền cứu độc trên người ngươi” Tề Dị quay đầu lại, nhìn hắn rất chăm chú “Chỉ cần ngươi nguyện ý cho ta nghiền cứu độc trên người ngươi, thì ta cam đoan không thương tổn đến một cọng lông tơ của ngươi” Hắn không chút nghĩ ngợi, lập tức cự tuyệt “Không có khả năng!” Tề Dị không sao cả cười “Ngươi cho là ngươi còn có thể cự tuyệt được sao?” “Ngươi! Đáng giận!” Sắc mặt La Sát lúc đỏ lúc trắng, tức giận thì tức giận nhưng cũng hiểu được giờ phút này mình không thể động đây, chỉ có thể mặc cho người bài bố. Biết hắn tâm cao khí ngạo nên Tề Dị cũng không nói nhiều, chỉ sợ chọc hắn tức giận thật thì không biết hắn sẽ làm ra chuyện gì. Vươn tay nâng hắn dậy, thế này mới phát hiện thân hình hắn thon dài, so với mình cao hơn một cái đầu, chính dáng người tinh tế này mới có thể làm cho người ta thấy yếu đuối vô hại. La Sát vốn định giãy dụa nhưng vô lực phản kháng, chỉ có thể nhũn nhũn hỏi “Ngươi làm gì vậy?” Hắn không chỉ chán ghét người bên ngoài thấy mặt hắn, mà càng chán ghét người bên ngoài chạm đến thân thể hắn. Lúc trước nếu có người nào dám tới gần một chút thì hắn sẽ cảm thấy ghê tởm muốn nôn, tất cả đều không thoát mái. Tề Dị thấy hắn nhũn nhũn nên buông tay ra, lấy một bình nhỏ bạch ngọc từ trong áo ra, mở nắp bình ra đưa trước mũi hắn rồi lập tức lấy về. “Ngươi?” La Sát giật mình, không hiểu hắn đang làm cái gì. Tề Dị giải thích nói “Đây là giải độc ma căn tởm cốt tán, bất quá vẫn chưa giải hết thuốc mê trong người ngươi, chỉ là cho ngươi dễ dàng đi lại, nếu muốn thi triển nội lực khinh công thì không có khả năng, cho nên ngươi ngoan ngoãn đừng gây chuyện, chờ ta nghiền cứu xong, tự nhiên sẽ thả ngươi đi. La Sát hồ nghi đánh giá hắn “Ngươi sẽ thả ta đi thật sao?” Tề Dị tuy làm việc cô quái, nhưng lời nói ra có vẻ chân thành, chẳng lẽ đúng như lời hắn nói, chỉ là muốn nghiền cứu độc trên người mình thôi, cũng không có ý xấu gì khác? Hắn thử hoạt động tay chân, phát giác đã tự mình động đây theo ý của mình, nhưng mà toàn thân vẫn cảm thấy mềm yếu vô lực, không thể xuất ra một lực lớn được. Tề Dị cam đoan với hắn “Đương nhiên, ta chỉ có hứng thú với độc trên người ngươi, chỉ cần ngươi nguyện ý hợp tác cùng ta, muốn ta làm cái gì thì ta làm cái đó” La Sát trầm mặc, lúc này tâm hắn loạn như ma, biết chính mình không có lựa chọn, lại không cam lòng để cho thiếu niên gây yếu này đùa nghịch. “Quên đi, dù sao chúng ta cũng rời đi nơi này trước, trên đường đi ngươi suy nghĩ cho kỹ đi, đi thôi” Tề Dị cũng không ép buộc hắn. Hắn không nói một câu chỉ lẳng lặng đi theo Tề Dị hướng đến xe ngựa, nhưng mới đi được hai bước thì chân lại mềm nhũn, suýt nữa thì ngã sấp xuống, may mắn Tề Dị lạnh mắt mới vội vàng đến đỡ lấy hắn. Tề Dị nhũn nhũn “Cẩn thận, ta biết ngươi không thích người bên ngoài chạm vào ngươi, bất quá như vậy cũng phải có lúc trải qua, nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, trước hết ngươi nhìn đi một chút, để cho ta đỡ ngươi đến xe ngựa, trong lúc đó hiệu ứng của dược liệu sẽ bớt đi một chút” Tuy La Sát không hề tình nguyện nhưng cũng chỉ biết thuận theo, để cho Tề Dị đỡ đến xe ngựa, tâm tình hắn hỗn loạn, suy nghĩ trăm chuyện ngàn hồi, muốn thoát thân như thế nào lại không tưởng tượng ra được một phương pháp hoàn hảo nào cả. Lúc hắn đang cực lực suy tư thì chợt nhận thấy một mùi hương thân nhiên, không phải hương phấn, cũng không phải mùi hoa, mà là mùi hương nào đó nhẹ nhàng khoan khoái, hương được ôn hoà, làm cho người ta nghe thấy liền thấy tâm thần trấn định, thoải mái cực kỳ. Hắn lại ngưng thần mà nghĩ, thì ra là mùi này toả ra trên người Tề Dị, thật là khó hiểu, người thấy mùi được hương thanh nhã kia thì hỗn loạn trong lòng hắn dần bình tĩnh, cũng không có cảm giác chán ghét người ngoài đụng vào như trước nữa. Không thể, đôi mắt đen của hắn tròn to kinh ngạc. Tề Dị chưa phát hiện tâm tư của hắn, sau khi đỡ hắn đến xe ngựa ngồi xuống thì chính mình lại cảm thấy cương, giật dây cương run lên, lập tức con ngựa đạp vó ngựa trước, chạy về phía trước. La Sát nhấc mành xe lên, thân nhiên hỏi “Ngươi muốn kéo xe thay ta?” Tề Dị cũng không quay đầu lại, thân nhiên đáp “Không phải ta đã nói rồi sao, chỉ cần có thể nghiền cứu độc trên người ngươi thì cái gì ta cũng nguyện ý làm, huống chi là một việc nhỏ kéo xe như thế này” La Sát giật mình nhìn thân ảnh so với chính mình còn mảnh khảnh hơn, mấy nhũn lại, ánh mắt phức tạp, giọng nói cực thấp nói “Mặc kệ ngươi thay ta làm cái gì, thì ta cũng không có khả năng nguyện ý cho ngươi nghiền cứu người ta, ngươi hết hy vọng đi” “Phải không?” Tề Dị nhẹ nhàng nở nụ cười, trong tiếng cười chứa thâm ý nào đó nói không nên lời. Cho dù không nhìn thấy mặt của hắn thì La Sát cũng nghe ra được tâm tình hắn rất tốt, tựa hồ không đem cự tuyệt của mình để ở trong lòng. Hắn lại nhũn nhũn. “Phiền toái” quả thực là phiền toái đến cực điểm, hôm nay hắn bất hạnh gặp phải Ma Y Tề Dị tính tình bướng bỉnh, phải chịu đựng khổng chế, tới khi nào mới có thể trốn thoát được đây? Ới thôi nhẹ thôi đến một chút cảm giác mát mát, lúc này mặt trời đã lặn xuống phía tây, ánh nắng chiều dần tắt cũng đã là lúc hoàng hôn. Tề Dị kéo xe xuyên qua đường núi, đi vào một trấn nhỏ, từ khi xe ngựa tiến vào trấn liền gây lên một trận xôn xao. Ngựa và xe này đều cực kỳ đẹp để quý giá nhưng lại đen như mực, thoát nhìn cổ cổ quái quái, cũng khó trách người bên ngoài ghé mắt nhìn. Xe ngựa dừng lại trước khách quán duy nhất của trấn nhỏ, Tề Dị quay đầu hỏi “Đêm nay chúng ta ở lại đây được không?” Giọng nói lạnh lùng của La Sát từ trong xe truyền ra “Ta không ở được trong khách quán, ngươi cứ ở lại đi, ta muốn nghỉ ngơi trên xe” “Ngươi không khát, không đói bụng sao?” “Bên trong xe có nước uống và lương khô, ta ăn uống tùy tiện vậy cũng xong” “Như vậy sẽ không thoải mái” Tề Dị buông dây cương, trong mắt hiện lên một chút suy nghĩ sâu xa. Không phải không biết hắn chán ghét lộ diện, nhưng mà đặt đến trình độ này thì quá hà khắc với chính mình rồi. La Sát thân nhiên nói “Đây là thói quen của ta” Vì sao lại che dấu đến như vậy? Lại gặp phải chuyện gì mà làm hắn phong bế chính mình như thế? Hắn chán ghét người khác tiếp cận như vậy, chỉ là vì không cho người bên ngoài nhìn thấy dung mạo mỹ lệ tuyệt mỹ vô song kia, hay là vẫn còn có nguyên nhân gì khác? Tề Dị trầm ngâm một lát, mỉm cười nói “Nếu ngươi không muốn người bên ngoài gặp ngươi thì làm như vậy cũng tốt” La Sát giật mình, không biết hắn có chủ ý gì mà chỉ nghe hắn kêu lớn “Chường quây! Chường quây! Mau ra đây!” “Vâng, đến đây” Chường quây vội vàng từ trong khách quán chạy ra, ông đã sớm chủ ý đến xe ngựa màu đen quái dị này rồi, chính là không dám tới gần thôi, hiện tại nghe chủ nhân xe ngựa kêu to, cứ việc trong lòng bất an không yên chí, vẫn phải ra đón đãi khách nhân thôi. Ông đến gần Tề Dị cười nói “Vị công tử này, xin hỏi ngài có gì吩咐?” “Ta muốn bao toàn bộ khách nhân này, nói với toàn bộ khách trong khách quán đi hết đi” Tề Dị lấy trong áo ra một xấp ngân phiếu, tùy ý rút ra hai tờ đưa cho chường quây “Này cho ngươi, nếu có người nói mấy câu oán hận thì cho hắn một ít ngân lượng mời đi, còn lại tất cả đều là của ngươi” “Này...” Chường quây có chút chần chờ, nhưng vừa thấy hai tờ ngân phiếu đều là hai tờ hai ngàn năm trăm lượng, tổng cộng lại là năm ngàn lượng, bằng doanh thu thu vào một năm của khách quán thì lập tức vui vẻ ra mặt, vui đến mức cảm ngân phiếu mà cũng run run. Ông vội vàng đáp “Được được được, tiểu nhân lập tức đi làm, thỉnh ngài chờ một chút” Tuy La Sát ngồi trong xe nhưng lại lẳng lặng vén mành xe lên một khe hở nhỏ, ánh mắt lợi hại của hắn nhìn thẳng khuôn mặt không đôi sắc khi xuất ra ngân phiếu của Tề Dị, ra tay như thế làm hắn không khỏi kinh ngạc. Thật ra Tề Dị là người xuất thân từ danh hào, có thể dùng đến thủ đoạn hạ độc thì nhất định sẽ đuổi hết khách nhân trong khách quán ra xa, vì sao lại hào phóng, lãng phí nhiều tiền như vậy? Chẳng lẽ...hắn biết mình không thích nơi đông vui huyên náo, cho nên mới cố ý dùng tiền mua lấy thanh tĩnh? Quả nhiên có tiền là có thể sai ma khiến quỷ, bất quá trong giây lát, khách nhân trong khách quán đã đi hết. Chường quây vội vàng chạy ra cửa, nghiêng hướng Tề Dị “Công tử, chuyện ngài吩咐 đều đã làm tốt, mời ngài mau mau vào” “Không vội, khách quán này có cửa sau không?” “Có, không biết công tử có dụng ý gì?” Tề Dị nhẹ nhàng băng quơ nói “Băng hữu ta trên xe thân thể nhiều bệnh không thể để lộ ra ngoài, cho nên ta tính đem xe ngựa đi vào cửa sau, để băng hữu ta đi lại tiện hơn” “Vâng, cửa sau khách quán ngày thường cũng có xe ra vào, cho nên xe ngựa của ngài cũng có thể đi vào đi. Đến, thỉnh đi bên này, để tiểu nhân dẫn đường cho ngài” Tề Dị giật dây cương, theo sự dẫn dắt của chường quây liền đem xe ngựa tiến vào khách quán từ cửa sau. Thấy hắn xuống xe ngựa, chường quây tiến lên muốn đỡ hắn vào phòng thì Tề Dị lại từ chối, cũng vậy tay muốn chường quây và tiểu nhị lui ra. Mặc dù chường quây cảm thấy khó hiểu, nhưng lại không dám hỏi nhiều, vội vàng cùng tiểu nhị lui ra. Sau khi nhìn thấy bốn bề vắng lặng, Tề Dị mới xốc mành xe lên, mỉm cười với La Sát ngồi trong xe “Không có người, ngươi đi ra đi, chọn một gian phòng ngươi thích rồi ta sẽ nói bọn họ đừng tiến vào phòng ngươi, băng trà đưa thức ăn đều tự mình ta làm” La Sát nhũn nhũn, lúc này hắn đã có thể đi lại bình thường, không hề cần Tề Dị đỡ. Tề Dị đi theo sau hắn, ngọc diện mỉm cười, tâm tình vui sướng. Hai người đi vào trong phòng, Tề Dị xem kỹ xung quanh, nhìn phòng thanh nhã sạch sẽ thì rất vừa lòng. La Sát lại ngồi xuống bên bàn, mặt mày cúi thấp không nói một câu. Tề Dị cũng không để ý đến, thông dong cười nói

“Được rồi, hiện tại ngươi muốn ăn uống cái gì ? Nói cho ta biết một tiếng, ta nói cho chủ quán chuẩn bị” La Sát vẫn cúi đầu như trước, lạnh lùng nói “Không cần” “Như vậy sao được” Tề Dị khẽ nhíu mày, quả quyết hạ quyết định “Vậy ta gọi chút ít đồ ăn, ngươi ăn được gì thì cứ ăn” “Tùy ngươi” La Sát biết hần tính tình bướng bỉnh, nên cũng lười nhiều lời với hần. Lúc này đột nhiên ngoài cửa vang lên giọng nói của tiểu nhị “Công tử, tiểu nhân đến thấp đèn cho ngài” La Sát đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt chứa đựng chán ghét và sợ hãi. Tề Dị đương nhiên hiểu được tâm tình của hần, liền chậm rãi đi ra ngoài cửa phòng, lúc ra vào mở cửa đóng cửa đều hết sức cẩn thận, làm cho người ta hoàn toàn không nhìn thấy động tĩnh gì trong phòng. Tiểu nhị thấy hần tự mình đi ra khỏi phòng, trong lòng khó hiểu hỏi “Công tử, sao ngài lại ?” “Nghe rõ, từ nay về sau chỉ cần chúng ta còn ở lại đây một ngày thì bất luận kẻ nào cũng không được phép vào gian phòng này, có chuyện gì trước hết đến tìm ta, nếu vi phạm...” Hần đột nhiên ra tay, nhanh lẹ như gió. Tiểu nhị thấy hoa mắt, chỉ cảm thấy trước mắt mình như có ngăn quang hiện lên, cái trán chợt lạnh, hần đưa tay sờ, nhưng lại đụng đến một cây châm dài cắm trên trán hần, hần sợ tới mức trong lòng run sợ, tuy rằng đau nhưng thật ra không đau, cũng không đổ máu, cảm thụ như vậy cũng làm người ta sợ hãi đến cực điểm, cả người hần run run liền cầu xin tha thứ “Công tử, ngài nói trên trán là cái gì đi, thỉnh ngài giờ cao đánh khẽ, đừng ép buộc tiểu nhân” Tề Dị lại ra tay, trong phút chốc thu hồi lại ngón châm, lạnh lùng nói “Tốt lắm, tốt nhất là ngươi nên nhớ kỹ những lời ngươi nói, bây giờ đem nến đây cho ta, tự ta sẽ thấp đèn, ngươi trước đi xuống chuẩn bị rượu và thức ăn tốt nhất trong khách quán đi” Tiểu nhị liên tục gật đầu, xoay người muốn rời đi thì bị Tề Dị gọi lại “Đợi chút” “Xin hỏi công tử còn có gì phân phó ?” Tiểu nhị nom nớp lo sợ dừng lại cước bộ, rất sợ Tề Dị lại xuất ra thủ đoạn giống khi này. Hần lấy trong áo ra một tờ ngân phiếu hai trăm lượng đưa cho tiểu nhị “Này cho ngươi, ngươi hầu hạ chúng ta tốt thì ta còn thưởng nhiều nữa” Lấy lợi ra uy hiếp a, tiểu nhị vừa mừng vừa sợ, kính sợ nói đồng ý liền tiếp, sau đó vội vàng lui xuống đi chuẩn bị rượu và thức ăn. Tề Dị trở lại trong phòng, thấp đèn lên, không lâu sau thì tiểu nhị mang rượu và thức ăn tới, y theo lời đứng ở ngoài cửa, không dám tiến vào đợi Tề Dị đi ra ngoài đem rượu và thức ăn vào trong phòng. Hần đem rượu, thức ăn và bát đĩa để trên bàn rồi nói “Đến, ngươi ăn đi” La Sát ngồi bên bàn vẫn không động đậy. Tề Dị nhíu mày tính toán “Đúng rồi, ta đã quên ngươi còn chưa tháo khăn che mặt, ta đến phòng cách vách chờ ngươi ăn xong thì ta lại qua” Nói xong hần xoay người đi liền, dù sao giờ phút này La Sát hành động không tiện, cho dù muốn chạy trốn cũng không có khả năng. “Ngươi...” La Sát muốn nói lại thôi, một đôi mắt trong sáng nhìn hần, muốn nói gì đó lại không biết nên nói từ đâu. Vốn muốn hỏi Tề Dị vì sao lại tốt với hần như vậy, nhưng lại cảm thấy vấn đề này thực ngu xuẩn, bởi vì Tề Dị rõ ràng chỉ muốn nghiên cứu độc trên người hần, sở dĩ làm tất cả cũng chỉ vì muốn thuyết phục hần, căn bản hần không nên, cũng không thể vì vậy mà động lòng. Tề Dị quay đầu “Làm sao vậy ?” “Không có gì” Hần lắc đầu, đôi môi ẩn sau khăn che mặt cười tự giễu. Tề Dị thấy thái độ hần khác thường nên nghĩ hần vẫn lo lắng sợ có người đến quấy rầy, thế là dịu giọng trấn an “Yên tâm đi, ta sẽ ở ngay cách vách, không có người dám đến quấy rầy ngươi đâu, cho dù có cũng không cần ngươi ra tay, tự ta đến giải quyết cũng được” La Sát chăm chú nhìn khuôn mặt tuấn tú của hần, ánh mắt lạnh lẽo nói “Mặc kệ ngươi làm cái gì ta cũng sẽ không cảm kích ngươi, lại càng không đáp ứng ngươi, chỉ cần có cơ hội ta nhất định không chút do dự đào tẩu” Tề Dị cười vang “Ngươi có thể trốn thì trốn đi, bất quá ta cũng sẽ đem hết toàn lực tìm ngươi về” Nhìn thấy lúm đồng tiền sáng sủa kia làm trong lòng La Sát chấn động, tâm lạnh lùng lại nổi lên sóng triều, hần vội vàng nghiêng đầu qua một bên, không muốn cho Tề Dị phát giác ra dị thường của mình. Bên trong Quý môn buồn nhiều hơn vui, có mấy ai vui vẻ thật sự. Từng người trong Quý môn tất cả đều âm trầm, thống khổ sâu đậm, bọn họ chỉ cười cực nhỏ hoặc là không cười, cho dù có cười cũng đều là dối trá, không phải xuất phát từ tâm ý. Nay nhìn Tề Dị tươi cười chân thành làm hần cảm thấy chói mắt, nhưng cũng làm nổi lên một cảm xúc khó hiểu nào đó, như là yêu thích và ngưỡng mộ, lại giống như ghen tị... Hần hiểu được chính mình vĩnh viễn không thể cười chân thành giống như Tề Dị, bởi vì hần là quỷ, là nơi chứa nhiều kịch độc, là hủy diệt, là một con quỷ giết người... “Ngươi ngây ngốc gì đó ?” Tề Dị vươn tay quơ quơ trước mắt hần. Thế này hần mới hoàn hồn, thần nhiên nói “Ta mệt mỏi, ngươi đi ra ngoài đi” “Được, nhớ ăn đi một chút, ta sẽ qua xem xét. Đúng rồi, ngươi có cần tắm rửa thay quần áo hay không ?” La Sát lập tức cự tuyệt “Không, không cần” Vốn tính hần trời sinh ưa sạch sẽ, nhưng hôm nay là tình huống đặc biệt, đành phải nhẫn nhịn một chút. “Ta đây ra ngoài trước” Tề Dị biết hần có điều kỳ nên cũng không nhiều lời liền xoay người rời đi. Nhìn thức ăn trên bàn, La Sát hơi nhíu mày, không phải do thức ăn không ngon, thức ăn này được làm rất tinh xảo, hương thơm ngập tràn trong mũi, người thôi cũng biết hương vị rất ngon rồi, chính là hần thật sự không thèm ăn. Bất quá, không ăn này nọ thì không có thể lực, như thế càng thêm khó thoát khỏi tay Tề Dị, huống chi hần còn có nhiệm vụ phải làm nữa, không có nhiều thời gian chơi đùa cùng Tề Dị. Nhớ tới nhiệm vụ Quý Vương giao cho thì ánh mắt La Sát chuyển qua lạnh lùng, hần tháo khăn che mặt xuống, cầm đĩa ăn cơm, mặc dù ăn không biết vị nhưng vẫn cứ ép mình ăn đi. Trong đầu hần suy nghĩ rất nhiều nhưng chỉ vì một sự kiện duy nhất... Nhất định phải nghĩ biện pháp trốn thoát. Hôm sau. Mới sáng tinh mơ mà Tề Dị đã rửa mặt chải đầu xong, sau đó gọi tiểu nhị đưa trà nóng, nước trong tới rồi bưng trà đi đến phòng La Sát, hần đến đứng trước cửa, sau đó gõ cửa nói “Ngươi đã tỉnh chưa ? Ta vội tới đưa trà nóng, nước trong cho ngươi đây” “Ừ” Giọng nói của La Sát từ trong phòng truyền ra. Tề Dị đi vào trong phòng, đem trà nóng, nước trong để trên bàn, tuy rằng biết La Sát đang ngồi trên giường nhưng cũng không liếc mắt một cái, vì không muốn làm cho hần mất tự nhiên “Ngươi rửa mặt chải đầu đi, ta lại đưa đồ điểm tâm qua cho ngươi” Hần không hề ở lâu, nói xong liền đi ra ngoài. Không lâu sau, Tề Dị lại chạy đến phòng La Sát, trong tay đã bưng khay điểm tâm. Hần đem điểm tâm đặt lên bàn, cũng thu dọn chậu nước rửa mặt, động tác cực kỳ tự nhiên, giống như đã xem chuyện hầu hạ La Sát là bốn phận công việc. La Sát thấy hần ân cần như thế, cuối cùng cũng nhịn không được trong lòng sinh nghi ngờ, mở miệng hỏi “Ngươi vì nghiên cứu độc trên người ta, đáng giá đến mức ngươi có thể làm như vậy sao ?” Nghe đồn, Ma Y Tề Dị tâm lạnh lùng tính tình cuồng ngạo, hi vọng vô thường, xưa nay không đem người bên ngoài đặt trong mắt, mặc dù trong chốn võ lâm có chút thanh danh, cũng là tiếng xấu nhiều hơn tiếng tốt. Hôm nay mặc dù hần bắt được chính mình, đối với mình có chút lễ độ, nhưng lại không giống với các loại độc trong thiên hạ, trở thành thần y trong thiên hạ. Lúc trước không phải ta chưa gặp qua người có độc trên người, bất quá tình huống của ngươi là đặc biệt, ngươi đã được xưng là ‘độc nhất’, thế thì ta làm sao có thể không nghiên cứu ngươi được” “Quả nhiên ngươi không hổ danh là Ma Y” La Sát hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt lạnh lùng, không cho là đúng nói “Ngươi cũng đừng mộng tưởng nghiên cứu, tối hôm qua ta đã nói với ngươi, mặc kệ ngươi làm như thế nào ta cũng không đáp ứng” Trong mắt u ám của Tề Dị xẹt qua một tia bất đắc dĩ “Cho dù như thế ta cũng không thể thả ngươi, bất quá ta cũng không muốn ép buộc, cho nên trước mắt cũng chỉ có thể để ngươi như vậy” La Sát chăm chọc nói “Không muốn ép buộc ? Ngươi cho là hành vi hạ được ti bỉ này của ngươi chẳng lẽ không thể nói là ép buộc sao ?” Tề Dị nhún mày, có chút buồn rầu than nhẹ “Thật là ép buộc, bất quá ta còn muốn nói thêm một câu : không có biện pháp” “Cái gì không có biện pháp ?” Tính tình La Sát đã lạnh lùng tuyệt tình, nay lại gặp hần quán quít tính tình lại bướng bỉnh, cũng nhịn không được mà tức giận “Ngươi như thế nào lại không biết phân rõ phải trái như vậy ! Nếu sau này ta có thể trốn thoát thì nhất định không buông tha cho ngươi !” Ánh mắt Tề Dị chợt loé, mỉm cười nói “Thật không ?” Tính tình La Sát lạnh lùng đậm đặc, cũng có vài phần giống hần, tuy nói cưỡng ép giữ hần lại là vì nghiên cứu độc trên người hần, nếu không nói đến nguyên nhân này thì là vì khi nói hần hai ba câu, đôi mắt trong suốt vô cùng xinh đẹp kia sẽ toát ra lửa giận, cũng là rất thú vị. Miệng hần trêu chọc làm La Sát vừa tức vừa giận, cả giận nói “Ngươi đi ra ngoài ! Ta không muốn nhìn thấy ngươi !” Tề Dị thấy hần giận thật thì vội vàng chạy nhanh “Rời, ta đi ra ngoài, chờ ngươi hết giận ta lại quay vào” Thấy hần rời đi nhưng La Sát vẫn chưa hết giận, hần oán hận trừng đồ ăn trên bàn, không thèm ăn nữa. Đến tận cùng là có chuyện gì xảy ra ? Tề Dị này rõ ràng là một thiếu niên, nói về kinh nghiệm cuộc sống, hành tẩu trong giang hồ thì chính mình phong phú hơn rất nhiều so với hần, thế mà chỉ có thể mặc cho hần đùa nghịch. Không được ! Hần tuyệt không thể để Tề Dị đùa nghịch nữa, nhất định phải nghĩ ra phương pháp thoát thân, chỉ cần có thể thoát khỏi Tề Dị thì cái gì hần cũng mặc.

Chương 3

Mặt trời lặn rồi trăng lên, trong nháy mắt Tề Dị và La Sát đã trong khách quán được mấy ngày. Tề Dị vẫn như trước đối đãi với La Sát vô cùng tốt, mà La Sát cũng như trước không để ý chút nào tới hắn. Theo thời gian, La Sát bắt đầu cảm thấy xao động, hẳn cứ việc nói năng hành động vẫn lạnh lùng, nhưng đáy lòng lại lâm vào lo âu. Cuối cùng khi Tề Dị lại đưa trà và đồ ăn vào phòng hắn, La Sát không ngồi ở bàn ăn chờ hắn lui ra như thường, mà là mở miệng giữ hắn lại “Đợi chút, ngời trước chờ đi, ta có việc muốn nói với ngươi” Tề Dị nhún mày, thần sắc khó hiểu hỏi “Chuyện gì?” La Sát trầm mặc một lát mới nhẹ nhàng tháo khăn che mặt xuống, để lộ ra khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành nhìn thẳng Tề Dị. Cho dù lúc trước đã từng nhìn thấy dung mạo tuyệt mỹ của hắn, nhưng khi nhìn thấy lại một lần nữa thì Tề Dị vẫn nhìn không được mà ngừng thở, trong lòng sợ hãi. Hắn giật mình nhìn La Sát, vẻ mặt hoang mang vô cùng “Ngươi đây là...” La Sát nói nhỏ “Ngươi cảm thấy ta rất đẹp sao?” Mặc dù không rõ vì sao hắn lại hỏi như vậy nhưng Tề Dị vẫn thành thật đáp “Rất đẹp, rất rất đẹp” “Ta nhớ rõ lần đầu tiên khi ngươi nhìn thấy ta thì rất muốn chạm đến ta... Bây giờ, ngươi vẫn muốn làm như vậy không?” Trên mặt hắn là vẻ lãnh đạm, ngón tay thon dài dẫu trong tay áo bầu chặt nhau, cổ nên không thoải mái trong lòng. Tề Dị đầu tiên là nhú mày, đột nhiên cười to ra tiếng rất phóng khoáng, không thể kiềm chế được, lại chưa dừng nữa mai nào đó nói không nên lời. La Sát mỉm môi không hồn giận nói “Vì sao ngươi cười như vậy?” Tề Dị vừa cười vừa nói “Hiện tại ngươi muốn sử dụng mỹ nhân kế với ta sao? Vô dụng thôi, ta không phải loại hảo sắc như ngươi tưởng đâu” A, nói vậy là hẳn khát vọng thoát thân nên mới có thể ra hạ sách này, nếu chiều này sử dụng với người khác thì nhất định hiệu quả kinh người, đáng tiếc hôm nay hắn gặp không phải ai khác, mà là mình người không có ý tưởng không ân phận với hắn. “Ta... người... ta không phải...” La Sát thấy tâm tư bị đoán trúng nên mặt không khỏi hơi đỏ ửng, càng có vẻ diêm lệ vô song. Tâm Tề Dị vừa động thì vội vàng nghiêng đầu qua một bên “Ta thừa nhận ngươi rất đẹp, bất quá ta không hề có tà niệm với ngươi. Nếu ngươi đồng ý cho ta nghiên cứu độc trên người ngươi thì chờ ta nghiên cứu ra điều ta tâm đắc, ta sẽ thả ngươi” Hắn nói lời này thì có chút chột dạ, bởi vì hắn thật sự không nghĩ tới mị lực của La Sát lại lớn như thế, ngay cả mình cũng nhìn không được mà động tâm. La Sát thấy hắn thần thái khác thường nên hiểu được hắn ta cũng không hoàn toàn vô tâm với mình, nhất thời cũng cảm thấy xấu hổ, thế là vươn tay cầm khăn che mặt mang lên lại. “Chờ một chút, ngươi đừng vội mang lên” La Sát ngừng tay, kinh ngạc trừng hắn. Hai mắt hắn sáng lên loè loè, hứng trí bừng bừng đề nghị nói “Dù sao bây giờ ngươi đã tháo khăn che mặt xuống, chúng ta liền thử xem, thử xem ngươi thờ ra khí độc mạnh như thế nào, được không?” La Sát nhả mi lại, giọng điệu lạnh lùng “Ta cũng không đáp ứng cho ngươi nghiên cứu ta” Hắn cười lại nói “Không phải ta đã nói rồi sao, chỉ cần nghiên cứu độc trên người ngươi xong, ta lập tức thả ngươi, không phải ngươi rất muốn thoát thân sao?” La Sát nửa tin nửa ngờ hỏi “Vậy ngươi muốn nghiên cứu trong thời gian bao lâu?” “Ta cũng không biết, bất quá càng bắt đầu sớm thì chấm dứt sớm, ngươi cũng có thể thoát thân càng sớm” Hắn nói rất thoải mái, nhưng thật ra trong lòng cũng không xác định rõ. Ánh mắt La Sát lợi hại cỡ nào a, đã sớm nhìn ra vẻ mặt do dự của hắn, liền hừ lạnh một tiếng, thần thái cực kỳ không rõ ràng “Chê cười, ta không tin ngươi” Tề Dị cũng không buông tha cho, tiếp tục khuyên nhủ “Ngươi đừng nói như vậy, dù sao trước mặt ngươi ta không làm gì quá đáng cả, thử một lần cũng không được sao?” La Sát bị hắn quán lấy phiền muốn chết, nở nụ cười lạnh “Nếu ngươi muốn nghiên cứu thật thì đã không tự mình đến thử, từ đó cho thấy độc trong cơ thể ta mạnh như thế nào rồi sao?” Hắn nói lời này vốn là muốn đùa cợt, lại không nghĩ rằng Tề Dị còn gắt đầu “Ý kiến hay, vậy ngươi thử khí đến ta đi, để cho ta tự mình thử, thử xem độc trong người ngươi mạnh như thế nào” “Này...” La Sát giật mình, chần chờ một lát. Hắn lo lắng độc hại đến người khác... Nếu người bình thường ngửi thấy hơi thở của hắn thì ít nhất là hôn mê ba ngày, nếu thân thể yếu một chút thì thậm chí có khả năng mất mạng, lỡ may hắn... Đột nhiên La Sát bất ngờ phát hiện mình có ý niệm không nên có trong đầu. Quái! Hắn có gì phải lo lắng chứ, Tề Dị này cũng không thân quen gì với hắn cả, cho dù chết thì cũng không có tí quan hệ nào với hắn hết! “Đến đi, trăm ngàn lần đừng khách khí” Tề Dị tiến lên, nóng lòng muốn thử. Hắn luôn tự xưng là tuyệt kỹ sử dụng độc thiên hạ vô song, gọi là kẻ tài cao thì gan cũng lớn, cho nên tuyệt không sợ bị hơi thở độc của La Sát gây thương tích. “Ngươi... Được rồi” La Sát bị hắn bức cho không có cách nào khác, thế là thôi khí nhẹ nhàng về phía Tề Dị. Tề Dị dùng sức hít vào, chỉ sợ hít không hết toàn bộ. Hơi thở La Sát giống như xạ hương thơm mê người, khả năng độc tính trong đó rất mạnh, vượt qua mong muốn của hắn rất xa. Trong phút chốc hắn cảm thấy đầu choáng váng hoa mắt, tiếp theo trước mắt tối sầm rồi ngất luôn. Thấy hắn hôn mê làm cho thần sắc La Sát phức tạp vô cùng, vừa vui sướng lại vừa lo lắng, cực kỳ mâu thuẫn. Hắn chậm rãi tới gần Tề Dị, thử lay lay hắn “Này! này! Ngươi còn tỉnh không?” Thấy Tề Dị không có phản ứng, hẳn nhẹ nhàng thở phào một cái, biết rằng giờ phút này là cơ hội đào tẩu, bất quá trước khi định trốn đi thì trước hết phải giải mã căn cốt cốt tủy trong cơ thể đã, nếu không cho dù có thể thoát khỏi tay Tề Dị thì cũng không có cách thoát khỏi nhiệm vụ Quý Vương giao cho. La Sát vươn tay vào trong người hắn tìm kiếm, lập tức tìm ra bình nhỏ bạch ngọc đựng giải độc. Hắn vội vàng mở nắp bình ra, đem bình nhỏ đặt ở chóp mũi ngửi một lát, lập tức phát giác tay chân đã hoạt động được như lúc trước, cũng vận được nội công như thường. Hắn đứng dậy suy nghĩ sâu xa nhìn khuôn mặt tuấn tú của Tề Dị, sắc mặt ngưng trọng vô cùng. Giờ phút này, một chương của hắn có thể đánh chết Tề Dị, để báo thù việc hắn cưỡng chế mình tháo khăn che mặt xuống và nhốt mình lại, nhưng lại nghĩ đến mấy ngày nay Tề Dị đối với mình rất lễ độ săn sóc thì lại không ra tay được. La Sát trầm tư một lát rồi lại thờ dãi, cuối cùng quyết định cho Tề Dị một con đường sống. Hắn đội khăn che mặt lên, không hề lưu luyến rời khỏi phòng. Lúc này dĩ nhiên khinh công của hắn đã khôi phục, thân pháp nhanh nhẹn giống như quỷ mị, căn bản không nhìn thấy hành tung của hắn. Ước chừng một canh giờ sau Tề Dị mới từ từ tỉnh dậy, khi đứng dậy mới phát giác trong phòng trống vắng, chẳng biết La Sát đã đi đâu. Thế này hắn mới hiểu được chính mình quá tự tin mới có thể làm cho La Sát thử dịp trốn thoát, nghĩ đến độc tính trong người La Sát không phải mạnh bình thường, ngay cả hắn bách độc bất xâm cũng bị hôn mê đến một canh giờ. Tề Dị cười tự nhủ “Chỉ có Ma Y Tề Dị làm người khác hôn mê, không nghĩ tới ta cũng có ngày bị người khác làm cho hôn mê, ha ha, là ta quá mức xem thường độc trong người hắn” Thiên hạ này rộng lớn, muốn tìm kiếm một người khó khăn giống như mò kim đáy biển, huống chi người hắn muốn tìm hành tung không rõ thân bí như Quý hồn. Đến tột cùng hắn phải đến nơi nào mới tìm được La Sát vừa độc lại vừa đẹp đây? Trong đầu Tề Dị chợt loé lên một ý nghĩ, bên môi hiện lên ý cười. Xem ra đây là lúc tìm người đến giúp đỡ rồi. Vì tìm kiếm La Sát mất tích nên Tề Dị đi vào kinh thành lớn nhất, cũng là đô phủ lớn nhất thiên hạ — đô phủ Thường Tiểu, tới gặp bạn thân ‘phiên toái’ — nhất thắng Tiều Thường Tiểu. Giờ phút này hắn đang đứng trong đại sảnh nội viện ở đô phủ Thường Tiểu chờ đợi, không lâu sau, một nữ tử kiều diễm mặc y phục lóng lánh đi vào trong sảnh. Nữ tử này có một đôi mắt hoa đào linh động, cực kỳ phù mị, vừa nhìn thấy cũng mê say rồi, lập tức trên mặt nàng vừa mừng vừa sợ tươi cười. “A Dị!” Tiều Thường Tiểu bước nhanh đến gần hắn, kéo hắn ngồi xuống. Tề Dị câu môi cười một nụ cười đậm yếu ớt “Đã lâu không gặp” Nàng thăm oán “Ngươi còn nhớ rõ ta sao, từ lần trước tới đây thời gian cũng quá lâu đi. Ngươi a, bạc tình như vậy đó, chỉ một lòng muốn tiêu dao thiên hạ, tôi luyện y thuật, lần này đến kinh thành thì ở lâu một chút đi, ta phải người mời Tiều Họa lại đây, chúng ta ôn chuyện một lần cho đã” Tiều Họa trong miệng nàng chính là ‘phiên toái’ ‘lười hoa sen’ Hoa Xảo Ngừ, là con gái duy nhất của trạng sư ở kinh thành. “Cũng tốt, bất quá lần này ta tới đây là có việc muốn nhờ ngươi giúp” “Hử? Cũng thật ngạc nhiên đó, ngươi nói đi, ta nhất định sẽ giúp ngươi” Tề Dị cảm lấy chén trà hộp một ngụm, trong mắt

xoẹt qua một tia sáng “Ta biết thủ hạ Nhân Mạch Quảng của ngươi, muốn mời ngươi thay ta tra một người... không, phải nói là một con quỷ” “Quỷ?” Tiểu Thường Tiểu lộ ra sắc mặt kinh ngạc. Ánh mắt Tề Dị chớp động, đậm nói “A Tiểu, ngươi đã nghe qua Quỷ môn chưa?” Tiểu Thường Tiểu mở to mắt, kinh hô “Quỷ môn! A Dị, làm sao ngươi có thể gặp phải Quỷ môn?” Khóe môi hân hoi cong lên, cảm thấy bộ dạng giật mình của nàng ta rất thú vị “A Tiểu, Quỷ môn cũng không đáng sợ như ngươi tưởng tượng đâu, hơn nữa nói ta gặp phải Quỷ môn thì chính xác hơn là ta gặp phải La Sát” Tiểu Thường Tiểu hơi nhíu mày “Vì sao ngươi lại muốn tìm hắn?” Hân nhướn mày, thần sắc không còn lãnh đạm, cười đến cực kỳ thoải mái “Ngươi cũng biết trong chốn vô lâm hình dung La Sát như thế nào đi?” “Ừ, độc nhất lại đẹp nhất...” Nàng vừa suy nghĩ thì lập tức hiểu được nguyên nhân Tề Dị tìm La Sát “Không phải ngươi muốn nghiền cứu độc trên người La Sát đấy chứ?” Hân gật gù đầu, trong mắt bắn ra tia sáng, thần sắc cực kỳ hưng phấn “Đúng vậy, ta vô tình gặp được La Sát, cũng nghe đồn như bình thường, toàn thân hắn chứa kịch độc chết người, thậm chí hơi thở cũng là kịch độc, cho nên trên mặt hắn luôn dùng khăn che mặt ngăn độc làm từ băng viêm huyền tâm từ” Tiểu Thường Tiểu tò mò hỏi “Vậy hắn là nam hay nữ? Thật sự là quốc sắc thiên hương, nghiêng nước nghiêng thành sao?” Tề Dị chậm rãi nói “Hắn xác thực rất đẹp, đời này ta cũng chưa gặp qua người nào đẹp hơn hắn, cũng bởi vì hắn rất đẹp nên thật sự không phân biệt được là nam hay nữ, bất quá hắn mặc nam trang thì hắn là nam từ rồi” Nàng ta cười chọc hắn, nói “Ngươi đã nói như vậy thì hắn thật sự rất đẹp rồi. A Dị, ngươi tìm hắn có thật là chỉ nghiền cứu độc trên người hắn, hay là vẫn còn nguyên nhân nào khác?” Hân hừ lạnh một tiếng, thần sắc cực kỳ khinh thường “Ngươi cũng không phải mới quen biết ta, ta chỉ có hứng thú với y thuật, độc thuật, cái khác ta không để trong mắt” Bất quá, đối mặt với La Sát vừa đẹp, vừa độc, vừa thần bí thì cảm thấy chính mình không giống với lúc trước cho lắm... Hơn nữa khi xóc lên khăn che mặt, khoảnh khắc nhìn thấy đôi mắt trong suốt chứa thống khổ và yếu ớt kia làm hắn chấn động vô cùng, so với dung mạo tuyệt sắc kia thì đó là ấn tượng hân khắc sâu nhất. Tiểu Thường Tiểu vỗ tay cười khẽ “Điều này cũng đúng, bất quá, La Sát này không giống với người thường, không chỉ đẹp mà toàn thân còn chứa độc, cái khác người này lại đúng vị của ngươi rồi?” Đáy mắt Tề Dị xẹt qua một tia chột dạ, nhíu mày nói “Miệng của ngươi như thế nào lại trở nên gian xảo như vậy? Chắc là do miệng của Tiểu Hoa ảnh hưởng rồi chứ gì? Cần thận đi, nếu chọc giận ta, ta hạ độc chết các ngươi” “Oa!” Nàng vội vàng che miệng, giả bộ sợ hãi nói “Thật đáng sợ, thật đáng sợ, thật sự làm ta sợ muốn chết” Hai người đang chọc cười nhau thì đột nhiên ngoài cửa vang lên một giọng nói nam tử không hề giận dữ. “Tiểu nhi, hắn là người nào?” Người tới là một nam tử tuấn mỹ, thân hình thon gầy, khí chất xuất chúng, nhìn ra là người không phú thì quý, nhìn hai người cực kỳ thân thiết thì vô cùng cảm tức, trong ánh mắt giống như muốn phun ra lửa. Tiểu Thường Tiểu nhướn mày, đối với phản ứng mãnh liệt kia của hắn thì cảm thấy vừa tức vừa buồn cười “Hắn là bạn thân của ta, Ma Y Tề Dị, còn vị này là Giang Nam Sở gia đại công tử từ Sở Phi Vân” “À, thì ra là Tề công tử đại danh鼎鼎鼎鼎” Thần sắc Sở Phi Vân hơi bình thường lại, nhưng một đôi mắt sắc bén vẫn trừng khuôn mặt thanh tú của Tề Dị, hắn đi nhanh tới bên cạnh Tiểu Thường Tiểu, một tay ôm nàng ta vào lòng, ý muốn biểu thị công khai quyền sở hữu. Tề Dị lạnh lùng liếc nhìn hành động ngây thơ của hắn, khoẻ mỗi gương lên, cười như không cười. Khuôn mặt Tiểu Thường Tiểu ửng đỏ, trừng hắn một cái, giả vờ nói “Buồng tay chàng ra đi, đừng vừa thấy mặt đã động thủ động cước” Hắn càng thêm ôm chặt nàng ta, ở bên tai nàng ta thấp giọng uy hiếp “Không cần lộn xộn, đừng để ta phải trừng phạt nàng trước mặt người khác” “Chàng!” Mặt nàng hồng hồng, hơi tưởng lại lúc trước vô số lần hôn nhau nồng nhiệt, biết hắn nói là làm nên nàng chỉ có thể ngoan ngoãn không gây dấy nữa, khuất phục dưới sự uy hiếp của hắn. Sở Phi Vân mỉm cười, dò hỏi “Không biết hôm nay Tề công tử đến tìm Tiểu nhi có chuyện gì?” Tề Dị thành thoi cảm lấy chén trà chậm rãi uống, cũng không thêm đề ý đến Sở Phi Vân. Sở Phi Vân xuất thân phú hào, chưa từng chịu qua đói đói vô lễ như vậy, hơn nữa nam tử trước mắt này có giao tình với Tiểu Thường Tiểu không ít, lại làm cho hắn giận không thể át, nhịn không được nói “Ta đang hỏi ngươi đó!” Tề Dị chậm rãi buông chén trà, cuối cùng tầm mắt cũng dời về phía hắn, nhưng là nói với Tiểu Thường Tiểu trong lòng hắn “A Tiểu, hắn ta là người gì của ngươi?” Tiểu Thường Tiểu còn chưa kịp mở miệng thì Sở Phi Vân liền giành trả lời “Ta là nam nhân của nàng, mà nàng là nữ nhân của ta” Nàng khốn quẫn hét lên “Sở Phi Vân!” “À” Đối mặt với tuyên cáo cường thế của Sở Phi Vân, Tề Dị chỉ nhún nhún vai, thái độ như không sao cả. “Hử?” Sở Phi Vân sừng sốt một chút, cứ tưởng rằng Tề Dị sẽ phản kích lại, không ngờ hắn lại không hề có phản ứng. Tề Dị đứng dậy “A Tiểu, bây giờ ta đi qua hiệu thuốc bắc một lúc, tối mới trở về” “Được, ta sẽ phái người quét dọn phòng, đồ phùng Thường Tiểu này mở cửa suốt ngày, ngươi trở về lúc nào cũng được” Tiểu Thường Tiểu trộm nhìn biểu tình kinh ngạc của Sở Phi Vân thì cười thâm trong lòng. “Ta biết” Tề Dị gật gù đầu rồi đi ra ngoài, vẫn không chào hỏi Sở Phi Vân một tiếng. Buồn cười thật, hắn cũng không phải người mù, làm sao lại nhìn không ra tên Sở Phi Vân chính là một bình dấm chua rất lớn, có địch ý sâu đậm với mình chứ, chỉ là không muốn đề ý đến hắn ta thôi. Nay chỉ có La Sát vừa đẹp vừa độc kia là mình nhớ mãi không quên thôi, còn người và sự vật khác thì còn lâu mới để trong lòng. ~~~launhacac.wordpress.com~~~ Thủ hạ của Tiểu Thường Tiểu tìm kiếm khắp thiên hạ, La Sát kia cứ việc hành tung quỷ mị thần bí, chỉ hơn mười ngày sau vẫn có được tin tức hắn đang dừng chân ở Kim Lăng, mặc dù không xác định được địa điểm cụ thể, nhưng đối với Tề Dị mà nói đã là được rồi. Hắn lập tức cáo từ Tiểu Thường Tiểu “A Tiểu, cảm ơn hỗ trợ của ngươi, ta cáo từ đi tới Kim Lăng” Kim Lăng là thành chính ở kinh thành như Giang Nam, chính là đô thành lớn nhất trung nguyên, từ nơi này đến Kim Lăng cũng phải tiêu tốn năm sáu tháng, vì đuổi theo La Sát nên trăm ngàn lần lộ trình không thể chậm trễ. Thời gian này hắn ở tại đồ phùng Thường Tiểu, tuy là một lòng chờ tin tức của La Sát, nhưng cũng không có thời gian nhàn rỗi. Đầu tiên là nghĩ biện pháp giúp Tiểu Thường Tiểu đối phó với Sở Phi Vân, sau khi hai người Sở Phi Vân hoà hợp thì lại trị thương cho Sở Phi Vân do bị người gian làm hại, nói chung là tốn không ít thời gian rồi. “Được rồi, bản thân ngươi nên cẩn thận một chút” Mặc dù trong lòng Tiểu Thường Tiểu không nề, nhưng cũng hiểu được hắn kiên quyết đi nên cũng không ép buộc hắn ở lâu nữa. Tề Dị mỉm cười, giọng điệu trêu chọc nói “Yên tâm, ta sẽ giữ mạng này để tham gia hôn lễ của ngươi cùng Sở Phi Vân” Hôn lễ này không tham gia không được, cho nên đây là lúc “nghiêm túc thành quả”, đương nhiên không thể vắng mặt rồi. Sở Phi Vân kia từ nay là phong lưu đa tình, nhưng nay cũng khó thoát khỏi tình, động chân tình với Tiểu Thường Tiểu, chỉ là đường tình hai người có hơi trắc trở, xung đột không ngừng, nhưng cuối cùng tình yêu của hai người cũng như đá, trải qua muôn vàn khó khăn, không lâu sau cũng hiểu nỗi lòng của nhau, cuối cùng cũng tạo nên tình duyên tốt đẹp. Khuôn mặt Tiểu Thường Tiểu ửng đỏ, thẹn thùng nói “A Dị, đừng ba hoa như vậy” Hắn cười nói “Được, ta đi rồi, khi thành hôn phải báo cho ta một tiếng” “Ừ” Khuôn mặt Tiểu Thường Tiểu càng ửng hồng, hoàn toàn là kiều thái của nữ nhi đắm chìm trong tình yêu. Tề Dị thấy nàng e lệ thì trong lòng hơi động, lại nhớ tới bộ dạng đỏ mặt ngày ấy của La Sát. Tướng mạo A Tiểu kiều mỹ, xem như là một mỹ nhân bại hoại hiếm thấy, nhưng nếu so sánh với La Sát thì cho dù có đẹp hơn nữa cũng không hơn dung nhan thiên tiên tuyệt mỹ của hắn. Hân nhíu mày, mình lại nghĩ đến chuyện râu ria kia làm gì chứ, La Sát xinh đẹp vô cùng thì thế nào, bản thân mình chỉ muốn nghiền cứu độc trên người hắn thôi, không nghĩ đến bề ngoài xinh đẹp của hắn. Nhất định là mấy ngày nay quá nhàn rồi mới có thể miên man suy nghĩ như vậy. Nhất định là đúng như vậy rồi! Đêm tối âm u, trời đất lâm vào cánh tiêu điều lạnh lùng. Thành tây Kim Lăng, là một toà thành đứng sừng sững vô cùng tráng lệ, có hành lang dài gấp khúc, chia thành mười hai khúc quanh, khắp nơi có thủ vệ canh gác vô cùng nghiêm ngặt. Ở hộ viện của chủ thành, một thân ảnh đen như mực vọt qua, thân pháp nhanh như mèo, thủ vệ trong hộ viện căn bản không chú ý tới người có thân thủ cao minh xâm nhập vào. Người xâm nhập này đúng là La Sát, lên vào toà nhà này là vì chấp hành nhiệm vụ của Quỷ Vương giao phó. Chủ thành là Đoàn Anh Võ, tung hoành cả hắc bạch lưỡng đạo, nổi danh lừng lẫy trong chốn vô lâm. La Sát tránh những thủ vệ trong hộ viện rồi chui vào trong phòng chủ thành. Đèn trong phòng đã sớm tắt, hiển nhiên là Đoàn Anh Võ đã đi ngủ, nhưng dù sao cũng là người tập võ nên hắn lập tức biết được có người lên vào trong phòng. Hắn ngồi dậy, khi hắn đang muốn gọi thủ vệ thì chớp mắt lại ngửi được mùi hương, lập tức hai chân mềm nhũn, ngã ngồi xuống giường, cổ họng cũng không phát ra âm thanh gì cả. Trong phòng tối đen, hắn nhìn không rõ người tới là người nào, còn nói không ra một tiếng, chỉ có thể sợ hãi nhìn chằm chằm về phía trước. La Sát đứng lặng yên, dường như đã hoà vào trong bóng tối, hân nhẹ nhàng nói “Ta là Quỷ Môn La Sát, phụng lệnh Quỷ Vương đến lấy tính mệnh của ngươi” Thần sắc Đoàn Anh Võ đại biến, còn trong lòng thì hoảng sợ. Hắn đương nhiên nghe nói qua Quỷ môn, cũng biết trong Quỷ môn có người độc nhất, đẹp nhất tên La Sát, nhưng hắn thật sự không nghĩ ra vì sao Quỷ môn sẽ tìm tới cửa lấy tính mệnh của hắn. La Sát đương nhiên cũng hiểu được tâm tư của hắn,

chậm rãi giải thích “Chắc ngươi còn nhớ rõ chuyện mười ba năm trước, vì muốn mình trở thành đại hiệp, ngươi đã vu khống hãm hại người vô tội, hại chết mười bảy mạng người già trẻ lớn bé ?” Đoàn Anh Võ mở to mắt, gương mặt vặn vẹo, vẻ mặt kinh hãi vô cùng. Rồi La Sát nói tiếp “Ngươi nghĩ giết người diệt khẩu là có thể che dấu tội ác của mình đúng không ? Đáng tiếc ngươi chỉ gạt được mọi người trên đời, nhưng lại không lừa được quỷ trong Quỷ môn. Giờ ngươi đã hiểu được vì sao ta giết ngươi rồi nên ngươi cũng sẽ được chết một cách rõ ràng” Mặt Đoàn Anh Võ xám như tro tàn, mồ hôi tuôn ra như mưa, muốn cầu xin tha thứ lại nói không ra lời, muốn chạy trốn lại không thể động đậy, chỉ có thể dùng ánh mắt cầu xin nhìn La Sát, hy vọng hắn có thể buông tha cho chính mình. “Ngươi đã sống qua mười ba năm, như vậy cũng đủ rồi, nên chịu chết đi” La Sát bất vi sở động, lạnh lùng nói, tay áo dài giương lên, lại là một mùi hương theo gió đánh tới mặt Đoàn Anh Võ. Mặc dù hương thơm trong gió nhưng lại chứa kịch độc chết người. Trước mắt Đoàn Anh Võ một mảnh tối đen, ngực đau nhức, máu đen từ từ chảy ra từ khe miệng, trong nháy mắt đã chết bởi độc phát. Mất thấy nhiệm vụ đã hoàn thành, La Sát liền xoay người đi không chút do dự. Nhiệm vụ như thế này hắn đã làm qua trăm ngàn lần, ngày qua ngày, tháng qua tháng, năm qua năm, nhưng vì sao người ác trên đời này vẫn giết không hết, trừ không được. Mà thân là Quỷ Môn La Sát, là vận mệnh của hắn, vĩnh viễn không thể thay đổi vận mệnh được. ~~~launhacac.wordpress.com~~~ Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, La Sát thừa dịp hộ viện chưa phát hiện Đoàn Anh Võ đã chết liền rời đi trước, hắn bay qua tường cao rồi nhẹ nhàng rơi xuống, lúc muốn rời đi thì kinh ngạc vì sau lưng có người, quay đầu lại xem nhưng lại thấy người hắn không tưởng tượng được nhất – Tề Dị. “Ngủ ngon” Tề Dị cười mỉa nhìn hắn. “Là ngươi !” La Sát cả kinh ngẩng người, không thể tin được hai mắt của mình “Làm sao ngươi có thể ở chỗ này ?” Trong lúc nhất thời, trong lòng hắn có ngửi vị tạp trần, vừa kinh ngạc lại vừa có chút vui sướng nói không nên lời, cực kỳ mâu thuẫn phức tạp. “Ta tới tìm ngươi” Tề Dị nói như là lẽ đương nhiên, không hề biết có gì là không đúng cả. Lúc này, bên trong đột nhiên truyền ra tiếng người ồn ào, ánh lửa đỏ chiếu rọi cả một góc trong đêm. Chắc là đã phát giác ra Đoàn Anh Võ chết nên hộ vệ trong thành vội vàng điều tra thích khách. Trong đôi mắt trong suốt của La Sát hiện lên một tia vội vàng xao động. Tề Dị nhún mày cười “Thật là chuyện lớn rồi, xem ra ngươi đã trêu chọc một nhân vật lớn” La Sát không muốn nói chuyện nhiều, thần nhiên nói “Ta phải đi rồi, ngươi cũng nhanh rời đi đi” Bên trong có nguy cấp nhưng hắn vẫn không quên dặn Tề Dị rời đi, không thể tưởng được vì sao mình lại đi quan tâm hắn, chỉ biết trực giác mình không muốn để cho hắn gặp nguy hiểm mà thôi. Tề Dị thật vất vả mới tìm được hắn, làm sao có thể để hắn rời đi dễ dàng như vậy được, nên vội vàng chạy lên chặn hắn lại. “Không được, ta phải tốn rất nhiều công sức mới tìm được ngươi, ngươi cũng không thể nói đi là đi được. Cho dù có đi thì ta cũng muốn đi cùng ngươi” Thật sự lúc này La Sát không muốn cùng hắn nói qua nói lại, không kiên nhẫn bỏ lại một câu “Tùy ngươi”, rồi thì triển khinh công rời đi. Dù sao khinh công của Tề Dị cũng không bằng hắn, cho dù có theo hắn thì chính mình cũng sẽ bỏ xa hắn thôi. Tề Dị đương nhiên hiểu được suy nghĩ của hắn nên mở miệng uy hiếp “Ngươi đừng tưởng khinh công giỏi hơn ta thì tránh được ta, nếu ngươi dám hành động thiếu suy nghĩ thì ta sẽ hạ độc nặng hơn lần trước nữa đấy” La Sát âm thầm thở dài, biết hắn sử dụng độc cao mình đến cực điểm, có thể nói là khó lòng phòng bị, chỉ có thể bất đắc dĩ đáp “Ta hiểu rồi, chúng ta đổi sang nơi khác nói chuyện” “Được” Tề Dị thấy uy hiếp thành công nên cười rất đắc ý. Hai người thỏa thuận xong liền cất bước rời đi. Mặc dù La Sát rất muốn thoát khỏi Tề Dị, nhưng cũng giữ tín vô cùng, đặt bước chân rất chậm cùng song hành với hắn. Mà Tề Dị mặc dù khinh công không bằng La Sát, nhưng so ra cũng không kém, hai người đi với tốc độ cực nhanh, không bao lâu đã đến vùng ngoại thành Kim Lăng. Thấy bốn bề vắng lặng, La Sát mới dừng lại cước bộ, lạnh lùng nhìn Tề Dị, trong mắt tràn đầy đề phòng. “Được rồi, hiện tại chúng ta có thể tâm sự thật tốt rồi” Tề Dị cười xem xét hắn. La Sát trầm mặc. Mấy ngày nay thoát khỏi Tề Dị, nhưng ngẫu nhiên lại nhớ tới hắn ta. Bởi vì hắn luôn phong bế chính mình, cự tuyệt bất luận kẻ nào tiếp cận mình, cho nên Tề Dị là người ở chung với hắn lâu nhất, hơn nữa... cũng là người săn sóc hắn nhất. Không biết vì sao khi nhớ tới bộ dáng của Tề Dị, còn có cả tính cổ chấp làm người ta vừa bức mình vừa buồn cười kia, thì tâm của hắn... sẽ nổi lên dao động nào đó không hình dung được. Tề Dị thấy hắn rất lâu không nói, lại có chút đâm chiêu, đành mở miệng nói “Làm sao vậy ? Là ngươi nói muốn đổi sang nơi khác nói chuyện, sao giờ lại không nói gì cả thế ?” La Sát vội vàng thu hồi suy nghĩ hỗn loạn của mình, âm thanh lạnh lùng nói “Sao ngươi tìm được ta ?” Hắn mỉm cười “Ta tự nhiên có cách của ta. Ngươi trốn một lần, ta tìm một lần, nếu ngươi lại trốn đi nữa thì ta cũng sẽ đuổi theo, cho đến khi ngươi cho ta nghiên cứu độc trên người ngươi mới thôi” La Sát căng thẳng nói “Ngươi không sợ ta sẽ tức điên mà giết chết ngươi sao ?” “Không sợ. Trước tiên nói đến khi ta thanh tỉnh, đảm bảo ngươi không giết được ta. À mà lần trước khi ta hôn mê, ngươi cũng không giết ta ? Ta biết, ngươi không nỡ giết ta” Hắn chăm chú nhìn đôi mắt xinh đẹp kia, không bỏ qua một tia biến hóa nào cả. Mặt La Sát ửng đỏ, vội vàng quay đầu qua một bên “Nói vậy !” Tề Dị không tha cho sự né tránh của hắn, liền tục hỏi “Ta nói vậy sao ? Nếu không ngươi nói cho ta biết đi, vì sao ngươi không giết ta ? Nếu lúc trước ngươi quyết tâm giết ta, thì không phải sẽ cắt đứt mọi dây dưa của ta hay sao ?” Hắn hơi nhếch môi, lại trầm mặc. Ngay cả chính hắn cũng không biết vì sao lúc đó lại buông tha cho Tề Dị, thì nói cái gì với hắn ta đây ? Tề Dị thở dài “Quên đi, dù sao hiện tại quan trọng nhất là tìm một nơi thanh tịnh, để cho ta nghiên cứu độc trên người ngươi thật tốt” “Ngươi nghe không hiểu sao ?” La Sát nhún mày “Ta đã nói trước là ta không đồng ý rồi” “Đừng vội cự tuyệt ta như vậy” Giờ đổi thành Tề Dị nhún mày, hắn cực lực khuyên bảo, muốn cho La Sát thay đổi tâm ý “Ngày ấy ta cũng nói để có được sự đồng ý của ngươi, thì chuyện gì ta cũng có thể làm rồi mà” “Sao ngươi lại có thể phiền như vậy ?” “Chỉ cần ngươi đồng ý với ta thì ta sẽ không phiền ngươi nữa” Lúc hai người đang giằng co qua lại, thì cách đó không xa truyền đến một trận xôn xao, âm thanh của vài tên đại hán hét lên không ngừng. La Sát cùng Tề Dị liếc mắt nhìn nhau một cái, La Sát đương nhiên biết những người đó nhất định là đang truy sát thích khách giết Đoàn Anh Võ, mà Tề Dị không rõ ràng tình hình cụ thể cho lắm, nhưng cũng khẳng định là có liên quan đến việc La Sát lên vào Đoàn gia. La Sát đang suy nghĩ nên thoát khỏi Tề Dị và truy binh như thế nào, thì Tề Dị lại giành nói trước “Ta biết ngươi không muốn lộ diện, ngươi đến trong rừng cây bên kia nấp đi, ta sẽ thay ngươi giải quyết truy binh” Hắn ngẩn ra, thần sắc rất kinh ngạc. “Vì sao ngươi lại giúp ta ? Ngươi vẫn chưa biết ta mới làm chuyện gì xong, cũng không biết mấy người đó vì sao lại truy đuổi ta. Chứ chưa nói đến chuyện nếu ngươi giúp ta, khả năng sẽ đưa tới họa sát thân” Tề Dị mang thần sắc ngạo mạn bất cần nói “Ta không phải người sợ chết, hơn nữa cũng không cho rằng bằng vào những người đó thì có thể giết chết ta, nên ngươi cứ yên tâm nấp trong rừng cây đi, giao cho ta xử lý là được rồi” “Không, đây là chuyện của ta, cứ để cho ta giải quyết” La Sát hiểu được, nếu mình nhận phần ân tình này thì sau này muốn bỏ rơi Tề Dị lại càng không dễ dàng, thế là có ý dọa lại hắn “Bọn hắn truy đuổi ta là vì ta đã giết mình chủ trung nguyên Đào Anh Võ, ngươi không sợ một hung thủ tàn nhẫn lãnh huyết như ta sao ?” Tề Dị dĩ nhiên xoay người, chuyên chú nhìn đám đại hán đang tiếp cận, đầu cũng không quay lại, chỉ thần nhiên bỏ xuống một câu “Ta biết ngươi không phải người lạm sát người vô tội” Một câu ngắn ngủi nhưng lại còn hơn thiên ngôn vạn ngữ, trong lòng La Sát âm ập, có phức tạp đủ loại và tình cảm xa lạ. Hắn nhìn Tề Dị một cái thật sâu rồi theo lời vào ẩn nấp trong rừng cây. Lúc này, hộ viện Đoàn gia đã phóng tới, phát hiện thấy Tề Dị liền lập tức tiến lên vây thành một vòng, lớn tiếng quát “Tiểu quỷ ! Ngươi ở chỗ này làm gì đây ?” Tề Dị đối với La Sát mặt mày hớn hờ, lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng, nhưng đối với người ngoài thì hoàn toàn bất đồng, thần sắc hung tàn, lạnh lùng nói “Ta thích làm cái gì thì làm cái ấy, các ngươi thích quản sao ?” Đầu lĩnh hộ viện lớn tiếng quát “Tiểu quỷ thật ngông cuồng ! Xem ngươi lên lút, nhất định có liên quan đến cái chết của Đoàn gia, các huynh đệ, mau bắt hắn lại, áp tải về Đoàn gia thẩm vấn” Hộ viện Đoàn gia dựa vào thanh thế của Đoàn Anh Võ, đã hoành hành ngang ngược lâu ngày trong thành tây Kim Lăng, giờ phút này lại gặp thiếu niên yếu đuối với khẩu khí ngông cuồng như thế thì nhẫn nhịn thế nào được, lập tức đao kiếm sáng ngời, không nói hai lời liền tấn công về phía Tề Dị. Tề Dị thần sắc không thay đổi, hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ, tay áo dài vung lên, nháy mắt tung ra một độc khí không màu không vị, hộ viện Đoàn gia mới bước ra từng bước liền đồng loạt ngã xuống, người người sắc mặt trắng bệch, thống khổ lăn lộn trên mặt đất. Hắn vừa lòng câu môi cười, liền xoay người đi, biến mất trong rừng cây âm u. ~~~launhacac.wordpress.com~~~ Trong rừng cây u ám, gió thổi vù vù, không khác gì thế giới của quỷ.

Chương 4

Tề Dị bước nhanh trong rừng cây, cũng không mở miệng kêu gọi, bởi vì hắn biết La Sát nhất định còn ở trong này, không bỏ lại hắn rồi đi một mình. La Sát mặc dù tính tình lạnh lẽo, nhìn giống như người quái dị ở vùng xa xôi, nhưng kỳ thật tâm địa cực kỳ đơn thuần ngay thẳng, không phải là người vong ân phụ nghĩa, nếu không phải vì thế thì lúc trước cũng sẽ không không ra tay giết hắn. Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của hắn, La Sát từ chỗ âm u đi ra, một đôi mắt trong suốt xinh đẹp lờ lờ sáng lên, tựa như sao trên bầu trời đêm. Nhưng mặc dù hắn hiện thân, cũng không đi về hướng Tề Dị, cố ý duy trì một khoảng cách, dường như vậy sẽ phòng bị được Tề Dị quỷ không biết thần không hay kia bất ngờ giờ trò. Tề Dị mỉm cười, vươn tay về hướng hắn, thần sắc cực kỳ ôn nhu. “Đến đây, chúng ta đi thôi” Hắn nhìn mi lại, lui về sau mấy bước, âm thanh lạnh lùng nói “Chúng ta đường ai nấy đi. Mặc dù ngươi giúp ta, nhưng không thể như vậy mà ngươi ép buộc ta, từ nay về sau ta và ngươi ăn oán ‘nhất bút câu thẳng, lại vô tướng quan’” “Không có khả năng” Tề Dị cười sâu sắc, ánh mắt bí hiểm sáng như ánh sao “Trừ phi ta nghiên cứu xong độc trong cơ thể ngươi, bằng không ta sẽ quán lấy ngươi cả đời” La Sát lại lui về sau mấy bước nữa, hừ lạnh một tiếng “Ta đi đây, không hẹn ngày sau gặp lại” Tề Dị động cũng động, chỉ thần nhiên đứng nguyên tại chỗ, cười nhìn hắn xoay người, tựa hồ cũng không lo lắng hắn rời đi. La Sát mới xoay người, bất chợt cảm thấy người hơi hơi choáng váng, nửa người dưới nháy mắt trở nên cứng đờ, ngay cả muốn nhấc chân cũng không được. Hắn cả kinh, vội vàng hỏi “Ta... chân của ta ! Đây là có chuyện gì ?” Tề Dị cất tiếng cười to “Đương nhiên là ta động tay động chân rồi, ngoài ta ra, chỉ sợ rằng trong thiên hạ này không có người chế ngự được Quý môn La Sát” Hắn vừa sợ vừa giận “Sau khi ngươi đi vào rừng cây, ta vẫn duy trì một khoảng cách cực xa với ngươi, đến tốt cùng là ngươi động tay động chân khi nào ?” Tề Dị thần nhiên nói “Còn nhớ vừa rồi chúng ta nói chuyện ngoài rừng cây không ? Lúc ấy ta đã lẳng lẽ hạ độc trước rồi, có điều độc này thuộc tính dịu nên mới phát tác muộn như vậy” La Sát thần sắc đại biến “Ngươi thực ti bi !” “Ti bi một chút thôi, có điều như vậy mới có thể giữ được ngươi” La Sát oán hận trừng khuôn mặt đang tươi cười bất cần kia, tức giận đến ngay cả một câu cũng nói không được. Hắn nhỏ giọng trấn an “Đừng tức giận, giờ chúng ta rời đi nơi này trước rồi nói sau” Cho dù bản thân tức giận thế nào đi nữa thì La Sát cũng biết được tốt xấu, tránh cho mình gặp phải phức tạp thêm, nên đành tức giận gật đầu một cái “Ừ !” “Chờ trời sáng, ta liền vào thành thuê một xe ngựa, giống như một chuyện bình thường, ta còn làm xe phu cho ngươi” La Sát nhủ mảy may ngăn cản nói “Nhưng hộ viện Đoàn gia đã gặp qua ngươi, nếu ngươi vào thành thì chỉ sợ sẽ bị bọn họ ngăn lại, tuy rằng ngươi ứng phó được, nhưng dù sao cũng tốn thời gian công sức, ta nghĩ ngươi vẫn đừng nên vào thành” “Ngươi lo lắng cho ta sao ?” Trong mắt La Sát xẹt qua một tia xấu hổ, vội vàng sửa lời nói “Ta làm gì lo lắng cho ngươi, ta lo lắng cho chính mình thôi. Nay ta đã trúng độc của ngươi, không thể động đậy, nếu ngươi xảy ra cái gì ngoài ý muốn, thì chẳng phải ta ngậm ngốc ở chỗ này mặc cho người ta chém giết sao ?” Tề Dị khẽ nhủ mảy một cái, không biết vì sao khi nghe được lời nói lãnh đạm kia của La Sát, thì hắn sẽ cảm thấy nơi nào đó khó chịu nói không nên lời. Nhưng mà nghĩ lại thì chắc là mình lại tưởng tượng rồi, lại không khỏi cười chính mình đa tâm. La Sát chán ghét mình như vậy, không phải đã biết rồi sao, còn cái gì mà hảo cảm với khó chịu chứ ?! Có lẽ, là vì nhìn thấy mỹ nhân như vậy, dùng âm thanh tuyệt diệu nói chán ghét mình như vậy, cho nên mới phá lệ làm người ta cảm thấy không thoải mái đi. Hắn nhướn mi cười nói “Yên tâm, ta cải trang vào thành là được” “Cải trang ?” “Đúng vậy. Ta nghĩ, nếu là ta thay đổi trang phục thì khả năng ngay đến cả ngươi cũng sẽ không nhận ra được” Tề Dị cười đến thần bí, lại mang chút nào đó buồn binh nói không nên lời. Trong lòng La Sát lại dao động, tình cảm phức tạp không hiểu trước kia lại xuất hiện mạnh mẽ, hắn liền vội vàng hỏi phục tinh thần, không dám nghĩ nhiều nữa. “Ngươi ở chỗ này đợi ta một lát, ta đi rồi sẽ quay lại” Chỉ chốc lát sau thì Tề Dị đã biến mất ở cuối rừng cây. La Sát kinh ngạc nhìn phương hướng hắn rời đi, ánh mắt vô cùng hoang mang. Hắn không hiểu, thật sự không hiểu, nghiễm nhiên mà nói, hắn ở cùng với Tề Dị mới có mấy ngày, nhưng là... vì sao hắn ta lại tác động đến cảm xúc của chính mình như thế ? Kinh ngạc, tức giận, đắn đo, suy nghĩ, có khi lại có vui sướng hỗn loạn nào đó không cách nào hình dung được... Đúng vậy, khi hắn ở cùng một chỗ với Tề Dị, mặc dù cực kỳ tức giận, nhưng lại cảm thấy con người kỳ lạ vì hắn kia rất buồn cười, chuyện này đối với trái tim băng lãnh của hắn mà nói, là trước nay chưa từng có, hắn cũng không biết nên làm thế nào với cảm xúc mâu thuẫn của mình nữa. Suy nghĩ lung tung nhưng hắn chỉ hiểu được một sự kiện, kỳ thật hắn cũng không... chán ghét Tề Dị thì phải. ~~~launhacac.wordpress.com~~~ Trong rừng cây sương mù trắng lượn lờ, khung cảnh dần hiện ra rõ ràng, mặt cỏ dưới chân La Sát cũng ngưng kết thêm mấy giọt sương trong suốt, sáng lên lờ lờ. Trời đã sáng, nhưng Tề Dị vẫn chưa trở về, làm La Sát có chút nóng lòng. Hắn nói với chính mình rằng không phải lo lắng cho Tề Dị, mà là giờ phút này hắn thần bất do kỷ, an nguy toàn phải dựa vào Tề Dị, cho nên mới lo lắng như thế. Cuối cùng, một thân ảnh mảnh khảnh cũng xuất hiện ở cuối rừng cây. Trên mặt La Sát biểu lộ thần sắc vui sướng, nhưng sau khi nhìn thấy rõ hình bóng kia thì chuyển sang kinh ngạc và sầu lo, bởi vì người tới mặc một thân váy lam nhạt, mây liễu mảnh mai, thân hình yếu đuối, chính xác là một nữ tử trẻ tuổi. Trước mắt hắn không thể động đậy, lại không rõ nữ tử này là địch hay bạn, huống chi hắn luôn luôn không muốn người ngoài gặp chính mình, lúc này tâm tình hắn lại lâm vào lo sợ bất an. Nàng kia bước đi rất nhẹ nhàng, giống như là người học võ, khi thấy nàng ta từng bước tiến gần thì tâm tình hắn cũng trở nên khẩn trương hơn. Cuối cùng, khi nàng ta bước tới cách vài thước trước mặt hắn, hắn cũng thấy rõ dung mạo của nàng ta, khuôn mặt với ý cười trong suốt, mi thanh mục tú, đó chính là khuôn mặt hắn vô cùng quen biết ! Thì ra nàng ta đúng là Tề Dị, lúc trước hắn ta nói cải trang chính là đổi thành nữ trang, biến thành bộ dáng của nữ tử. La Sát kinh ngạc nhìn hắn, thật lâu không nói được nên lời một câu. “Sao thế ? Ta đôi không giống sao ? Hay là đôi rất giống cho nên dọa ngươi hết hồn ?” Tề Dị cong lên môi đồ mọng, vui vẻ uyển chuyển trước mặt hắn, hết mười phần là kiều thái của một nữ nhi. La Sát rừ mi nói “Xác thật, thật sự ngươi đôi rất giống... Ngươi đi đến đâu tìm bộ y phục này ?” Giống đến nỗi trong nháy mắt ngay cả hắn cũng nghĩ đến Tề Dị thật sự là nữ nhân, nhìn bộ dạng nàng ta cười tự nhiên, không ngờ lại làm cho tim hắn đập nhanh không thôi, liền xuất hiện một thứ tình cảm khác thường nào đó ngay cả chính mình cũng không hiểu được. Hắn nghĩ, hắn nhất định là bị Tề Dị tình quái này quán lấy lâu ngày, bị tức giận đến lu mờ lý trí, mới trở nên không giống chính mình như vậy. Tề Dị mỉm cười nói “Xung quanh đây có người làm nông, bộ quần áo này là mua của nữ nhi nông gia, nàng ta thật tốt bụng, còn thuận tay búi tóc cho ta, còn cho ta chải đầu, người nhìn đi, ta nhìn thật giống một nữ nhân nông gia bình thường, cho dù nghênh ngang đi vào trong thành thì đám hộ viện cũng không thể nhận ra ta. “Ừ...” La Sát cũng không nói thêm cái gì, bởi vì lúc này nỗi lòng hắn cực kỳ hỗn loạn, thật sự không biết nên phản ứng như thế nào. Tề Dị sớm đã quen với trầm mặc của hắn nên cũng không để ý gì nhiều, tự nhiên nói “Ta nghĩ thời gian chờ ta vào thành rất dài, để ngươi ở lại một mình thế này thật sự không an toàn, cho nên ta quyết định đem ngươi đi” La Sát nhủ mảy mảy nói “Đầu đi ? Ngươi đầu ta thế nào đây ?” Tề Dị kéo hắn, dưới chân hơi dùng chút lực, thì triển khinh công đến trên một cây cao lớn, cành lá xum xuê, ánh sáng cũng không lọt vào, thật là một nơi ẩn náu tuyệt vời. Tề Dị đưa hắn ngồi trên một nhánh cây rắn chắc, vỗ vỗ tay mỉm cười nói “Cổ nhân nói ‘kim ốc tàng kiều’, hôm nay ta có ‘thụ âm tàng nữ’. Ngươi ngoan ngoãn ở chỗ này chờ ta, ta sẽ nhanh chóng trở về sớm” Nói xong, hắn xoay người bay xuống, nhẹ nhàng rơi xuống đất, lập tức bước nhanh về hướng ngoài rừng. La Sát nhẹ nhàng thở dài một hơi, suy nghĩ bay xa, từ lúc ở chung với Tề Dị đến bây giờ. Thời gian ở cùng với Tề Dị càng dài, thì hắn cũng không biết rõ Tề Dị là dạng người như thế nào. Ngay từ đầu, hắn còn tưởng rằng Tề Dị là quái nhân buồn vui thất thường, vì nghiên cứu độc trong cơ thể mình thì không biết sẽ

làm ra chuyện đáng sợ gì, nhưng Tề Dị lại không làm như vậy. Ngược lại, Tề Dị đối với hần tốt vô cùng, dịu dàng, sẵn sàng, thậm chí có một số chuyện ngay chính hần cũng không nghĩ tới, thì Tề Dị đều thay hần nghĩ đến. Mặc dù Tề Dị làm việc xằng bậy, nhưng tâm tư lại rất tinh tế, làm cho hần phải cực kỳ kinh ngạc. Nhưng điều làm hần không tưởng được là, bộ dáng Tề Dị khi mặc nữ trang. . . đẹp đến nỗi hần không thể dời tầm mắt, tâm băng lãnh được rèn luyện nhiều năm qua của hần, từ khi sinh ra đến giờ chưa bao giờ có xôn xao rung động. Hần hy vọng, xôn xao rung động này chỉ là nhất thời thôi, chờ qua một thời gian nữa thì tâm của hần có thể sẽ trở về bình tĩnh, không gợn sóng như bây giờ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chung Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 5

Giữa trưa, mặt trời chiếu sáng gay gắt. Trên đường núi gập ghềnh, một chiếc xe ngựa với bốn con ngựa kéo chậm rãi mà đi. Bốn con ngựa đều là hắc mã, thần tuấn phi phàm. Thân xe và vật trang trí cũng là một màu đen, hoa lệ, quý khí. La Sát ngồi bên trong xe, bên trong vẫn cứ không còn ai khác, bên ngoài vẫn cứ không nhìn thấy bên trong có ai, trên mặt hần vẫn cứ như trước mang khăn che mặt, tất cả đã là thói quen của hần. “Người rót cuộc muốn mang ta đi chỗ nào?” Tề Dị cầm dây cương trong tay, cười nói trả lời “Ta muốn mang người đến nơi ta sống” Đoàn gia ra một số tiền lớn truy bắt thích khách, rất nhiều võ lâm nhân sĩ muốn nhân cơ hội này để thành danh, bởi vậy, giờ phút này tuy đã dần dần rời xa Kim Lăng nhưng Tề Dị vẫn mặc nữ trang. Hần lái xe nhắm thẳng thành Tứ Xuyên mà đi. Xe đi ra sau núi, sau khi vòng qua mấy chỗ hoang vắng trong rừng cây, thì chậm rãi đi vào trong sơn cốc mây mù phiêu u, nơi này sinh tồn nhiều kỳ hoa dị thảo, còn có một dòng suối uốn lượn, tiếng nước chảy róc rách, chim bướm bay lượn đủ màu, cứ như là lúc mùa xuân vậy. Xe ngựa đi vào giữa cốc, dừng lại trước một gian nhà gỗ “Chúng ta đến rồi” La Sát xóc màn xe lên, cẩn thận đánh giá bốn phía sơn cốc, sau khi nhìn thấy kỳ hoa dị thảo thì mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc vô cùng. “Làm sao người lại có thể có nhiều được thảo quý hiếm như vậy? Là người có ý chăm trồng sao?” Hần giới sử dụng độc, tự nhiên cũng mười phần hiểu biết được thảo, bởi vậy có thể dễ dàng nhận ra tất cả được thảo sinh trưởng trong sơn cốc này là có thể muốn nhưng không thể có được, các loại được thảo đó vốn có mặt khắp nơi, không có khả năng phát triển cùng một chỗ, mới nghĩ đến nhất định là Tề Dị có ý chăm trồng, mới có thể tươi tốt như bình thường. Tề Dị mỉm cười nói “Đúng vậy, vì hoàn cảnh khí hậu trong sơn cốc này đều cực kỳ đặc thù. Phía nam ấm áp như mùa xuân, hoa cỏ tươi tốt. Phương bắc lạnh lẽo như mùa đông, còn kết băng nhiều năm, được thảo gì cũng có thể sinh trưởng trong sơn cốc, cho nên ta đem nơi này làm như nơi sinh sống, cũng tiện để điều chế một ít thuốc và độc. La Sát từng bước đi, xem phong cảnh trong cốc, phát hiện trong cốc côn trùng, động vật rất nhiều, hoa văn màu sắc sắc sỡ, chứng tỏ có được hiệu và độc tính mãnh liệt “Côn trùng và động vật đó cũng là người có ý nuôi dưỡng sao?” Tề Dị cười ứng “Đúng vậy, vì sưu tập hoa cỏ, côn trùng, động vật, nên ta đã du ngoạn tứ phương, để mang về gieo trồng, nuôi dưỡng chúng nó, tiêu tốn của ta không ít thời gian và tinh thần” La Sát dừng lại bước đi, suy nghĩ sâu xa hỏi “Nơi này. . . bình thường người có để cho người khác vào không?” “Không có, nơi này chỉ có một mình ta ở, ta còn bày chướng khí ngoài cốc, người bình thường muốn vào cũng vào không được. Nơi này có mấy gian phòng trống, người chọn lấy một gian hợp ý mình ở lại đi” Tề Dị chậm rãi đi về hướng nhà gỗ “Đi, chúng ta vào nhà đi đã” “Ừ” Đi vào trong phòng, thấy đồ đạc trong phòng đều là đồ mộc, bài trí tuy đơn giản nhưng cũng có vẻ tao nhã tươi mát, cảm giác thoải mái vô cùng. “Đi cả một ngày chắc người cũng đã đói bụng rồi. Người yên tâm chờ, hiện tại ta đi làm cơm” Tề Dị mỉm cười, xoay người đi vào phòng trong. Mấy ngày nay tới giờ, Tề Dị vẫn luôn ra về nữ tử, lời nói cử chỉ mềm mại giống như cô nương. La Sát nhìn bóng dáng yếu đuối của hần, có vài phần phong tư thướt tha, rất động lòng người. . . Kinh ngạc khi thấy chính mình suy nghĩ gì gì đó, hần liền vội vàng dời tầm mắt, không dám nhìn nhiều nữa. Hiện tại hần nên nghĩ thoát khỏi bàn tay Tề Dị như thế nào mới đúng. Lần trước có thể thoát khỏi Tề Dị, có điều là dựa vào vận khí, nói vậy lần này Tề Dị đã có phòng bị với độc trong cơ thể hần, kỹ xảo giống nhau sợ là không thể dùng lại lần thứ hai. La Sát nhìn không được thờ dãi một hồi, thì thảo một mình “Tề Dị a Tề Dị, người chắc là khắc tinh kiếp trước của ta, nếu không sao ta lại bị người quản chế không thể phản kháng thế này đây?” Lúc này, phòng trong bay ra mùi hương đồ ăn, làm xao nhãng suy nghĩ phức tạp của hần. Nhưng mà, vừa rồi hần thấy trong sơn cốc làm gì có gạo và rau xanh, cũng không biết bữa cơm này Tề Dị dùng được thảo cỏ quái gì làm thành. Một lát sau, Tề Dị bưng đồ ăn từ phòng trong đi ra, cười dài nói “Đến đây, chúng ta ăn cơm” La Sát cũng không liếc nhìn hần cái nào, thần nhiên nói “Trước mắt chúng ta đã an toàn rồi, cũng không cần lo lắng có bị người đuổi bắt hay không, cho nên người nhanh đi đổi lại nam trang đi” Tề Dị đang vui vẻ xới cơm, không chút để ý đáp “Không vội, chúng ta ăn cơm xong rồi nói sau” “Không, nếu người không thay quần áo trước, thì ta. . . ta không ăn nổi cơm. . .” La Sát không muốn nhìn thấy dung nhan nữ tử xinh đẹp kia sau khi cải trang nữa, sợ trong lòng lại hoảng loạn như trước. Tề Dị ngừng tay, khó hiểu hỏi “Lời này của người là có ý gì?” Hần trầm mặt, ra vẻ lạnh lùng “Ta nhìn thấy bộ dạng quái dị kia của người thì không thoải mái, nên người nhanh đi thay đổi lại đi” Tề Dị cứ mặc nữ trang như vậy, hần. . . hần sẽ trở nên càng lúc càng kỳ quái, càng lúc càng không thể khống chế tâm ngay càng hỗn loạn của mình. . . Tề Dị thần sắc giận tái đi “Người thật khó hầu hạ, cũng không nghĩ lại xem ta như vậy là vì ai, nếu không vì tránh đi đuổi bắt của Đoàn gia, thì ta có cần mặc thành như vậy không?!” “Ta. . .” La Sát thấy hần tức giận thì bất ngờ kinh ngạc. Mấy ngày nay tới giờ, Tề Dị vẫn luôn dịu dàng chăm sóc hần, lời nói nhỏ nhẹ, chưa bao giờ biểu hiện thái độ hờn giận và khêu khích như vậy, làm trong lòng hần hốt hoảng không thôi, có miệng cũng khó trả lời. Sau đó, hần ta cũng rất chịu đựng khi ở chung, cũng không từng để bụng cảm thụ của người ngoài. Bởi vậy, hần muốn giải thích là mình không có ác ý, thật sự là một chuyện không dễ dàng gì, huống hồ quan hệ giữa hần và Tề Dị giống như địch mà không phải địch, giống như bạn mà không phải bạn, quan hệ phức tạp như vậy, hần muốn giải thích cũng không biết nên nói như thế nào, chỉ có thể trầm mặc chống đỡ. Tề Dị thấy hần không nói một câu nào cả thì trong lòng tức giận hơn nữa, buông bát đĩa thật mạnh xuống bàn “Người cứ từ từ ăn đi, sau khi ta thay nữ trang, tự nhiên ta cũng thức thời tránh xa một chút, đỡ cho người nhìn thấy chướng mắt” Nói xong, liền phát tay áo rồi đi. La Sát giật mình nhìn hình bóng của hần, trong lòng nghĩ rất muốn gọi hần lại, nhưng chung quy vẫn không mở miệng được. Hần còn có thể nói gì đây? Ngay cả chính mình cũng không hiểu được cảm nhận thì nói ra miệng thế nào đây? Rõ ràng Tề Dị đã đi thay y phục như mong muốn của hần, nhưng trong lòng lại không có chút thoải mái, vui sướng nào, ngược lại là phiền muộn, cô đơn trước nay chưa từng có. Khi trong lòng đang tràn đầy mất mát, hần lại ngạc nhiên phát giác, một Tề Dị hờn giận, giận dữ và một Tề Dị nguyện ý đổi nữ trang vì hần, để hần tâm phiền ý loạn, thì ít nhất, khi đó Tề Dị chỉ dùng vẻ mặt thật không phòng bị tươi cười với hần mà thôi. . . “Rót cuộc là ta bị làm sao vậy?” La Sát thờ dãi, xoa xoa thái dương đau nhức, bực mồm cười một nụ cười khổ hiếm thấy. ~~~launhacac.wordpress.com~~~ Ánh trăng mờ lung, chiếu ánh sáng bạc lên trong sơn cốc, vô cùng yên tĩnh. Không khí trong cốc mặc dù tốt như vậy, nhưng trong nhà gỗ Tề Dị và La Sát lại lâm vào xấu hổ đến rùng mình. Từ lần trước, sau khi La Sát nói Tề Dị thay nữ trang xong thì Tề Dị đối với hần lãnh đạm một cách dị thường, tuy rằng vẫn sẽ để ý những chuyện vụn vặt hằng ngày trong cuộc sống thay hần, nhưng thái độ và giọng nói lại lạnh lùng cực kỳ, không còn dịu dàng như trước nữa. Mặc dù La Sát ngoài mặt bất động thanh sắc, nhưng đáy lòng lại âm thầm cảm thấy khó chịu, bởi vì hần biết rõ lời nói kia của mình quá nặng, mới chọc giận Tề Dị tức như thế, hần cần phải ăn nói khép nép, lại thật sự nói không nên lời. Ngày từng ngày trôi qua, sắc mặt Tề Dị càng cương hơn nữa, lo âu trong lòng La Sát lại tăng thêm

nữa, nhưng lại không biết nên đánh vỡ cục diện bế tắc này thế nào, chỉ có thể âm thầm lo lắng. Đêm nay, Tề Dị băng nước trong đến rửa mặt chải đầu trước khi đi ngủ, lúc này La Sát đã tháo xuống khăn che mặt, lộ ra dung mạo xinh đẹp tuyệt sắc vô song, đủ để khiến người thần hồn điên đảo, nhưng Tề Dị lại mặt không chút thay đổi buông chậu nước xuống, cũng không thèm liếc mắt một cái, xoay người liền đi, như không muốn ở chung với hắn nhiều quá một giây. Mà trải qua giáo huấn thâm lần trước, Tề Dị đã có thể chống cự đối với hơi thở của La Sát, tự nhiên sẽ không tiếp xúc nữa. La Sát hơi nhủu mi, rốt cuộc không muốn ngày sau phiền chán nữa nên mở miệng giữ lại “Đợi chút, người khoan đi đã, ta có việc muốn nói với ngươi” “Chuyện gì?” Tề Dị cuối cùng cũng nhìn hắn, nhưng thái độ vẫn rất lạnh lùng. La Sát nhìn thẳng hắn, ánh mắt có chút do dự “Ta, ta nghĩ cùng ngươi nói chuyện có liên quan đến việc nghiên cứu độc trong cơ thể ta” “Nếu là ngươi muốn ta thả ngươi đi thì không có cửa đâu” Tề Dị dĩ nhiên nghĩ đến hắn muốn rời đi, lập tức không chút nghĩ ngợi một lời từ chối. Nói đùa à, vì tìm hắn ta mà đã tốn không ít công sức của mình rồi, đến thành quả nghiên cứu độc còn chưa có, sao lại để cho hắn ta chạy dễ dàng thế được. La Sát lắc đầu “Không phải, mấy ngày nay ta suy nghĩ thật lâu, lại cảm thấy đi tới đi lui như vậy cũng không phải cách hay, cho nên, ta nghĩ ta có thể thỏa hiệp...” Kỳ thật, cũng không phải vì lý do này, mà là hắn biết chỉ có thể làm như thế mới không cần xin lỗi, cũng có thể làm cho tâm tình của Tề Dị tốt lên mà thôi. “Ý của ngươi là?” Thần sắc hồ hững của Tề Dị thay đổi, vẻ mặt là vừa mừng vừa sợ, lại có chút không dám tin. Hắn nhẹ nhàng băng quơ nói “Ý của ta rất đơn giản, chính là ta đáp ứng cho ngươi nghiên cứu độc trong cơ thể ta. “Ngươi thật sự nguyện ý sao?” Tề Dị mắt thấy nguyện vọng bấy lâu nay được hồi đáp cho nên rất mừng rỡ, đôi mắt sáng lên lờ lờ, đã sớm đem phiền muộn mấy ngày qua vứt qua sau đầu. “Ta không đáp ứng mà được à?” La Sát nhìn khuôn mặt đã lâu không tươi cười kia, vừa giận lại vừa vui, rõ ràng muốn nhìn thấy hắn ta cười với mình, nhưng nghĩ đến hắn ta cười là vì có thể nghiên cứu độc trong cơ thể mình, thì không khỏi cảm thấy tức giận. Tề Dị vui đến nổi suýt thì nhảy dựng lên, liền thanh nói “Thật tốt quá, cảm ơn ngươi, thật sự cảm ơn ngươi” Hắn mỉm cười, ánh mắt âm thầm “Ngươi đừng vui vẻ quá sớm, ta có điều kiện, nếu ngươi không chịu đáp ứng điều kiện của ta thì tất cả đều kết thúc” “Có điều kiện gì thì cứ nói, ta hoàn toàn đáp ứng ngươi” Tề Dị một lòng chỉ nhớ nghiên cứu, không để ý đến ánh mắt của hắn ta chợt lóe rồi biến mất, cho nên tự nhiên cũng không biết được suy nghĩ phức tạp trong lòng hắn. “Đừng nóng vội, ngươi hãy nghe ta nói xong đã. Ta có ba điều kiện, thứ nhất, ta là hộ pháp Quỷ môn, phải định kỳ trở về Quỷ môn phục mệnh, đồng thời cũng phải chấp hành nhiệm vụ Quỷ Vương giao cho, ngươi không thể ngăn cản ta” “Được, nếu ngươi nguyện ý, thậm chí ta có thể trợ giúp ngươi một tay, để ngươi sớm hoàn thành nhiệm vụ” Kỳ thật lời ấy của Tề Dị có một chút tâm tư riêng, nếu thời gian La Sát làm nhiệm vụ nhiều lên thì thời gian hắn nghiên cứu độc lại ít đi một chút. Sao La Sát lại không biết hắn ta suy nghĩ gì được chứ, nên lạnh giọng cự tuyệt “Không cần, đó là nhiệm vụ của ta, tự ta hoàn thành là được rồi” Tề Dị lập tức uốn ba tấc lưỡi, cố gắng khuyên nhủ “Ngươi đừng khách khí như vậy, ta biết ngươi không thích lộ diện, cho nên mới đi thuê xe ngựa thay cho đi bộ, nhưng mà xe phu đều là người xa lạ, không bằng để ta lái xe cho ngươi, lại có thể hầu hạ ngươi, như vậy không phải có lợi hơn sao?” La Sát biết hắn ta nói đúng, nên cũng không kiên trì từ chối nữa “Tùy ngươi thôi. Nhưng mà ta đáp ứng nghiên cứu độc trong cơ thể ta là một chuyện không thể để cho người khác biết được” Tề Dị không sao cả gật đầu “Không thành vấn đề, dù sao ta cũng không thích lui tới với những người khác, cho dù muốn nói cũng không có cơ hội nói” “Một điều kiện cuối cùng, được vật ngươi dùng để nghiên cứu độc trong người ta, nhất định phải cho ta biết trước, sau khi được ta đồng ý mới có thể sử dụng” La Sát nói ra điều cuối cùng, cũng là điều kiện hắn chú ý nhất. Tề Dị giỏi sử dụng độc vô hình, làm cho người ta khó lòng phòng bị, hắn cũng không muốn mình bị dính được vật kỳ quái nào đó, vì mong được đảm bảo thân thể, nói ra trước rõ ràng vẫn hơn. Tề Dị chần chờ một chút, lẩm bẩm nói “Nhưng là có loại thuốc và được vật bề ngoài có chút dọa người, ta sợ... ngươi nhất định không chịu cho ta sử dụng” “Ngươi thật là... trên đời này lại có người độc người tốt như vậy!” Nghe xong lời nói kia của hắn ta thì La Sát nhướn mi, khóe miệng hơi cong, trong hai mắt trong suốt có ý cười thần nhiên. “Ngươi... người cười?” Tề Dị trừng lớn mắt, vẻ mặt rất vui mừng kinh ngạc. Cùng La Sát ở chung một chỗ cũng đã hơn mười ngày, nhưng đây chính là lần đầu tiên hắn ta lộ ra biểu tình ôn hòa như vậy, thật sự là rất ngạc nhiên. La Sát rung mình, trong mắt xẹt qua một chút cảm xúc phức tạp khó hiểu, vội vàng phủ nhận “Không có” “Có mà, ta thấy rất rõ mà, tuy rằng chỉ thoáng qua, có điều ngươi thật sự nở nụ cười” Tề Dị nhủu mày, không hiểu vì sao hắn ta lại phủ nhận. La Sát trầm mặt, lạnh giọng đuổi khách “Ta nói không có là không có. Hiện tại chuyện đã thảo luận xong rồi, ngươi đi ra ngoài đi, ta muốn nghỉ ngơi” “Ta...” Tề Dị vốn muốn nói thêm gì đó nữa nhưng lại thấy thần sắc lạnh lùng của hắn, nên cũng chỉ có thể áp chế nghĩ vẩn trong lòng, ngoan ngoãn theo lời ra khỏi phòng. Quái, không phải La Sát đang rất tốt sao, sao lập tức thay đổi sắc mặt, so với lật sách còn nhanh hơn? Cười hay không cười thật sự quan trọng như vậy sao? Có điều hắn cười rõ lên thật dễ nhìn, nếu ngày sau còn có thể nhìn thấy nụ cười của hắn thì tốt biết mấy. ~~~launhacac.wordpress.com~~~ Mặt trời mới lên, trong nhà gỗ, hai người đã dùng xong bữa sáng, đang chuẩn bị bắt đầu nghiên cứu. Từ tối hôm qua hai người thỏa thuận xong thì Tề Dị đã giải thuốc tê trên người La Sát, mà La Sát cũng không mang khăn che mặt nữa, dung mạo xinh đẹp được nắng sớm chiếu lên càng xinh đẹp động lòng người, nhưng mà, Tề Dị lại một lòng đắm chìm trong vui sướng khi nghiên cứu độc, căn bản không có tâm tư đi để ý cái khác. “Đầu tiên, ta muốn hỏi ngươi một chút, vì sao trong cơ thể ngươi có chứa kịch độc?” Tề Dị chuẩn bị giấy bút, vừa hỏi vừa viết, muốn ghi nhớ lại những điều có liên quan đến công việc. La Sát thần sắc lãnh đạm, hồ hững nói “Khi ta còn nhỏ, trong nhà gặp kịch biến, chỉ còn ta sống sót, nhưng người lại trúng kịch độc, gân mạch đứt đoạn, là một phế nhân. May mắn gặp được Quỷ Vương, Quỷ Vương đem bảy thứ chí độc tương sinh tương khắc trong thiên hạ cùng trăm loại cỏ độc thả vào trong cơ thể ta, nối lại gân mạch. Cho nên trong cơ thể ta có đủ loại độc chí mạng” Kịch biến? Kịch biến như thế nào? Tề Dị vốn định hỏi thăm thân thể của hắn, có điều với tính tình lạnh lùng kia, nhất định hắn ta sẽ không trả lời, thế là liền từ bỏ. Hắn đặt bút xuống viết ‘La Sát sở thư’, lại hỏi “Vậy ngươi có biết độc tính trong cơ thể ngươi mạnh đến thế nào không?” “Mạnh ư? Muốn dùng cái gì đến làm tiêu chuẩn cơ bản đây?” La Sát ngây ngốc, tuy rằng hắn giỏi sử dụng độc, nhưng đối với độc trong cơ thể mình thì chưa hiểu rõ hết, cho nên không biết nên trả lời vào đề của Tề Dị như thế nào. Tề Dị nghĩ nghĩ, như phất điện ra gì đó, đứng dậy nói “Ngươi đợi một chút” Hắn bước nhanh ra khỏi nhà gỗ, không bao lâu liền băng vào một chậu hoa tươi xinh đẹp. Hắn đem chậu hoa hướng vào mặt La Sát “Đây là hoa mây trắng có công hiệu giải độc, bình thường độc không gây thương tổn được nó, ngươi thử thổi khí vào đây xem thế nào” La Sát trong lòng biết hắn muốn lấy hoa thử độc, nên y theo lời thổi khí về bông hoa, lập tức bông hoa xinh đẹp héo khô. Tề Dị nhủu mày, nhìn bông hoa đáng thương khẽ cười nói “Quả nhiên không phải là nhỏ, khó trách lần trước ta liên hôn mê một canh giờ” La Sát ngạc nhiên “Ngươi mới hôn mê một canh giờ thôi? Không hổ là Ma Y, nếu đổi lại là người khác thì ít nhất phải hôn mê ba ngày ba đêm” “Thì ra là thế, được, ta nhớ kỹ” Tề Dị lại viết viết. La Sát phát hiện hắn ta hạ bút rất khúc chiết phức tạp, giống như là vẽ cái gì đó, không khỏi tò mò hỏi “Này? Ngươi đang vẽ cái gì đấy?” “Ta vẽ lại hình dáng bông hoa héo này, như vậy mới nhớ rõ” Hắn cũng không ngẩng đầu lên, chỉ chuyên tâm miêu tả hoa khô, chỉ thấy hắn bút tiếp bút, chỉ chốc lát hình dáng hoa khô đã rõ ràng trên giấy. La Sát khen ngợi nói “Ngươi vẽ thật tốt. Ngươi đã học qua rồi đúng không?” Hắn gật đầu “Đúng, bởi vì khi nhìn thấy một ít kỳ hoa được thảo, độc vật hiếm có, thậm chí là bệnh kỳ quái mà chỉ ghi lại bằng văn tự thôi thì chưa đủ, có thể kết hợp với hình vẽ mới hoàn thiện được, cho nên ta học qua, vẽ lại hình ảnh chân thật nhất” “Thì ra là thế” Sau khi Tề Dị vẽ xong hoa, lại hỏi “Ngươi đã thử ra hơi thở có độc, vậy da trên toàn thân ngươi đều có độc đúng không?” “Ừ” Tề Dị hứng trí yêu cầu “Ngươi có thể nhò cho ta một sợi tóc không, để ta xem độc tính trong tóc ngươi” “Được” Hắn nhổ tóc xuống đưa cho Tề Dị. Tề Dị tiếp nhận tóc, đầu tiên là cắt ra từng đoạn, sau đó đặt trong bát đào mạ, rồi mới đổ vào một ít nước trong, cuối cùng là đem hỗn hợp độc giọt lên một bông hoa, hoa lập tức héo rũ, trở nên tàn phá không chịu nổi. “Xem ra độc tính trong tóc ngươi còn mạnh hơn hơi thở nữa” Tề Dị lại viết, đem quá trình làm nghiệm ghi nhớ lại. Tiếp theo hắn lại đưa ra yêu cầu “Ngươi có thể cắt đầu ngón tay cho ta một chút máu được không? Một chút là được rồi, ta muốn thử độc tính trong máu ngươi” La Sát nhẩn mi lại, cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười “Sao nào? Chẳng lẽ ngươi muốn ta cắt từng miếng một, từng bước thí nghiệm độc tính mạnh hay yếu sao?” “Đương nhiên có thể như vậy là tốt nhất!” Tề Dị không chút nghĩ ngợi liền thốt ra. “Ngươi nói gì vậy!” Sắc mặt La Sát đại biến. Tề Dị rất cuồng nhiệt với độc vật, một ngày nào đó đem chính mình đi nghiên cứu cũng không chừng, nếu hắn thật vì bị Tề Dị nghiên cứu mà chết thì cũng không nói không đáng được. Tề Dị cũng biết mình nói sai rồi, thế lùi, một đôi mắt hấp háy, xấu hổ vô cùng, liền thanh nói “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta...ta không cố ý...” La Sát hừ lạnh, con giận vẫn chưa tiêu.

“Không phải có ý sao ? Ta thấy ngươi là rắp tâm bắt lương, đã tính mưu sớm rồi” Tề Dị lo lắng kéo kéo ống tay áo hắn, cắn môi, âm thanh yếu ớt năn nỉ “Ta thật sự không nghĩ muốn thương tổn ngươi, ngươi không cần tức giận, ta bồi tội với ngươi” Bộ dáng xin lỗi kia giống như nữ tử ngây thơ đáng yêu, làm La Sát trong lòng chấn động, trong ngực lại nổi lên cảm xúc. Sắc mặt hắn phiếm hồng, vội vàng ngoảnh mặt qua một bên, hất tay Tề Dị đi, chặt vật khụ khụ hai tiếng, che dấu tâm hoảng ý loạn của mình. “Quên đi, hôm nay đến đây thôi, ta không có tâm tình đùa với ngươi” Tề Dị lo lắng hỏi “Ngươi giận mình đấy à ?” “Ta không nhỏ mọn như vậy. Ta muốn trở về Quỷ môn một chuyến, ngươi không phải nói muốn thay ta lái xe sao, còn không nhanh đi chuẩn bị đi” Hắn lắc đầu, âm thầm thở dài. Nguyên bản là hắn tức giận Tề Dị, nhưng một lát sau hắn lại tức giận chính mình. “Được, ta đi chuẩn bị, ngươi đợi một chút” Lúc này Tề Dị không dám làm trái ý hắn, đứng dậy vội vàng đi chuẩn bị. Nhưng mà, trong lòng hắn vẫn có một nghi vấn chưa được giải đáp. Mới vừa rồi... hình như hắn nhìn thấy La Sát đỏ mặt, hay là nhìn lầm rồi nhỉ ? Không có khả năng như vậy đâu, mình vẫn chú ý đến thần sắc của hắn, hắn là không nhìn lầm nhìn được. Nên sẽ không... là vì chính mình đây chứ ? Nghĩ đến khả năng như vậy, mặt đỏ đôi lại thành Tề Dị, hắn vội vàng lắc đầu, vỗ vỗ hai má đang nóng lên, muốn đuổi đi suy nghĩ miên man trong đầu. Không có khả năng ! La Sát lạnh lùng chưa bao giờ để bất kỳ một ai trong mắt, làm sao sẽ chú ý đến hắn chứ... Cho nên, nhất định là mình nhìn nhầm rồi ! Đúng, đúng, chỉ là nhìn nhầm mà thôi, đừng nghĩ nhiều nữa !

Bạn đang đọc truyện *Chung Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Bóng đêm thâm trầm, trong đất trời lại không có một tiếng động. Trên vùng đất hoang vắng, có một chiếc xe ngựa đang vội vàng tiến lên, phu xe già một thân bạch sam, tướng mạo tuấn tú, đúng là Tề Dị. Mà ngồi ở bên trong xe, tự nhiên cũng là La Sát, một lần nữa trên mặt hắn lại mang khăn che mặt. Đêm nay thật vất vả mới có thể trở về Quỷ môn, nhưng trên mặt hắn lại không có một chút vui mừng nào cả, mặc dù hắn lớn lên ở nơi đó đã mười năm, nhưng nơi đó... không phải nơi sẽ làm cho người ta vui vẻ. Quỷ môn... tràn ngập cừ hận, oán độc, thống khổ và bi thương, chỗ ở có thể chỉ có quỷ sống, là quỷ mà người thế gian không nhìn nhận... là quỷ giống như hắn... La Sát xốc mành xe lên, sau khi nhìn thấy rừng cây rậm rạp phía xa thì sắc mặt lại càng trầm xuống. Kỳ thật hắn cũng không muốn trở về, nhưng lại không thể không trở về, dù sao, quỷ... chỉ có thể sinh tồn ở bên trong Quỷ môn, nơi đó là chỗ duy nhất hắn trở về. Hắn lặng lẽ thở dài “Ngươi dừng xe đi, kẻ tiếp đê ta tự đi” Tề Dị theo lời dừng xe lại. Sau khi La Sát xuống xe thì nhỏ giọng dặn dò “Ngươi ở chỗ này chờ ta” Nếu là lúc trước, hắn tuyệt sẽ không để cho phu xe tới gần rừng cây như vậy, mà là dừng xe cách đây hai dặm, đến khi trông thấy phu xe rồi đi mới tự đi vào trong rừng cây. Nhưng là, phu xe hôm nay không phải người ngoài, mà là Tề Dị. Hắn biết chính mình có thể tin tưởng Tề Dị. Hắn là hộ pháp Quỷ môn hay không không quan trọng, Quỷ môn tồn tại hay không không quan trọng, hắn ta chỉ có hứng thú với độc trong cơ thể hắn, cho nên sẽ không gây bất trắc gì cho Quỷ môn cả. “Ừ” Tề Dị cũng không hỏi nhiều, chỉ là thần sắc mang chút suy nghĩ sâu xa mà thôi. Cũng không phải là không hiếu kỳ La Sát lớn lên trong một Quỷ môn thế nào, nhưng hắn biết rõ La Sát làm việc rất cẩn trọng, không thích nói nhiều đến thân thể của mình, cho nên cũng không tiện hỏi nhiều. La Sát nhíu mày khinh hời “Ngươi không hỏi ta muốn ngươi chờ bao lâu sao ?” “Chờ bao lâu đi nữa cũng không sao cả, chỉ cần đợi ngươi xong việc là được” Tề Dị nhìn thẳng hắn, ánh mắt thật tình “Ta chờ được, ngươi nhanh đi đi” La Sát trầm giọng nói “Ừ, ta cũng không nuốt lời. Nhớ kỹ, ngươi tuyệt đối không thể đến gần rừng cây, nếu không sẽ bị quỷ trong Quỷ môn phát hiện... vì an toàn của ngươi, ngươi nên ở yên chỗ này chờ ta” Nếu là hỏi có sơ suất, xác định là Tề Dị và Quỷ môn sẽ xảy ra xung đột, đây là điều hắn lo lắng nhất, cũng là ý nghĩ không vui nhất, cho nên mới dặn dò như vậy. “Ta hiểu được, ta sẽ ở chỗ này chờ ngươi, ngươi an tâm vào đi thôi” Tề Dị cảm nhận được trong lời nói của hắn có ý quan tâm, khiến cho tâm nhỏ nổi lên xao động, như có dòng nước ấm chảy qua. La Sát không nhiều lời nữa, xoay người nhắm thẳng rừng cây mà đi, bước chân hắn nhẹ nhàng, lanh lẹ, giống như một tia chớp, nháy mắt biến mất không thấy bóng dáng đâu cả. Tề Dị kinh ngạc buồn khổ, thần sắc buồn bã, nếu đi không trở lại, thì trong lòng... trống rỗng, giống như thiếu một thứ gì đó rất quan trọng... Mấy ngày nay đều ở cùng La Sát, sự chú ý của hắn đều tập trung trên người La Sát, đã đưa La Sát trở thành trọng tâm cuộc sống của hắn. Giờ phút này, tại nơi đất trời mù mịt, gió đêm thổi lạnh lùng này, chính mình lại cảm thấy tịch mịch... Đơn giản là, La Sát không ở bên cạnh... ~~~launhacac.wordpress.com~~~ Trong rừng cây không vang tiếng động, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không có, không khí có vẻ thay đổi một cách ngưng trọng kỳ lạ. La Sát thuần thục rẽ trái vòng phải, bước nhanh đi sâu vào trong rừng cây, nơi mà có gốc cây có thụ cao lớn đứng sừng sững. Hắn vươn tay, ở dưới cây có thụ ăn tay xuống, trong khoảnh khắc, trong cây có thụ phát ra tiếng vang nổ ầm ầm, thân cây tách ra hai bên, để lộ ra một con đường mòn, không lớn không nhỏ đủ để một người ra vào. Thì ra, nơi này là lối vào chính của Quỷ môn, thiết kế cực kỳ cao minh, vô cùng ẩn mật, nếu không có quỷ của Quỷ môn, thì căn bản sẽ không biết phương pháp mở ra cơ quan, càng không thể phát giác ra một chỗ như vậy. La Sát vội vàng đi vào, cửa lập tức đóng lại, bên ngoài không hề nhìn ra một dấu vết gì. Mật đạo dài có vô số đèn đuốc sáng trưng, nhưng lại tĩnh lặng không tiếng động, La Sát chậm rãi đi tới, bước chân rất trầm trọng. Đi đến cuối mật đạo, là một gian phòng rất lớn, ở đó có vài tên đại hán, thân hình tinh tráng, mặt không chút thay đổi, vừa thấy La Sát đến liền khuyếch thân hành lễ, lập tức lặng yên không tiếng động lui xuống. Không bao lâu, có bốn vị lão giả đi vào phòng, trong đó một vị lão giả mặc kim bào la lên “La Sát, sao ngươi lại có thể trở về chậm như vậy ?” Một vị lão giả mặc ngân bào thần sắc hiền hòa, giọng nói ôn hòa hỏi “Có phải trên đường gặp gì trở ngại hay không ? Ngươi có bị thương không ? Khi chấp hành nhiệm vụ vẫn nên cẩn thận một chút” Lão giả mặc nâu bào cười mỉa mỉ nói “Sẽ không, trong ba hộ pháp, La Sát là đưa làm việc cẩn trọng nhất, các ngươi xem không phải hắn rất tốt đấy sao ?” Lão giả mặc tro bào khuôn mặt nghiêm khắc, lạnh lùng nói “Lần sau nên trở về nhanh một chút, nếu kéo dài lâu thì phạm vào môn quy, đến lúc đó ta cũng trị tội ngươi như những người khác” Vài vị lão giả đó là trưởng lão Kim Bạc Đồng Thiết của Quỷ môn. Bọn họ có thể lực rất lớn trong Quỷ môn, phụ trách duy trì môn quy của Quỷ môn. Bốn vị trưởng lão tính cách rất khác nhau, mỗi lần nói chuyện đều thích ở cùng nhau, mà ai cũng không nhường ai. La Sát hít sâu một hơi, chậm rãi nói “La Sát hiểu được, là do Đoàn gia ra một số tiền lớn bắt thích khách, cho nên vì cẩn thận, đành phải đi đường vòng, mới mất chút thời gian như thế, làm cho các trưởng lão lo lắng” Hắn cũng không muốn nói ra sự thật. Nếu để cho các vị trưởng lão biết mấy ngày nay hắn ở cùng một chỗ với Tề Dị, thì không chỉ có một mình hắn bị phạt, mà ngay cả Tề Dị cũng bị liên lụy. “Ngươi cũng sẽ có ngày làm cho các trưởng lão lo lắng sao ? Thật là đồ kỹ” Tiếng cười duyên như chuông bạc vang lên ở phía sau, mặc dù người chưa đến nhưng tiếng cười đã tới trước. Một nữ tử xinh đẹp mặc váy xanh chậm rãi đi vào trong phòng, hai hàng lông mày của nàng loạn loạn, một đôi mắt hạnh hàm mỉm, khuôn mặt khi cười sẽ có hai lúm đồng tiền xoáy sâu mê người, tăng thêm phần phong tình quyền rũ. La Sát khom người hành lễ “La Sát bái kiến Quý Vương” Thì ra là Quý Vương Quỷ môn làm cho người trong võ lâm kính như thần, sợ như ma, là một nữ tử xinh đẹp chừng hai mươi, nếu là truyền ra ngoài thì chỉ sợ không có người tin tưởng. Quý Vương mỉm cười “Vất vả cho ngươi, đến bây giờ Đoàn gia cũng không biết là ai giết Đoàn Anh Võ, nay trong chốn võ lâm xuất hiện không ít lời đồn đãi, đương nhiên cũng có nhắc tới Quỷ môn, có điều

tất cả đều là tin tức không có căn cứ, Quý môn vẫn bảo trì thần bí như cũ, người trong chốn võ lâm vẫn sợ hãi Quý môn không thôi, như vậy là đủ rồi” Nàng cười nghịch với bốn vị trưởng lão “Các vị trưởng lão, đừng già rồi mà yêu thích dạy bảo người, La Sát cực khổ hoàn thành nhiệm vụ, hẳn là cho hẳn chút cổ vũ mới đúng, còn không mau đem tin tức tốt kia nói cho hẳn nghe đi” “Ý của Quý Vương là gì?” La Sát có chút kinh hãi, hẳn quá hiểu tính tình Quý Vương, đừng nhìn nàng ta ngoài mặt luôn ý cười trong suốt, kỳ thật trong bụng đầy mưu ma chước quỷ. Đồng trưởng lão cười to “La Sát, chúng ta đã quyết định giữa ngươi và Dạ Xoa chọn ra một người, làm vị hôn phu tương lai của Quý Vương, đây chính là vinh hạnh lớn nhất đấy” La Sát lại cả kinh lên, mồ hôi lạnh trên lưng chảy ròng ròng, trong lòng thì không ổn định nhưng trên mặt không dám toát ra nửa phần tâm tư, miễn cưỡng cười nói “Đúng, Đồng trưởng lão nói đúng, đây xác thực là vinh hạnh lớn của thuộc hạ” “Nói cho cùng” Quý Vương bật cười, mắt hạnh hiện lên một chút ý quý “Ngươi cùng Dạ Xoa đều là nhân tài nhất đẳng của Quý môn, võ công tốt, lại thông minh, có thể cùng một trong hai người kết làm phu thê, ta thật sự vui biết mấy” Nàng ta nói lời này lại làm cho mấy vị trưởng lão nghe được đến mặt mày hớn hớn, ngay cả tính tình lãnh khốc như Thiết trưởng lão cũng lộ ra ý cười, chỉ có La Sát sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh trên lưng chảy càng nhanh. Chi tiếc, các trưởng lão vui vẻ chưa đến một lát, Quý Vương lại thay đổi, khẽ thở dài “Có điều, ta có thể chất quá lạnh lẽo, không thích hợp thành thân sinh con, cho nên việc hôn nhân cứ kéo dài. Hơn nữa, ngươi và Dạ Xoa lại vĩ đại như vậy, làm cho ta rất khó lựa chọn, không biết nên làm thế nào mới tốt đây” “Đương nhiên là tuyển Dạ Xoa” “Đương nhiên là tuyển La Sát” Kim trưởng lão và Ngân trưởng lão cùng nói một lúc, nhưng lại chọn hai người khác nhau. Cũng khó trách ý kiến của bọn họ không giống nhau, bởi vì Kim trưởng lão là sư phụ Dạ Xoa, mà La Sát cũng là đồ đệ yêu quý của Ngân trưởng lão, cho nên hai vị trưởng lão khó tránh khỏi thiên vị, muốn nói tốt vài câu cho đồ đệ. Hai lão ai cũng không vừa, sớm đã xem nhau không vừa mắt, nay lại lửa cháy đổ thêm dầu, lập tức âm ỹ lên. “Dạ Xoa kia có gì tốt! Năm đó phạm vào môn quy, cư nhiên dẫn theo nha đầu chết tiết giữ bên người, nay nha đầu kia duyên dáng yêu kiều thì hai người cả ngày ở cùng nhau, ai biết đã làm ra cái gì, Quý môn còn có chế độ một phu một thê, vị hôn phu của Quý Vương nên trung trinh như một với Quý Vương, Dạ Xoa kia sẽ không đủ tư cách!” “Ngươi nói cái gì! Dạ Xoa của chúng ta rất tốt, hẳn cùng nha đầu kia là quan hệ thầy trò, không có gì ái muội hết! Thật ra La Sát kia của ngươi mới cổ quái, một nam nhân sao lại đẹp đến như vậy, cả người đều có độc, nếu không cẩn thận độc chết Quý Vương, ngươi tới chịu trách nhiệm không?” Hai người làm cho túi bụi, mặt khác hai lão khó xử đứng một bên xem kịch vui, ai cũng không muốn ra mặt. La Sát đứng một bên, khi nghe đến lời chỉ trích của Kim trưởng lão thì khuôn mặt ẩn sau khăn che mặt chỉ biết cười khò. Kim trưởng lão nói đúng, hẳn sẽ không có ngày thành gia lập thất, trên người chính mình chứa kịch độc căn bản không thể làm cho người ta tiếp cận, mà hẳn cũng không mong ước xa xôi có ai làm bạn đến khi già, chỉ có thể lẳng lặng ở lại Quý môn cho đến cuối đời... “Hai lão nói đủ rồi đấy” Quý Vương mỉm cười, nhìn thì ôn hòa nhưng thật ra là quỷ tà “Vi nguyên nhân hẳn vừa có ưu lại nhược điểm nên mới khiến ta khó lựa chọn. Ta xem, để cho ta có chút thời gian, để ta cân thận suy nghĩ thật tốt rồi hãy” Thời gian càng nhiều càng tốt, chỉ cần có thời gian thì nàng mới hoàn thành kế hoạch bày ra nhiều năm của nàng, đến lúc đó, không ai có thể không chê nàng được nữa! Quý Vương nói lời này, làm cho Kim trưởng lão và Ngân trưởng lão nháy mắt an tĩnh lại. Thiết trưởng lão nhíu mày nói “Nhưng năm nay ngươi cũng đã quá hai mươi, theo như môn quy là nên thành thân...” “Đối với người chưa chuẩn bị tốt, mà người chọn làm vị hôn phu cũng chưa xác định, hôn sự đương nhiên chưa đến được, chẳng lẽ muốn đồng thời gả cho hai người sao?” Quý Vương ý cười thần nhiên, nhưng lại nói cực kỳ sắc bén, làm cho các trưởng lão á khẩu không trả lời được, khó có thể phản bác. La Sát nhìn Quý Vương bình tĩnh tươi cười, cảm thấy hiểu rõ, hiểu được Quý Vương cũng không muốn thành thân giống như mình, cho nên mới cố thoái thác như vậy. Như thế xem ra, hẳn cũng không cần phải lo lắng. Tâm hắn buộc chặt đột nhiên thả lỏng, còn xét qua một tia thoải mái vui sướng, đồng thời trong nháy mắt, đầu hẳn lại hiện ra khuôn mặt tuấn tú lại tú nhả, là Tề Dị sớm chiều cùng hẳn đôi mắt kia, gương mặt ngày càng quen thuộc với hẳn. Đứng rồi, cũng không phải không có ai có thể bởi hẳn, mấy ngày nay, không phải Tề Dị vẫn bồi chính mình sao? Hơn nữa, khi ở cùng một chỗ với Tề Dị, hẳn cảm thấy thực tự tại... Nghĩ đến Tề Dị làm tâm của hẳn rộn ràng, cũng không khó chịu, cũng không phải thống khổ, mà là một loại ngọt ngào kỳ dị nào đó rất khó hình dung. Hẳn chưa bao giờ cảm nhận qua cảm giác này, nhưng nay lại sinh ra cảm thụ với một người nhỏ tuổi hơn mình, lại cùng giới với mình. Rốt cuộc hẳn bị làm sao vậy? Mặc kệ Tề Dị mặc vào nữ trang đẹp đến thế nào, cũng mặc kệ Tề Dị tốt với mình ra sao, chung quy hai người là không có khả năng, hẳn... hẳn không thể, cũng không nên động tâm... ~~~launhacac.wordpress.com~~~ Khi La Sát đi ra rừng cây thì sắc trời đã tối, sương mù làm áo quần hẳn ẩm ướt, cũng không làm hẳn thấy lạnh, bởi vì trong lòng hẳn đang nghĩ đến một chuyện. Hẳn muốn gặp Tề Dị, rất muốn, rất muốn, hẳn cũng không biết vì sao mình muốn gặp Tề Dị như vậy, chỉ biết tâm tình như thế càng lúc càng không thể kìm chế. “Ngươi đã trở lại” Tề Dị chờ đợi đã lâu, vừa thấy hẳn đến thì vui mừng lộ rõ trên nét mặt. “Để ngươi đợi lâu rồi, chúng ta đi thôi” Hẳn mong mỏi Tề Dị, nỗi lòng lại phức tạp, cho dù trong lòng thiên ngôn vạn ngữ, nhưng không cách nào nói rõ được. Lúc này, hẳn thật may mắn khi mình đang mang khăn che mặt, sẽ không làm cho Tề Dị thấy thần sắc xấu hổ của hẳn. Hẳn không thể nhiều lời, càng không thể biểu lộ ra phần tình cảm kinh hãi thế tục này được, bởi vì không những Tề Dị không có tình cảm với hẳn, mà còn là nam tử giống hẳn, vô luận thế nào cũng không thể nhận phần tình cảm này của hẳn, huống chi, hẳn là quý trong Quý môn, đã sớm cách biệt với tình yêu, hơn nữa, người hẳn lại mang kịch độc, căn bản không thể cùng bất kỳ một ai có khởi đầu... Tình cảm này, ngay từ đầu đã không nên tồn tại! “Ừ” Tề Dị không biết tâm tư của hẳn đang trăm biến ngàn chuyển, chỉ một lòng vui mừng hẳn đúng hẹn trở về. Chờ hẳn ngồi vào trong xe, Tề Dị vung dây cương, con ngựa liền tung vó lên, vội vàng bước đi. Dọc theo đường đi, La Sát không hề đề cập đến trong Quý môn đã xảy ra chuyện gì, mà Tề Dị cũng không mở miệng hỏi, hai người lẳng lặng đi trên đường, trở lại trong cốc. Cho đến khi đi vào trong nhà gỗ, La Sát mới mở miệng “Ta có nhiệm vụ mới” Tề Dị thần sắc không thay đổi, hỏi “Có thời hạn không?” “Trong ba tháng phải hoàn thành” La Sát dịu giọng, ngữ khí dịu lại, lại ẩn chứa một áp lực kinh tâm nào đó. Hẳn không biết mình đang khần trọng cái gì, khả năng... là hẳn sợ hãi Tề Dị phát hiện khát vọng tình ý hẳn che giấu, một thứ tình cảm kinh hãi thế tục, nhưng đó không quan trọng, quan trọng là, đó là thứ tình cảm Tề Dị vĩnh viễn không hề nhận. “Địa điểm ở đâu?” Tề Dị mặc dù chú ý tới khác thường của hẳn, nhưng lại nghĩ đó là nguyên nhân hẳn vừa mới trở về từ Quý môn mà thôi. “Kinh thành” “Vậy ngươi tính khi nào đi?” La Sát chăm chú nhìn khuôn mặt bình tĩnh của hẳn, suy nghĩ sâu xa hỏi “Ngươi không hỏi ta đi kinh thành nào sao? Cũng không hỏi ta có phải đi giết người hay không sao?” “Ta luôn luôn không can thiệp vào chuyện không liên quan đến mình, hơn nữa, chúng ta đã nói rõ ràng rồi mà? Khi ngươi chấp hành nhiệm vụ thì ta không thể can thiệp rồi mà” Tề Dị theo lẽ đương nhiên mà nói, không hề chần chừ. Kỳ thật, hẳn không phải không hiểu kỳ, mà là ước định chính là ước định, không thể vi phạm. Nếu hỏi nhiều, sợ lại chọc La Sát giận, đó là kết quả hẳn không mong nhất... “Quả nhiên là như vậy... ngươi vẫn luôn nghĩ đến độc trong cơ thể ta thôi...” Âm thanh lời nói của La Sát thấp xuống, gần như là lầm bầm lầu bầu, hoặc như là thở dài bất đắc dĩ. Tề Dị hứng thú với hẳn, quả nhiên là muốn nghiên cứu độc trên người của hẳn mà thôi. Tề Dị không nghe rõ hẳn đang nói cái gì, hỏi “Cái gì?” Hẳn lắc đầu “Không có gì. Ngày mai chúng ta liền xuất phát, được không?” “Có thể” Tề Dị nghĩ nghĩ, lo lắng hỏi “À mà nhiệm vụ lần này của ngươi có cần ta hỗ trợ không? Nếu cần, ngươi cứ việc mở miệng, ta nhất định giúp ngươi” La Sát trầm mặc trong chốc lát, thần nhiên nói “Đến lúc đó rồi nói sau” Hẳn không lập tức cự tuyệt, điều này làm cho Tề Dị có chút kinh ngạc, nhưng cũng vui vẻ vô cùng, cười tủm tỉm nói “Được” Bất tri bất giác, quan hệ giữa hai người giống như có biến hóa kỳ diệu, giống như... lúc đó khoảng cách La Sát cùng hẳn lại ngắn đi một bước. Cảm giác biến hóa như vậy, thật quá tốt! ~~~launhacac.wordpress.com~~~ Vào lúc canh ba, tuy lúc này là đêm khuya, nhưng trong kinh thành lại huyền ảo vô cùng, mười mấy tên bộ khoái bao vây chung quanh, vì truy bắt thích khách độc giết quan lớn đương triều lễ bộ thượng thư Phương Bá Ân. Thích khách này hành tung quỷ dị, thần bí, len vào phủ thượng thư không hề có một tiếng động, nếu không có phu nhân thượng thư vừa vận tới thư phòng, cũng sẽ không nhìn thấy thượng thư ngã xuống đất, mà thích khách mặc dù bỏ chạy, nhưng phu nhân thượng thư kinh hô đã dẫn gia phó trong phủ đến, lập tức hành động đuổi bắt. Phương thượng thư quyền cao chức trọng, tin tức vừa truyền ra thì bộ khoái trong kinh thành đều lập tức xuất mã, toàn lực bắt tên thích khách này. Vốn dĩ bọn họ cũng đã đuổi theo được thích khách, lại lấy tên bản thích khách bị thương, đáng tiếc thích khách kia khinh công quá giỏi, cho nên đã để cho hẳn đào thoát. Mà điều làm bọn họ hổ thẹn nhất là, ngay cả diện mạo của thích khách cũng thấy không rõ lắm, chỉ biết thích khách mặc một thân hắc y, mang khăn che mặt màu đen, còn lại thì không biết thêm gì

nữ. Khi bộ khoái nha môn đang truy bắt thích khách thì thích khách đã trốn tới một chỗ khác trong kinh thành. Mà thích khách thần bí này đúng là Quý môn La Sát. La Sát tránh được bọn bộ khoái đuổi bắt, chui vào một nơi rất hẻo lánh, nhìn thấy bốn bề vắng lặng rồi mới đi vào trong một gian phòng cũ. Nơi này là nơi ở tạm thời của hắn và Tề Dị, khi chấp hành nhiệm vụ thì Tề Dị ở lại đây chờ hắn. Nhìn thấy La Sát bước vào trong phòng, Tề Dị cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, đứng dậy chào đón hắn “Cuối cùng ngươi cũng đã trở lại, sao lại đi đến đó lâu như vậy ? Ta thật lo lắng cho ngươi...” Nói chưa xong, liền thấy La Sát đang ẩn bày vai, mặt không có chút máu, giống như là bị thương, làm hắn không khỏi sợ hãi, vội hỏi “Ngươi làm sao vậy ? Bị thương sao ? Mau ngồi xuống để ta xem xem” La Sát thấy hắn tình chân ý thiết, xác thực rất quan tâm đến mình, trong lòng ấm áp, dịu giọng nói “Bộ khoái nha môn ở kinh thành được huấn luyện rất tốt, muốn vùng thoát khỏi bọn họ thật không phải chuyện dễ, ta nhất thời không tránh né kịp nên bả vai trúng một mũi tên” “Đến đây, trước tiên ngươi ngồi xuống giường đã, để cho ta cẩn thận coi thương thế của ngươi” Tề Dị lòng như lửa đốt, không chút nghĩ ngợi liền đỡ La Sát đi đến giường, bởi vì một lòng nhớ đến thương thế của La Sát, cho nên cũng quên mất hắn kiêng kỵ bị người khác đụng vào. La Sát cũng không giãy dụa, chỉ kinh ngạc nhìn sắc mặt lo lắng của Tề Dị, ánh mắt rất nhu hòa, ẩn chứa thứ tình cảm mãnh liệt nào đó nói không nên lời. Tề Dị đỡ hắn ngồi xuống giường, sau đó liền vội vàng cởi quần áo trên người hắn ra. La Sát thấy thế chỉ khẽ nhủ mảy, cảm thấy xấu hổ, nhưng cũng không mở miệng ngăn lại, bởi vì hắn biết Tề Dị có ý tốt, cho nên mới yên tâm tùy ý hắn hành xử. Hắn kiểm tra thương thế của La Sát, sau khi xác định không có gì đáng ngại thì nhẹ nhàng thở ra một hơi, rồi lấy từ trong người ra một hộp tròn nhỏ, mở nắp hộp ra, lấy một ít bột lên vết thương. Thuốc mỡ kia có màu lục nhạt, tỏa ra mùi hương ngọt ngào, làm cho La Sát cảm thấy thấm thấu xương, thoải mái vô cùng, máu cũng lập tức ngừng chảy. Hắn hỏi “Thuốc này thật là công hiệu, là ngươi tự chế ra sao ?” “Ừ, đây là tự tay ta điều chế ‘cửu hương thủy ngọc cao’, có thể cầm máu, tiêu sưng trừ sẹo” Tề Dị lấy ra một miếng vải sạch, cẩn thận băng bó cho hắn, động tác mềm nhẹ vô cùng. Sau khi băng bó xong, Tề Dị đỡ hắn nằm xuống giường, dịu dàng nói “Rất tốt, thương thế của ngươi cũng không nặng lắm, có điều lại bị thương tận xương cốt, phải cần một thời gian mới có thể khôi phục. Ta đi hâm chút canh thuốc cho ngươi bồi bổ thân thể, mấy ngày nay ngươi phải nghỉ ngơi thật tốt, mới có thể sớm hồi phục như cũ” La Sát trầm mặc một lát, mới thản nhiên mở miệng “Ngươi đi đi” Tề Dị nhủ mảy khó hiểu hỏi “Hiện tại ngươi rất cần có người chăm sóc, vì sao còn muốn đuổi ta đi ?” Hắn trầm giọng nói “Hiện tại trong kinh thành có rất nhiều bộ khoái điều tra thích khách, người bọn họ muốn là ta, ta không muốn liên lụy đến ngươi” Thế này Tề Dị mới hiểu được là hắn lo lắng cho mình, trong lòng cảm thấy rất vui sướng, ngữ điệu mềm nhẹ nói “Sẽ không, bọn họ sẽ không bắt được ngươi, mà ngươi cũng sẽ không liên lụy đến ta, ngươi cứ an tâm nghỉ ngơi đi, như vậy vết thương mới nhanh khỏi, mọi chuyện khác cứ giao cho ta là được” “Nhưng là...” Tề Dị vươn tay che miệng hắn lại “Hừ, chớ có lên tiếng, hiện tại ngươi cần nghỉ ngơi thật tốt” Bàn tay mềm mại đặt trên môi của hắn, làm hắn có thể nghĩ được mùi hương thán nhiên chỉ thuộc về Tề Dị, nhưng hành động vô cùng thân thiết này làm hắn không khỏi đỏ mặt lên, lung tung nói “Được...” Thế này Tề Dị mới chịu đứng dậy rồi đi, muốn đến phòng bếp hâm chút canh thuốc thì bất chợt La Sát gọi hắn lại. “Đợi chút” “Còn có chuyện gì sao ?” La Sát thành tâm thành ý nói “Cảm ơn ngươi” “Ngốc này, nói cảm ơn gì chứ, vết thương ngươi nhanh khỏi là được rồi” Tề Dị nhẹ nhàng nở nụ cười, trong mắt có ẩn chứa một chút vui mừng. Thật tốt, La Sát có thể bình an trở về. Mới vừa rồi khi hắn đi làm nhiệm vụ, mình ở chỗ này khổ sở ngóng chờ, cho đến khi nhìn thấy hắn vào cửa thì tâm tình lo âu cả ngày cuối cùng cũng thả lỏng, nhưng nhìn thấy hắn bị thương, trong lòng lại hoảng hốt, đau đớn như có ai cầm dao cắt từng khúc vậy. Bất tri bất giác, La Sát đối với hắn mà nói không còn đơn giản là một đối tượng để nghiên cứu độc nữa, mà là một tình ý vì điều nào đó đang chậm rãi nảy sinh...

Bạn đang đọc truyện *Chung Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Hai người ở kinh thành vẫn chưa lâu, có điều đợi qua mấy ngày mà thương thế của La Sát vẫn không có gì chuyển biến, nên liền xuất phát đi về phía nam, trở lại trong sơn cốc. Dọc theo đường đi, nhờ vào Tề Dị tinh táo và công phu sử dụng độc, nên dễ dàng vùng thoát khỏi nhiều truy binh. Dù sao nhiệm vụ trong kỳ hạn ba tháng xong sớm, La Sát cũng không gấp trở về Quý môn phục mệnh, nên an tâm ở lại trong cốc dưỡng thương, thuận tiện để cho Tề Dị nghiên cứu độc trong cơ thể hắn. Ở trong cốc mấy ngày, thương thế của La Sát đã gần khôi phục như trước, vì hoạt động gân cốt, hắn liền lững thững bước đi trong cốc. Nhớ rõ Tề Dị đã từng nói qua, thời tiết phương bắc trong cốc không giống như thời tiết ấm áp phía nam trong cốc, khiến trong lòng hắn có chút tò mò, thế là hướng phương bắc đi đến. Ước chừng đi khoảng nửa canh giờ, hắn chậm rãi vòng qua một tảng đá cao chót vót, ập tới là một trận gió lạnh thấu xương, còn có tuyết rơi rất nhiều. Quả nhiên như Tề Dị nói, khí hậu nam bắc trong cốc này rất bất đồng, so với phía nam cốc ấm áp, thì bắc cốc lạnh lẽo này lại là một cảnh tượng hay khác. La Sát mặc dù trên người bị thương, y phục cũng mặc đơn bạc, nhưng dù sao hắn cũng là người tập võ, khí lực mạnh rất nhiều so với người bình thường, đi lại tại nơi vùng băng giá lạnh lẽo này cũng không thành vấn đề. Đi đi, hắn phát hiện phía trước bay tới nhiệt khí, tiếp theo lại nghe tiếng nước đổ. La Sát nhắm mi lại, trong lòng khó hiểu vô cùng. Nơi này trời đông giá rét, làm sao có thể sinh ra nhiệt khí ? Hơn nữa, nơi này lạnh đến nỗi nước cũng đã đông thành băng, sao lại có tiếng nước đổ chứ ? La Sát đi tới vài bước, nhìn thấy phía trước là một tòa nhà làm bằng tuyết, hắn bước vòng qua, vốn định tìm tới nhiệt khí phát ra ở nơi nào, lại không ngờ tới hắn sẽ nhìn thấy cảnh tượng xinh đẹp làm hắn cả đời khó quên. Trong sương mù, hơi nước lượn lờ, nước gợn sóng, gian phòng phiêu phiêu như hư vô, là một bức tranh mỹ nhân đang tắm. Mỹ nhân kia tóc đen dài như đêm đen, làn da như bạch ngọc không tỳ vết, mày liễu, mắt sáng, môi đỏ mọng, thanh lệ tú nhả, cẩn thận nhìn lên thì mỹ nhân đang tắm này ra là Tề Dị ! Lúc này, Tề Dị vừa mới giương mắt, trông thấy La Sát đang mở lớn mắt trừng chính mình thì không khỏi kinh hô một tiếng, mặt đỏ tai hồng vội vàng ngồi xuống trốn trong ôn tuyền, tạm thời che lấp thân mình. La Sát giật mình hoàn hồn, vội vàng xoay người, không dám nhìn thêm nữa. Tim của hắn đập vừa vội vừa nhanh, hoảng loạn vô cùng, khí huyết dâng lên, rất khó thở. Tuy chỉ mới nhìn sơ qua, nhưng gì gì hắn cũng nhìn thấy hết, hơn nữa nhìn thấy rất rõ ràng, không thể quên được. Tề Dị, đúng là không thua kém gì một nữ nhi ! Nhận thức này như sét đánh vào lòng của hắn, trong đầu hắn một mảnh hỗn loạn, trong lúc nhất thời cũng không biết nói cái gì, đồng thời trong sự khiếp sợ lại dâng lên vui sướng mãnh liệt. Tề Dị là nữ... là nữ ! Đang vui mừng thì lại thấy tức giận dậm ngực dậm chân. Vì sao Tề Dị lại không nói cho hắn rằng là nữ nhi ? Hay là nàng luôn để phòng với hắn, cho nên có ý định dấu giếm ? La Sát tim đập mạnh và loạn nhịp xuất thần, cho đến khi phía sau vang lên âm thanh ngưng ngừng của Tề Dị. “Ta... ta mặc quần áo, ngươi có thể quay đầu...” Nàng luôn nghĩ ôn tuyền này ở vị trí khuất, cho nên yên tâm tắm rửa, nhưng lại không nghĩ tới La Sát đánh bậy đánh bạ xông tới tận đây... thật là mắc cỡ chết người ! Nếu như bị nam nhân khác nhìn thấy, nàng cho dù có độc chết hắn thì cũng phải độc thật mạnh, thật ác hắn ta, nhưng người xông tới đây không phải người ngoài, mà là La Sát... nàng nên làm thế nào cho phải đây ? La Sát quay người lại, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng mà suy nghĩ sâu xa, trầm giọng nói “Ngươi là nữ nhân” Nàng gật gật đầu, hào phóng thừa nhận “Ừ” Dù sao để cho hắn xem hết rồi, có phù nhận thì ích gì chứ ? Hắn hờn hờn hỏi “Vì sao ngươi không nói cho ta biết, ngươi... ngươi là nữ nhi ?” Tề Dị nhủ nhủ mi, đối với ngạc nhiên của hắn thật không đúng cho lắm “Ngươi không hỏi ta, vì sao ta lại đi nói cho ngươi chứ ? Hơn nữa, ta là nam hay nữ thì có gì khác biệt, ta

vẫn là ta, sẽ không bởi vì nam hay nữ mà thay đổi” “Việc này đương nhiên khác biệt, người là nam hay nữ, đối với ta mà nói khác biệt rất nhiều đó !” La Sát nhin không được thâm oán, giận dữ nói. Nếu sớm biết Tề Dị là nữ nhân, thì hẳn cũng sẽ không ảo não chính mình có tình cảm không nên có với nam nhân, cũng sẽ không phức tạp như thế. Tề Dị khó hiểu hỏi “Khác biệt rất nhiều ? Vì sao lại khác biệt rất nhiều ?” Đột nhiên, nàng như nghĩ ra gì đó, nghĩ đến một khả năng duy nhất “A ! Ta đã biết, không phải người sợ ta bức người chịu trách nhiệm vì nhìn thấy thân thể ta đấy chứ ? Yên tâm, ta biết người không phải cố ý, đương nhiên sẽ không cưỡng bức người, người không cần lo lắng” Nàng lập chí chu du thiên hạ, nghiên cứu muôn hình muôn vẻ được thảo, động vật khắp nơi, cho tới bây giờ vẫn không có ý niệm lập gia thất trong đầu, bởi vì lập gia thất chỉ gây trở ngại mộng của nàng mà thôi. La Sát biết nàng hiểu lầm mình, nhưng cũng không thể giải thích, chỉ có thể thuận miệng che dấu “Không, ta không cố ý đó, ta...ta nghĩ nam nữ khác biệt, nếu là ta sớm biết người là nữ từ thì thái độ với người sẽ tốt một chút, sẽ không để cho người lái xe, chịu khổ phơi nắng gió thổi, càng sẽ không để người trị vết thương cho ta” Cho dù đã biết Tề Dị là nữ nhi, thì hẳn vẫn không thể thổ lộ tình cảm của mình, bởi vì, hẳn là quý. Môn quy Quý môn quy định : quý trong Quý môn, tuyệt không thể yêu thương người ngoài Quý môn. Tề Dị thấy không cần nhún vai “Có gì đâu, một mình ta sống cô độc trong cốc, có chuyện gì lớn bé mà không đến tay mình, hơn nữa ta thường xuyên hành tẩu bốn phương, vì thuận tiện đi lại nên thấy nam trang là tốt nhất, đến cả việc trị thương cho người cũng không có gì, ta chính là người học y, lúc ấy là tình huống đặc biệt, sao lại đi để ý nam nữ khác biệt được” “Người sống một mình, nói vậy cũng chịu không ít cực khổ rồi” La Sát khẽ nhủ mảy, trong giọng nói có chất chứa quan tâm, thần sắc lãnh đạm cũng trở nên dịu dàng đi rất nhiều. Nàng là nữ tử mà lại làm hết những chuyện vất vả trong cốc, thậm chí chạy khắp bốn phương tìm kiếm thảo dược, độc vật, nhất định vất vả vô cùng. Trong lòng Tề Dị nhộn nhạo, lo lắng, cho dù đang ở nơi lạnh lẽo, cũng không cảm nhận chút lạnh lẽo nào, chỉ có tình cảm ấm áp mà thôi. Nàng nhìn La Sát bằng ánh mắt chân thành, mỉm cười “Không đâu, mấy năm nay ta sống rất tốt, rất vui vẻ” Ngày đau buồn nhất đã qua đi, sau khi kết bạn với những người bạn “phiên toái” khác thì nàng đã tốt hơn rất nhiều so với lúc trước. Nàng phát giác, kỳ thật La Sát không giống như khi mới gặp, nhìn bề ngoài hẳn lạnh lùng, nhưng thật ra cũng rất quan tâm người khác, càng cùng hẳn ở chung thì càng cảm nhận được mặt tốt của hẳn. Lo lắng vết thương trên người hẳn chưa khép miệng, Tề Dị nói “Nơi này đông lạnh giá rét, người không nên ở lâu, chúng ta trở về nhà gỗ thôi” Hai người sóng vai bước đi, chậm rãi đi về phía nam cốc, thỉnh thoảng Tề Dị lại trộm nhìn sườn mặt tuyệt mỹ vô song của La Sát, ánh mắt như đại đi. Có La Sát bồi mình, cảm giác rất tốt, cảm giác này không giống khi ở cùng với mấy người bạn “phiên toái”. Cùng La Sát ở một nơi, nàng cảm nhận được sự nóng cháy, tình cảm ngọt ngào mãnh liệt, làm ngực nàng như muốn nổ tung, không thể hô hấp được. Loại tình cảm này, chẳng lẽ gọi là tình yêu nam nữ hay sao ? Nàng... thích La Sát ư ? ~~~launhacac.wordpress.com~~~ Hai người đi từ từ chậm rãi, không lâu sau liền đến ranh giới giữa nam cốc và bắc cốc. Đột nhiên Tề Dị dừng bước, lấy một bình thuốc nhỏ ra, đổ ra một viên thuốc màu đỏ rồi đưa cho La Sát. “Ăn viên thuốc này đi, khí hậu hai cốc nam bắc khác nhau, lúc này người đi lại, lúc nóng lúc lạnh, khí lạnh xâm nhập vào cơ thể, không tốt cho cơ thể, ăn thuốc này vào có thể điều tức, sau này không lo không có sức khỏe” Hẳn ăn thuốc vào, lo lắng hỏi “Vậy của người đâu ? Không cần dùng thuốc hay sao ?” Tề Dị thấy hẳn quan tâm mình, trong lòng nổi lên ngọt ngào, mỉm cười nói “Không, ta đã quen khí hậu thế này rồi, hơn nữa ta lại mới tắm ôn tuyền, không có gì đáng ngại” Thật sự là quá tò mò, La Sát chỉ mới lo lắng quan tâm nhẹ nhàng mà thôi, thế mà đã làm cho tâm tình nàng lâng lâng... Nàng còn chưa hiểu được mình có tình cảm gì với La Sát, nhưng là nàng biết... Nàng muốn ở cùng một chỗ với La Sát, nếu có thể thì nhiều thời gian một chút, có lẽ có thể tránh đi âm thanh phức tạp như vậy. “Ôn tuyền ?” “Uhm, người không biết ôn tuyền sao ? Là hồ nước tỏa ra nhiệt khí ở cốc bắc đó” “Chưa từng nghe qua, hôm nay là lần đầu tiên ta nhìn thấy ôn tuyền” La Sát nhớ tới hình ảnh mỹ nhân tắm kia thì mặt không khỏi hơi hơi đỏ lên, thậm chí cảm thấy xấu hổ. Khuôn mặt tươi cười của Tề Dị cũng trở nên đỏ ửng, gật gật đầu “Thì ra là thế” Hẳn hắng giọng, thừa đôi đề tài “À, lúc trước khi người mặc nữ trang, ta có nói hơi nặng lời, mong người trăm ngàn lần đừng để trong lòng” Tề Dị sắc mặt ảm đạm, nhẹ giọng nói “Không, ta biết mình mặc nữ trang khó coi, có điều người chỉ ăn ngay nói thật mà thôi” Nhắc đến chuyện này thì trong lòng nàng rầu rĩ không thôi, tuy nói nàng một lòng nghiên cứu y thuật độc vật, cũng không để ý nhiều đến dung mạo khi giả trang của mình, nhưng dù sao nàng cũng là nữ tử, bị người chê khó coi khi mặc nữ trang, thì khó tránh khỏi sẽ đã kích đến lòng tự tôn của nữ nhi. Nhưng mà La Sát lại tuyệt mỹ vô song đến vậy, mình so với hẳn có thể nói là kém quá xa, cho dù nàng muốn oán cũng nói không nên lời. La Sát thấy nàng thần sắc ảm đạm, trong lòng biết chuyện này có đã kích không nhỏ đến nàng, vội vàng giải thích “Thật xin lỗi, khi đó ta thật sự không phải cố ý, ta vẫn nghĩ người là nam tử, cho nên nhìn thấy người mặc nữ trang thì cảm thấy không được tự nhiên, nhất thời nóng vội, mới có thể...” Tề Dị vẫy vẫy tay, hỏi hẳn nói “Người không cần an ủi ta, ta biết mình tay chân thô thiển, mặc vào nữ trang không ra gì cả...” “Không ! Không phải !” La Sát không đành lòng nhìn thần sắc cô đơn của nàng, thế là vội vàng cắt ngang lời nói của nàng “Kỳ thật... người mặc nữ trang nhìn rất được, chính vì mặc rất đẹp, ta...” Đột nhiên, hẳn nhớ tới thân phận của mình, không dám tiếp tục nói tiếp, chỉ sợ nhất thời nhin không được thổ lộ hết tâm tình của mình, sẽ gây ra hậu quả cho cả hai người. Môn quy Quý môn rất khắc nghiệt, hành xử rất ngoan nghiệt, chính mình đã từng trải qua, hẳn bị phạt không quan trọng, nhưng tuyệt đối không thể để Tề Dị bị thương tổn gì. “Người cái gì ?” Tề Dị ánh mắt trừng lớn, khó hiểu nhìn hẳn, vô cùng tò mò lời nói tiếp theo của hẳn “Nói chuyện với người đó !” La Sát ánh mắt bay xa, thần sắc có chút cứng ngắc, ấp úng nói “Ta... dù sao, người cứ biết mặc rất đẹp nhìn là được” “Người... người nói thật sao ?” Mặt nàng đỏ bừng, mừng thầm không thôi, quả thực không thể tin được tai mình. “Đương nhiên” Hẳn gật gật đầu, rũ mắt xuống, không dám tiết lộ nhiều cảm xúc hơn nữa. Lúc trước, hẳn nghĩ Tề Dị là nam tử, thì còn có thể cực lực áp chế cảm xúc của mình, nhưng sau khi biết nàng là nữ nhi thì tâm của hẳn phập phồng dao động, suýt nữa không thể khống chế chính mình, nếu không cẩn thận nữa thì tùy thời đều có thể thổ lộ tâm ý. “Cảm ơn” Tề Dị đang vui sướng nên đã quên hỏi hẳn lời muốn nói tiếp theo trong lời nói của hẳn rồi. La Sát âm thầm nhẹ nhàng thở ra, hòa nhã nói “Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta nhanh đi về nhà gỗ thôi” “Ừ, chúng ta đi lâu như vậy, chắc người cũng đã đói bụng rồi, ta trở về chuẩn bị bữa tối cho người” Tề Dị cười nói thân nhiên, nghe được hẳn ca ngợi mình thì tâm tình rất tốt, càng chăm sóc hẳn đầy đủ hơn. Nhìn nụ cười sáng lạn như hoa xuân của nàng mà La Sát chỉ có thể âm thầm thở dài “Chúng ta đi thôi” Xem ra, hẳn không thể ở đây thêm được nữa. Nếu ở lại trong cốc thì sẽ có một ngày, hẳn sẽ không kiềm chế được tình ý của mình, điều này không những hại mình mà còn hại luôn cả nàng. Vì Tề Dị, hẳn chỉ có thể rời đi. Vấn đề duy nhất hiện nay là Tề Dị chưa nghiên cứu xong độc trong cơ thể hẳn, nếu là hẳn mở miệng yêu cầu rời đi, thì nhất định nàng sẽ không đồng ý, nhưng nếu cứ như vậy thì còn không biết phải chờ tới khi nào, cùng Tề Dị ở chung càng lâu, hẳn sợ mình càng không thể dứt bỏ tình cảm với nàng được. La Sát càng nghĩ càng phiền não, làm thế nào đi nữa cũng không nghĩ ra một biện pháp tốt. Rốt cuộc hẳn nên làm thế nào đây ? ~~~launhacac.wordpress.com~~~ La Sát cũng không lập tức giải quyết phiền não, ngược lại kéo dài vài ngày, hẳn vẫn muốn tìm cơ hội nói với Tề Dị, nhưng vừa thấy khuôn mặt tươi cười của nàng thì cái gì nên nói cũng nói không nên lời. Sự tình cứ như vậy bị kéo dài. Hôm nay, thời tiết sáng sủa, vạn dặm không mây, Tề Dị ở trong cốc hái được thảo, La Sát ngồi một bên bồi nàng, giúp nàng lấy giò trúc đựng được thảo. Từ ngày ấy, Tề Dị liền thay nữ trang, nàng ngồi xõm trên đám cỏ lục sắc “Người xem, đây là châu quang thảo, lá cây hình tròn, giống hạt châu bình thường, buổi tối còn có thể sáng lên, cho nên mới gọi là châu quang thảo, nó có thể thuận khí thông máu, tịnh tâm dưỡng thần” La Sát lẳng lẳng nhìn nàng chuyên chú, có chút thất thần. Không nghe được câu đáp lại của hẳn, nên Tề Dị ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy hẳn đang si ngốc nhìn mình, như có chút đăm chiêu. Nàng hơi hơi nhủ mi, khó hiểu hỏi “Thật nhầm chán đúng không ?” Hẳn vội vàng phủ nhận “Không, người cứ tiếp tục nói đi, ta cũng rất hứng thú với được thảo, người dạy cho ta biết thêm một ít” Tề Dị mỉm cười nói “Không được, hôm nay đã hái không ít được thảo rồi, chúng ta về nhà gỗ trước đi, đóng được thảo đó cần được bảo quản, bằng không, đến lúc đó ta chế ra thuốc thì công hiệu thuốc sẽ kém đi rất nhiều” “Được” Hai người trở lại trong phòng, La Sát theo lời dặn của Tề Dị đem được thảo cất vào nhiều nơi khác nhau. “Cảm ơn người, người ở lại đây đã giúp ta không ít việc” Tề Dị cười ngọt ngào với hẳn, thật tình thật ý, rất xinh đẹp động lòng người. Trong lòng hẳn lại rộn ràng, rốt cuộc nhin không được nghi vấn lâu ngày, thốt ra hỏi “Người... vì sao người lại ở một mình trong cốc này ? Người nhà của người đâu ?” Từ lúc quen nàng đến nay, nàng vẫn luôn lẻ loi một mình, chưa bao giờ nghe nàng đề cập đến chuyện bản thân, hẳn đã hoang mang lâu ngày rồi. “Ta...” Tề Dị gạt mình, không nghĩ tới hẳn lại hỏi thân thể của mình. La Sát thấy nàng có chút chần chừ, nghĩ đến nàng không muốn trả lời nên vội vàng

giải thích “Ngươi đừng hiểu lầm, ta không phải muốn tra hỏi ngươi chuyện quá khứ... chính vì muốn biết nhiều hơn chuyện liên quan đến ngươi thôi, nếu ngươi không muốn nói cũng không sao, coi như ta chưa nói đi” “Ngươi muốn biết chuyện liên quan đến ta ?” Tề Dị nhìn hắn, trong mắt mang chút ý nghĩ sâu xa. La Sát... lại mở miệng hỏi chuyện của nàng...hắn chỉ đơn thuần cảm thấy tò mò về nàng thôi sao ? Hay là có nguyên nhân khác ? “Đúng” La Sát sắc mặt có chút xấu hổ, liền ngoảnh đầu qua một bên, không dám nhìn nàng, lại càng không dám nói thêm gì nữa. Tề Dị trầm tư thật lâu, sau đó lại lẳng lẳng chăm chú nhìn hắn. Sau khi trầm mặc thật lâu mới nhẹ nhàng cười nói “Được, ta nói một chuyện xưa cho ngươi nghe, ngươi cứ im lặng nghe, không được xen mồm vào, nói cách khác là không được nói gì hết” Hắn vội vàng đáp “Được” Tề Dị nhìn về phương xa, thần nhiên mở miệng “Thật lâu thật lâu trước kia, có một đại phu y thuật cao minh phi thường, hắn vốn có tâm nhân hậu, thường xuyên chữa bệnh cho người nghèo mà không lấy một xu nào, mọi người đều rất tôn kính hắn, xưng tụng hắn là ‘thần y’” Nghe được hai chữ ‘thần y’ thì trong lòng La Sát chấn động, đột nhiên nhớ tới một người, chỉ cần bệnh nhân cầu hắn trị liệu, hắn nhất định sẽ tận tâm hết sức, thậm chí thường xuyên xem bệnh miễn phí cho người nghèo, bởi vậy người tới cửa cầu ý nhiều vô số, thanh danh nổi bốn phương. lúc ấy, người trong võ lâm đều kính xưng hắn là thần y. Vị thần y này là Tề Hạ, có phải là một trong hai vị thần y họ Tề hay không ? Bọn họ hai người đều họ Tề, có phải có mối quan hệ gì đặc biệt hay không ? Trong lòng chất chứa nghi vấn, nhưng La Sát cũng không dám mở miệng hỏi, chỉ lẳng lẳng nghe nàng nói tiếp. “Vị thần y kia có một thê tử hiền thực, bọn họ sinh được một nữ nhi, tuy rằng sống kham khổ qua ngày, nhưng lại rất vui vẻ hạnh phúc. Nữ nhi thần y thấy phụ thân cứu nhiều mệnh người như vậy, mọi người lại khen hắn không dứt miệng, cho nên sùng bái phụ thân vô cùng, từ nhỏ liền lập chí học y, mà thần y cũng rất thương yêu nữ nhi này, bởi vậy đã truyền hết tuyệt nghệ cho nàng” Nghe đến đó, La Sát đã có thể đoán ra tiểu cô nương trong miệng nàng là Tề Dị, chính là năm đó người một nhà hạnh phúc như thế, thì nay vì sao lại chỉ có một mình Tề Dị ở trong cốc ? “Có một ngày, thần y mang về nhà một hán tử bị trọng thương nghiêm trọng, cả người hán tử kia đều bị đao chém, máu tươi đầm đìa, chỉ còn lại một hơi thở. Thần y không dám chần chừ, tận tâm hết sức trị liệu cho hán tử kia” Nói đến đây, trên mặt Tề Dị hiện lên một chút cười, một chút cười thật âm trầm, một chút cười gomme oán giận và cừ hận. Nụ cười kia, lạnh vô cùng, làm cho người ta không rét mà run. “Có thần y trị liệu, tự nhiên hán tử kia cũng rất nhanh khỏi, mà sau khi hán tử khỏi hẳn, chẳng những không cảm tạ thần y, mà còn có tà niệm với thê tử thần y. Có một ngày thừa dịp thần y đi hái thuốc, hán tử kia lại xông vào phòng muốn cưỡng hiếp thê tử thần y, hán tử mang võ nghệ, khí lực lại lớn, nữ tử yếu đuối không chống cự được hắn, mà thê tử thần y vì muốn bảo toàn trong sạch, thế là cắn lưỡi tự sát, bỏ mạng” Tề Dị vẫn duy trì ý cười thần nhiên, tươi cười đã nói không nên lời bi thương nữa rồi. “Sau khi thần y về nhà, hán tử kia chẳng biết đã sớm đi đâu, chỉ thấy thi thể lạnh như băng của thê tử, cùng một nữ nhi ngồi một bên khóc không ngừng. Năm ấy, tiểu nữ nhi thần y mới năm tuổi, nàng tận mắt nhìn thấy chuyện thảm khốc xảy ra” La Sát rung mình, nháy mắt hiểu được rất nhiều chuyện, nhìn Tề Dị, ánh mắt chứa yêu thương, trong lòng vô cùng không muốn. Khó trách nàng sống một mình một người nơi hoang vu này, khó trách tính tình của nàng lại cổ quái như vậy, mặc dù tình thông y thuật nhưng cũng không dễ dàng chữa bệnh cho người ta, ngược lại say mê nghiên cứu độc vật, độc người nhiều hơn cứu người, làm cho người trong chốn võ lâm nghe đến danh của nàng thì e ngại vô cùng. Tề Dị không để ý đến ánh mắt đầy nhu tình của hắn, cả người đang đắm chìm trong quá khứ đau thương, nàng nắm chặt hai tay, sắc mặt trắng nhợt như tuyết, ánh mắt rất phức tạp : là oán, là hận, là đau, là khổ. “Thần y bị đá kích thật lớn, hắn vạn lần không ngờ, mình nhất thời thiện tâm cứu hán tử kia, lại ngược lại hại chết thê tử thần y của mình. Sau đó, có một ngày, thần y biến mất, mang theo thi thể thê tử biến mất không thấy bóng dáng, năm ấy chỉ để lại một tiểu nữ nhi năm tuổi” “Có người nói, thần y không chịu nổi đá kích nên đã nhảy xuống biển tự sát. Cũng có người nói, thần y đi tìm ác nhân kia báo thù, mặc dù sự thật thế nào thì ai cũng chết, từ đó thần y không xuất hiện thêm lần nào nữa” “Ngày qua ngày, năm qua năm, tiểu nữ nhi thần y trưởng thành, nàng mất đi cha mẹ, một người một mình sống trong sơn cốc, một lòng nghiên cứu y thuật độc vật. Dần dần, y thuật của nàng cao minh hơn so với thần y, nhưng lại rất ít cứu người, thậm chí người đã được nàng cứu cũng sợ nàng, cho nên mới có người gọi nàng là Ma Y. Nàng rất thích danh hiệu này, bởi vì danh hiệu này không giống với phụ thân, nàng đã phát lời thề, tuyệt đối không cần giống như phụ thân, cứu người không nên cứu !” Nói đến tận đây, nụ cười trên mặt Tề Dị hoàn toàn biến mất, mặt nàng không chút thay đổi, lạnh lùng nói “Hiện tại chuyện xưa đã nói xong, dễ nghe không ?” “Ta...” La Sát muốn nói lại thôi, không biết nên nói cái gì, hắn rất muốn an ủi nàng, nhưng biết mình là người không giỏi về ngôn từ, càng không phải là người có kinh nghiệm an ủi, cho nên tự nhiên cũng không biết nói như thế nào. Tề Dị khe khẽ thở dài, sắc mặt xụ xuống, thấp giọng nói “Ngươi cái gì cũng đừng nói, đây chính là một câu chuyện xưa, một câu chuyện xưa đã qua rất lâu rồi” Chuyện này vẫn chôn thật sâu trong lòng nàng, ngay cả bốn người bạn thân ‘phiên toái’ cũng không biết rõ ràng, nhưng là hôm nay, nàng lại nói ra toàn bộ cho La Sát biết. Có phải hay không trong lòng nàng đã xem La Sát là người có thể tin tưởng ? Hay có lẽ do nàng kích động, không nói thì không vui, mà La Sát vừa vặn ở bên nàng, cho nên nàng mới thổ lộ chuyện cũ giấu kín nhiều năm với hắn đây ? La Sát hiểu được nỗi khổ của nàng, chỉ cảm thấy sóng tình dâng cuộn cuộn trong người, lại càng yêu nàng hơn nữa, hắn rút cuộc nhìn không được, tâm tình dao động cầm lấy tay của nàng “Ta chỉ muốn nói, ta hiểu được tâm tình của ngươi” Nàng hơi hơi sửng sốt, tuy rằng cùng La Sát ở chung không ít thời gian, nhưng trừ phi tất yếu thì hai người căn bản không có gì để tiếp xúc thân thể cả, mà giờ phút này hắn lại chủ động cầm tay mình, thật sự là một chuyện khó hiểu nhất. Cảm thụ được hơi ấm nhiệt độ cơ thể từ trong tay hắn, lại nhìn đến ánh mắt dịu dàng kia, trong lòng Tề Dị không khỏi thấy ấm áp. Cứ việc trong lòng kinh ngạc vô cùng, nhưng là nàng thật sự rất vui vẻ, cho dù lúc này La Sát chỉ nhất thời đồng tình với nàng cũng không sao. Ít nhất, giờ phút này, có La Sát ở bên cạnh, làm cho tâm đau thương của nàng chiếm được an ủi thật lớn là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chung Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8

ió thời nhẹ nhàng, thổi đến mùi hoa thơm ngát. Có một gian trồng hoa cao bằng nửa thân người, nơi đây có đủ màu sắc các loại hoa, nào tiên hoàng, mẹ hồng, đậm tử, thiên lam, phấn quất, tuy rằng sinh trưởng khác nhau, màu hoa lại hoàn toàn không giống nhau, mỗi đóa hoa lại lớn nhỏ giống như cái bát, đón gió lay động, đẹp không sao tả xiết. La Sát đứng trước bụi hoa, hái đóa hoa cao nhất. Tề Dị ngồi ở một bên, lẳng lẳng nhìn hắn hái hoa, kinh ngạc thưởng thức, nàng nhìn không được than nhẹ “Ngươi đứng giữa bụi hoa như vậy, nhưng người lại đẹp gấp trăm ngàn lần so với hoa, giống như là thần tiên hạ phàm vậy” Ca ngợi này của nàng xuất phát từ tấm lòng, không có một chút nói quá dối trá nào, nhưng khi La Sát nghe xong lời này thì thần sắc lại thay đổi lớn. Hắn ngừng tay, lạnh lùng nói “Đừng nói như vậy ! Cuộc đời ta hận nhất những người nhắc đến dung mạo của ta !” Tề Dị nhấm mi lại “Tại sao ?” Hắn trầm mặc, trong lòng đang đấu tranh, không biết nên đem chuyện cũ của mình nói ra hay không, nếu nói, hắn và Tề Dị sẽ càng gần nhau hơn nữa, nhưng quá mức gần nhau thì chỉ đem đến tổn thương cho hai người... “Đừng lo, nếu ngươi không muốn nói cũng không có vấn đề gì, sau này ta sẽ không nhắc đến dung mạo của ngươi nữa” Tề Dị nghĩ đến hắn vẫn còn cảnh giác với mình, cho nên mới không muốn nói, trong lòng nàng hơi hơi buồn, có chút chua xót nói không nên lời. Lúc trước, La Sát từng nói nhà có gặp kịch biến, lúc ấy nàng rất tò mò, nhưng ngại còn chưa quen biết La Sát, bởi vậy cũng không dám hỏi nhiều, nhưng sau những ngày ở chung này, nàng còn tưởng rằng... hai người đã có chút tình cảm rồi... Thì ra chỉ có chính mình

đơn phương tình nguyện coi đối phương là bạn có thể tin cậy, nằng từng thổ lộ chuyện với La Sát, nhưng hẳn nhiên lại không làm như vậy... Nằng không trách La Sát, loại chuyện này vốn không thể miễn cưỡng, nhưng mà, lòng của nằng... vì sao lại khó chịu như vậy chứ? La Sát biết được nằng nhất định sẽ hiểu lầm ý của mình, hẳn vừa không muốn cho nằng khổ sở, lại sợ hãi khi mình nói ra sẽ làm cho cảm tình của hai người sinh ra biến hóa không nên. Giữa suy nghĩ hỗn loạn, tình cảm kịch liệt cuối cùng cũng thắng lý trí mỏng manh, La Sát âm thầm thở dài, thấp giọng nói “Trước đó vài ngày, người đã nói một chuyện xưa cho ta nghe, hiện tại, ta cũng có một chuyện xưa, người muốn nghe hay không?” Đã nói rồi. Dù sao Tề Dị cũng thẳng thắn với hẳn quá, chính mình còn giữ lại làm gì? Hơn nữa, Tề Dị nghiến cứu mình cũng khá rồi, xem như đây là câu chuyện đề từ biệt, nên trở về Quỷ môn phục mệnh rồi. “Người cũng muốn nói chuyện xưa?” Tề Dị hơi nhú mày, có chút kinh ngạc. Hẳn vì sao đột nhiên thay đổi tâm ý? Hơn nữa, thần sắc của hẳn sao lại trở nên ngưng trọng như vậy? Giống như là một quyết tâm trọng đại gì đó. La Sát dời tầm mắt về phía nằng “Đứng, muốn nghe không?” Nằng đương nhiên lập tức gật đầu “Muốn” Mặc kệ trong lòng La Sát nghĩ như thế nào, chỉ cần hẳn nguyện ý nói ra chuyện của hẳn thì chứng tỏ hẳn tin nhiệm nằng, những chuyện khác tương tự như thế này hỏi lại cũng không muộn. La Sát ngồi xuống bên bụi hoa, chậm rãi nói “Hơn hai mươi năm trước, trong chốn vô lâm xuất hiện một nữ tử tuyệt sắc, mọi người đều xưng tụng nằng là vô lâm đệ nhất mỹ nhân, đương nhiên cũng đưa đến các anh hùng khắp nơi theo đuổi, tạo thành phân tranh không ít trong chốn vô lâm. Nhưng ngoài dự liệu của mọi người, nữ tử này không phải chọn một người mang tuyệt nghệ, mà là một bạch diện thư sinh tay trái gà không chặt” Tề Dị ngồi đối diện hẳn, lắng lắng nghe. Hẳn vẽ mặt đăm đăm không mang theo cảm tình nói “Thì ra, nữ tử này mặc dù xuất thân vô lâm thế gia, nhưng lại phiền chán vô cùng với cảnh chém giết trên giang hồ rồi, mà thư sinh này là thanh mai trúc mã với nằng, luôn dịu dàng quan tâm săn sóc nằng, cho nên nằng mới lựa chọn thư sinh này làm vị hôn phu của nằng” “Sau khi hai người thành thân, sinh được một nam một nữ, ngày qua ngày vui vẻ vô cùng, cho đến khi vào một đêm kia, chuyện đáng sợ đã xảy ra. Nhà bọn họ đột nhiên có mười mấy tên bị mặt cầm đao xông vào, đem toàn bộ người nhà áp lên xe ngựa, đưa tới một nơi xa xôi hẻo lánh. Sau đó, tên cầm đầu tháo khăn bị mặt ra thì nữ tử mới nhận ra đó là người ái mộ nhất năm xưa cầu thân không thành. “Ác nhân kia vẫn nhớ mãi nữ tử không quên, hẳn hận thư sinh cực kỳ, nên đã âm thầm lên kế hoạch thật lâu, cố ý bắt thư sinh và hai nữ tử đến, lấy sinh tử của bọn họ bức nữ tử thuận theo hẳn, nếu nữ tử đáp ứng thì sẽ thả thư sinh và hai con đi, nếu không nghe lời thì sẽ giết hết bọn họ” Trong mắt La Sát chợt lóe đau xót rồi biến mất, lập tức khôi phục lại thần sắc hồ hững “Vì trọng phu thân yêu và hai con, nằng cũng chỉ có thể đáp ứng” Mối đồ mong Tề Dị hé mở, muốn nói ra gì đó để an ủi hẳn nhưng lại không muốn cắt ngang lời hẳn, đành tiếp tục nghe. “Sau khi có được sự khuất phục của nữ tử thì ác nhân giữ lời thả ba người kia đi. Sau đó, nữ tử vẫn nhẫn nhục ở bên cạnh ác nhân, nghe theo tất cả phân phó của hẳn, chỉ vì không muốn hẳn làm thương tổn đến trưởng phu và hai con, nhưng vạn vạn lại không ngờ, tất cả nằng làm lại uống phí...” Ánh mắt La Sát dần kịch liệt, cổ họng đắng chát, chỉ cần nghĩ đến mẫu thân phải chịu nhục, cả nhà phải chịu thống khổ, rồi cuộc hẳn lên nói không nên lời. Nghe đến tận đây, Tề Dị nhẹ nhàng thở dài, cảm thấy đã có vài phần hiểu rõ, giúp hẳn nói tiếp “Ta nghĩ, ác nhân kia chỉ làm cho thư sinh và hai đứa trẻ rồi đi để làm yên lòng nữ tử, nhưng đã sớm hạ độc với bọn họ, sau khi bọn họ rời đi không lâu thì độc tính sẽ phát tác. Kể từ đó, không chỉ có thể làm cho nữ tử một mực nghe theo hẳn, mà còn có thể trả thù thư sinh” La Sát gật gật đầu, ngữ truyền đến từng cơn đau đớn, hẳn cắn răng tiếp tục nói “Đứng, ác nhân kia tâm gian ngoan độc ác, muốn giết chết thư sinh và hai đứa trẻ, may mà ông trời có mắt, tuy rằng thư sinh và nữ nhi đều chết vì độc được, nhưng tiểu nhi từ nhờ thân thể đặc dị mà còn hơi thở cuối cùng, cũng coi như là mệnh không nên tuyệt, hẳn gặp được Quý Vương Quỷ môn. Quý Vương thấy hẳn thể chất không giống người thường, nổi lên lòng thu dưỡng nhân tài, cứu hẳn đưa về Quỷ môn” Hẳn nhìn thẳng Tề Dị, khuôn mặt lạnh lùng, giống như đã quên đi thống khổ vừa rồi. “Chuyện kể tiếp ta đã kể cho người, độc trong cơ thể ta vì vậy mà có. Sau khi trở thành Quỷ môn La Sát, nhiệm vụ đầu tiên của ta là báo thù cho người nhà của ta, mà ta sở dĩ dùng khăn che mặt màu đen, không chỉ vì ngăn cách độc khí, mà còn không muốn người khác nhìn thấy khuôn mặt của ta, bởi vì dung mạo của ta... giống nương ta như đúc” Hẳn chưa bao giờ từng quên, sở dĩ cả nhà gặp đại kiếp là bởi vì dung mạo xinh đẹp tuyệt thế vô song của mẫu thân. Mà hẳn... lại giống mẫu thân như đúc, khuôn mặt làm tan cửa nát nhà này, không có lúc nào không nhắc nhở hẳn đến thảm trạng cả nhà phải uống mạng. Mọi người si mê dung nhan tuyệt thế, chính là mạng đến nguyên rủa bất hạnh cho gia đình hẳn. Hẳn không phải không nghĩ đến hủy đi dung mạo chính mình, nhưng lại không ra tay được. Bởi vì khuôn mặt giống mẫu thân này lại là điều duy nhất để hẳn nhớ đến mẫu thân. Tề Dị trầm mặc trong chốc lát, biết rõ không nên hỏi, nhưng lại nhịn không được hỏi ra miệng “VẬY... nương người đâu?” La Sát chấn động, tay nắm chặt thành quyền, giọng cảm hận nói “Nằng đã chết! trước khi ta báo thù, nằng đã phát hiện ác nhân kia lừa gạt nằng, sau khi nằng ám sát ác nhân không thành thì nằng tự sát luôn, ta... ta không kịp cứu nằng!” Nằng vрон tay, nhẹ nhàng đặt lên tay run run của La Sát, ánh mắt âm áp “Người đã nói, người hiểu được cảm thụ của ta, mà hiện tại, ta cũng hiểu được cảm thụ của người. Lúc ấy ta cũng tin tưởng sẽ cứu được nương ta, nhưng lại bất lực, chỉ có thể tro mắt nhìn nằng thét chói tai, gầy dựa, cuối cùng cắn lưỡi tự tử... Những năm gần đây, ta không chỉ hận ác nhân vong ân phụ nghĩa kia, mà ta cũng hận phụ thân, càng hận chính mình bất lực... nhưng rồi, tất cả đã qua đi...” Nằng nâng lên tay kia khẽ vuốt khuôn mặt tái nhợt của hẳn, một lòng thầm nghĩ an ủi hẳn, ngay cả nam nữ thụ thụ bất thân cũng xem nhẹ. “Tuy rằng chúng ta đều không thể quên chuyện này, nhưng chúng ta lại không nên sống trong đau khổ, mà nên theo đuổi hạnh phúc của chính mình” Ngày ấy, sau khi nói hết lòng mình với La Sát xong thì lòng của nằng... giống như được giải phóng, nháy mắt thoải mái không ít, mà nằng hy vọng mình cũng có thể giúp hẳn như vậy... La Sát giật mình nhìn nằng, trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc, không rõ là tự vị gì, giống như khổ, lại giống như ngọt, lại giống như vui, rất hỗn tạp. Nằng do dự hỏi “Ta... ta có thể biết tên chân chính của người không?” La Sát trầm mặc trong chốc lát, mới thấp giọng nói “Trâm Ngọc Hân” Tên này đã mười mấy năm hẳn chưa từng nhắc tới, nay nói ra miệng lại có chua xót mới lạ nào đó không hình dung được, nhưng lại cảm thấy ân ân vui sướng, bởi vì hẳn cuối cùng cũng nói ra tên này. Hẳn vậy chứng tỏ hẳn đã có thể đối mặt với quá khứ, mặc dù không thể nói là hoàn toàn tiêu tan, nhưng cũng không trốn tránh giống như trước nữa. Như cả... đều nhờ Tề Dị. Chính là tất cả không người nên kéo dài được nữa, là lúc phải rời đi rồi.

~~~~~launhacac.wordpress.com~~~~~ “Người phải đi?” Đi đến nhà gỗ, Tề Dị vừa buông giò hoa xuống thì liền nghe thấy La Sát nói muốn rời đi. Nằng trừng lớn mắt, nhất thời có chút phản ứng. Mới vừa rồi, trên đường hai người trở về nhà gỗ, La Sát vẫn không nói một câu, sắc mặt trầm xuống. Vốn tưởng rằng hẳn đang có tâm trạng nên nằng không nói thêm gì nữa, không ngờ... La Sát cụp mắt, không muốn làm cho nằng nhìn thấy tâm tình phức tạp trong mắt mình “Đứng, mấy ngày nay tới giờ đã được người chăm sóc không ít, thật sự cảm ơn người” Không nghĩ muốn chia lìa cùng nằng lại khó chịu như thế, nhưng hẳn cũng không hỏi hận về quyết định của chính mình. Hẳn thật may mắn khi có thể quen biết Tề Dị, từ sau khi gia nhập Quỷ môn, hẳn đã không còn là con người, mà là lưng đeo thống khổ, tâm lạnh lùng như quý, nhưng là, sau khi gặp Tề Dị, hẳn cảm thấy chính mình lần nữa là người có cảm tình, có máu, có nước mắt. Tề Dị nhìn mi lại, trong lòng đột nhiên cảm thấy bất an, truy vấn hỏi “Đợi chút, lời này của người giống như từ nay về sau chúng ta sẽ không gặp lại nữa vậy? Ta biết người phải về Quỷ môn phục mệnh, nhưng sau khi người phục mệnh thì vẫn có thể trở về đây mà...” La Sát trong lòng đau xót, ngoài mặt cũng không biến chuyển gì “Không, độc trong cơ thể ta người đã nghiến cứu khá rồi, hơn nữa, ta thân là hộ pháp Quỷ môn, vốn không nên có quan hệ nhiều với người ngoài, cùng người ở chung mấy tháng đã là cực hạn rồi. Lần này ta rời đi thì sẽ không trở về nữa, ngày sau cũng sẽ không gặp lại người...” Tâm, co rút, đau đớn không chịu nổi, nhưng hẳn không thể biểu hiện ra ngoài, hẳn phải bình tĩnh, lý trí rồi đi, không phải chỉ vì chính mình mà còn là vì nằng. Tề Dị thần sắc đại biến, vội vàng đến bên cạnh hẳn, dùng sức bắt lấy tay hẳn, kích động lắc đầu “Không! Người không thể đi!” Vì sao nghe được hai người không thể gặp lại thì lòng nằng phảng phất đau đớn như có người cầm dao cứa vào vậy? Nằng không muốn La Sát rời đi, lại càng không mong từ nay về sau không gặp lại hẳn nữa! Nằng không muốn cùng hẳn chia lìa, bởi vì... bởi vì nằng muốn cùng hẳn ở một chỗ... cho đến... cho đến vĩnh viễn! “Ta... vì sao ta không thể đi?” La Sát có chút kinh ngạc, cũng không có ý tránh khỏi tay Tề Dị đang kéo áo, bởi vì hẳn bị phản ứng kịch liệt của nằng dọa chết khiếp. “Không, ý của ta là người không phải không thể đi... mà là...” Tề Dị nhìn thẳng hẳn, sắc mặt đỏ bừng, nói ra tình cảm chân thật của mình “Ta không muốn người rời đi, bởi vì ta muốn cùng người ở một chỗ, ta... ta thích người!” Nằng cuối cùng cũng hiểu được, mấy ngày nay thỉnh thoảng trong lòng dao động là thứ tình cảm gì, tất cả là vì nằng bất tri bất giác thích La Sát! Nằng chưa từng có nóng lòng

muốn ở cùng một chỗ với một người, chỉ có La Sát, nàng muốn cùng hắn ở cùng một chỗ, vĩnh viễn cũng không tách ra ! La Sát ngây ngẩn cả người, hắn kinh ngạc nhìn Tề Dị, về mặt không dám tin “Người ?” Sau khi kinh hãi là vui sướng mãnh liệt. Tề Dị thích hắn ? Thì ra, hắn cũng không phải đơn phương tương tư, mà nàng cũng có tình ý giống như hắn vậy. . . . .Hắn chần chờ hỏi “Người. . . là vì người đồng tình với ta sao ? Bởi vì ta và người có thân thể tương tự, nói không chừng. . . người làm đồng tình thành tình yêu thôi” “Không ! Ta thích người ! Ta chưa từng thích qua một người như vậy” Nàng còn nhìn thẳng hắn, miệng cực kỳ chắc chắn, về mặt chân thành “Người là người đầu tiên cho ta cảm giác như vậy” La Sát sùng sốt một lát, sau đó cất tiếng cười to, cười đến cực kỳ lãnh trào “Đúng, người đương nhiên thích ta, bởi vì trên người ta có độc người thích nhất” Hắn không tin Tề Dị, bởi vì hắn không thể, cũng không dám tin tưởng, chỉ có thể lựa chọn chống đối. Tề Dị vội vàng giải thích nói “Không, không phải như vậy ! Ngay từ đầu, ta thật sự vì độc trên người người mới chú ý đến người, nhưng sau khi ở chung với người, ta từ từ cảm nhận được người toát ra dịu dàng, mà vừa mới. . . khi người nói phải rời khỏi, vĩnh viễn không hề gặp lại thì tâm của ta rất đau, điều này càng làm cho ta thêm xác định, ta thích người, muốn cùng người ở một chỗ !” Nàng buông ống tay La Sát ra, thành cảm lấy tay hắn, ánh mắt nhu nhược chứa nước, tràn đầy nùng tình mật ý “Cùng người ở chung mấy ngày nay, ta thật sự vui vẻ, trước kia ta chưa từng nghĩ tới cảnh phải ở cùng với một nam nhân cả đời, nhưng nếu ở cùng một chỗ với người, ta tin tưởng chúng ta nhất định sẽ có rất nhiều hạnh phúc” “Ta. . .” La Sát do dự, tuy rằng đã hạ quyết tâm cự tuyệt nàng, nhưng giờ phút này lại không khỏi động lòng. Hắn đương nhiên cũng muốn có được hạnh phúc, mà điều này là điều hắn tưởng cũng không dám tưởng, bởi vì bên trong Quý môn chỉ có thống khổ, chỉ có bị thương, căn bản không có hạnh phúc. Nhưng nếu ở cùng một chỗ với Tề Dị thì dường như tất cả đều có được. . . Không ! Không được, Quý môn thật sự rất đáng sợ, vì phạm môn quy Quý môn, nhẹ thì chịu hình, nặng thì xử tử ! Mà có quan hệ tình cảm với người ngoài Quý môn, lại là tội kỵ của Quý môn, kết cục chỉ có con đường chết, hắn không thể làm cho Tề Dị bị liên lụy được. Hắn dùng lực bỏ tay Tề Dị ra, âm thanh lạnh lùng nói “Không ! Ta không thích người, cũng không muốn ở cùng một chỗ với người, đời này cũng không có khả năng rời đi Quý môn” Biết rõ nói như vậy sẽ làm nàng khổ sở, nhưng đau dài không bằng đau ngắn, vì hoàn toàn đoạn tuyệt tình ý của nàng, cũng chỉ có thể làm như vậy. Tề Dị tâm đau xót, sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch, nàng không thể tin nhìn chằm chằm thân sắc lạnh lùng của La Sát, cắn môi nói “Người đối với ta. . . căn bản không có tình ý gì cả sao ? Nhưng mà người đối tốt với ta như vậy, ánh mắt dịu dàng và hành động. . . đều xuất phát từ tình cảm bạn bè sao ?” Nhìn nàng sắc mặt tái nhợt, trong lòng La Sát rất không đành lòng, nhưng lại không thể không hạ nhãn tâm đáp “Đúng, ta không thích người ! Cho tới bây giờ ta chỉ xem người như một người bạn, trừ ra không có chút tư tình nam nữ gì hết !” “Ta. . .” Nàng giật mình lảng lảng, một câu cũng nói không nên lời. Tuy rằng La Sát đã cự tuyệt nàng, nhưng là vì sao nàng lại không cam tâm buông tha cho đây ! Đây là lần đầu tiên trong đời nàng thích một nam nhân như vậy, chắc chắn sau này sẽ không thích một ai khác hơn thích La Sát, nếu buông tha thì nhất định nàng sẽ hối hận. Tề Dị nghĩ như vậy thì bình tĩnh lại, tin tưởng nói “Người không thích ta cũng không sao, nếu hiện tại ta đã biết ta thích người thì từ nay về sau ta sẽ rất tốt với người, vĩnh viễn ở cùng một chỗ với ta” “Người. . .” La Sát ngẩn ra, hắn đã quên tính tình Tề Dị có bao nhiêu bướng bỉnh rồi. Nhưng như vậy thì vô luận thế nào hắn cũng không thể thoái nhượng được, bởi vì chuyện này không chỉ liên quan đến hạnh phúc hai người, mà còn là tính mạng của hai người, cùng đối nghịch với Quý môn thì chỉ có một con đường thua mà thôi. Hắn lạnh mặt, tâm cứng rắn, nói ra lời khó nghe hơn nữa “Người tự mình đa tình rồi, ta sẽ không thích người ! Nếu người lại dây dưa nữa thì chớ trách ta không niệm đến tình cảm bạn hữu, hạ độc thủ với người !” Nói xong, thừa dịp Tề Dị không kịp phản ứng, thân hình hắn chợt lóe, lập tức phóng ra khỏi phòng. Tề Dị vội vàng đuổi theo ra, nhưng vốn dĩ kinh công của nàng không theo kịp La Sát, đương nhiên ngăn không được hắn, chỉ có thể trở mặt nhìn hắn biến mất ở lối ra vào sơn cốc. Nàng vừa tức vừa giận, không hề nề hà, lớn tiếng hô to “Trầm Ngọc Hàn ! Người nghe đây, cho dù người chạy đến chân trời góc bể thì ta nhất định cũng phải tìm được người !” Nàng sẽ không buông tha cho hắn như vậy ! Từ chân thành tới kiên định, nàng nhất định phải làm cho La Sát thích mình ! ~~~launhacac.wordpress.com~~~ Giang Nam. Tề Dị chạy đi suốt đêm, đi tới một trong những hẻo lánh ‘phiên toái’ là ‘kim khâu không rơi không’ Bốc Mặc Nhi ở núi Duy Cô, cầu xin nàng giúp đỡ. Bốc Mặc Nhi sở dĩ bị xưng là ‘kim khâu không rơi không’, chính là vì nàng có năng lực biết trước kỳ lạ, chỉ cần nàng tương trợ, nhất định có thể tìm nơi La Sát dừng chân. Nhìn núi Duy Cô xanh ngắt trước mắt, đôi mi Tề Dị không khỏi nhíu lại, thờ dài thật sâu. Vốn nàng cũng không muốn làm phiền Bốc Mặc Nhi, chính là Tiêu Thường Tiêu và Sở Phi Vân mới cưới xong, lại đang có bầu, nàng thật sự rất ngượng nếu đến quấy rầy, đành không ngại nề hà, chỉ có thể chạy đến tìm Bốc Mặc Nhi. Nàng mới bước ra vài bước, liền nhìn thấy trên đường núi một nữ tử từ mảnh khăn mặc bạch sam đứng lặng, dung mạo nàng xinh đẹp thanh lệ, quần áo tuyết trắng lay động trong gió, thanh đạm tú nhã, như tiên hạ phàm. “Mặc Nhi !” Tề Dị mừng lớn, vừa mừng vừa sợ bước nhanh về phía trước “Muội biết ta muốn đến đây nên cố ý ở đây chờ ta phải không ?” “Vâng” Bốc Mặc Nhi không hề có điểm kinh ngạc trên mặt, ngược lại tràn ngập lo âu, nàng vội vàng bắt lấy tay Tề Dị, kéo nàng bước nhanh đi lên trên núi “Tề tỷ, trong phòng ta có một phiên toái nổi danh, tỷ mau đến trị liệu cho hắn đi” Tề Dị khó hiểu hỏi “Phiên toái ? Là ai ? Là A Phong, A Tiêu hay là tiểu Hoa ?”

Nghĩ đến bạn tốt có khả năng bị thương, trong lòng nàng nóng như lửa đốt, lập tức thi triển kinh công, kéo Bốc Mặc Nhi chạy lên hướng núi. “Cũng không phải, là. . . là người bên ngoài. . .” Bốc Mặc Nhi thở gấp nói. Nàng thân mình yếu ớt, bị Tề Dị tha đi gấp như vậy, thật sự là không thoải mái chút nào, còn lo lắng người bị thương kia nữa nên ép chính mình phải đuổi theo cho kịp. “Hà ?” Tề Dị kinh ngạc dừng lại bước chân “Trên đời này, trừ năm người chúng ta ra thì còn có ai có thể đi vào núi Duy Cô này ?” “Này. . .” Bốc Mặc Nhi muốn nói lại thôi, mà lúc này cũng không biết phải giải thích như thế nào “Dù sao, hắn bị thương rất nặng, Tề tỷ, nề mặt muội, tỷ trước tiên hãy trị liệu cho hắn đi, sau đó muội nói rõ ràng cho tỷ được không ?” Tề Dị thấy nàng thật quan tâm người bị thương, tự nhiên sáng khoái đáp ứng “Đương nhiên, muội yên tâm, dù sao ta cũng đến đây rồi, hắn bị thương nghiêm trọng nhưng Ma Y Tề Dị ta đây y thuật cũng rất tốt” “Cảm ơn” Bốc Mặc Nhi mỉm cười, thật là cảm kích. Trong khi hai người đang nói chuyện, bước chân vẫn không ngừng chuyển, không lâu liền đi ra sau hậu viện ở sâu trong rừng rậm, là nơi có một nhà gỗ đứng sừng sững, bốn phía bao quanh các loại hoa cỏ xinh đẹp, giống như thế ngoại đào nguyên. Tề Dị theo Bốc Mặc Nhi tiến vào trong phòng, đi vào giường phía trong, thấy một thiếu niên tuổi trẻ nằm trên giường, sắc mặt vì mất máu mà trắng bệch, ngũ quan nhíu chặt, giống như chịu đựng thống khổ vô cùng. Đôi mi thanh tú của Bốc Mặc Nhi nhíu lại, cắn môi nói “Muội đã rửa sạch vết thương , cũng dùng thuốc trước kia tỷ để lại bôi vào vết thương, chắc là hắn bị thương rất nặng, chỉ trừ lúc trước có tình táo được một chút, đến sau này vẫn hôn mê bất tỉnh, muội thật không biết nên làm gì bây giờ cả” “Người này giao cho ta xử lý là được, muội ở bên nhìn, học hỏi để sau này biết thay thuốc cho hắn như thế nào” Tề Dị cuốn ống tay áo lên, từ trong lòng lấy ra bình thuốc và ngân châm, bắt tay trị liệu thương thể của thiếu niên. Trước tiên nàng cởi bỏ vải băng trên người thiếu niên, cẩn thận xem kỹ vết thương, sau khi nhìn thấy miệng vết thương vô cùng nghiêm trọng thì nàng hơi nhíu mày, trong mắt xẹt qua một chút hứng thú. Bốc Mặc Nhi đứng ở một bên lo lắng nhìn nàng thi châm trị thương. Ước chừng qua nửa canh giờ, cuối cùng Tề Dị cũng xử lý tốt miệng vết thương trên người thiếu niên. “Vát và cho tỷ rồi” Bốc Mặc Nhi vội vàng đưa một cái khăn sạch sẽ cho Tề Dị lau sạch tay. Tề Dị tùy ý xoa xoa tay, trầm ngâm nói “Xem ra miệng vết thương của hắn là do đao kiếm gây nên, hơn nữa là nhiều người cùng nhau ra tay. Không biết hắn đắc tội với người nào mà ra tay cũng thật ngoan độc, sát thương đều trí mạng, may mắn thân mình hắn có chút cường tráng, bị thương nặng như vậy, cư nhiên còn chạy đến được núi Duy Cô này, cũng gặp muội có lòng tốt cứu hắn, thật là phúc lớn mệnh lớn” Ánh mắt Bốc Mặc Nhi chớp động, môi đỏ mọng loan ra một chút cười khổ “Hắn xông vào núi Duy Cô này của muội, gặp phải muội, là phúc hay họa còn chưa biết đâu. . .” Thấy nàng giương như lâm vào trầm tư, Tề Dị nhẹ giọng gọi “Mặc Nhi ?” Bốc Mặc Nhi thế này mới lấy lại tinh thần, miễn cưỡng cười nói “Thật ngại quá, muội lại ngẩn ngơ rồi. Tề tỷ, hắn bị thương nặng như vậy, sau này có tốt không ?” Tề Dị mỉm cười, rất là tự hào “Đương nhiên, may mắn là lúc trước muội đã dùng được của ta trị thương cho hắn, bằng không để lâu như vậy, muốn trị liệu thật tốt cũng không dễ dàng. Mấy ngày kế tiếp, mỗi ngày muội phải cẩn thận đổi thuốc cho hắn, dứt thuốc cho hắn uống, tự nhiên hắn có thể khỏe hẳn. Hiện tại phải để hắn nghỉ ngơi thật tốt, chúng ta đi ra bên ngoài đi” Bốc Mặc Nhi gật gù đầu, cùng nàng đi ra phòng trong, đi tới phòng ngoài. Hai người ngồi xuống bên bàn, Bốc Mặc Nhi rót trà mời, cười nói “Tề tỷ,

thật sự là cảm ơn tỷ. Muội đã hiểu được ý đồ tỷ đến đây, bây giờ muội sẽ về lại chỗ Quý môn La Sát ẩn thân lại cho tỷ” Nàng trời sinh có dị năng, có thể biết trước được mọi chuyện trong thiên hạ, sớm biết hôm nay Tề Dị sẽ đến, vì sao lại đến, mà chuyện liên quan đến Tề Dị và La Sát, mặc dù nàng không biết hết toàn bộ nhưng ít ra cũng biết đôi chút. Tề Dị đã sớm quen với dị năng của nàng, bắt đầu dĩ cười than “Tỷ vốn không nghĩ làm phiền muội, nhưng là chỗ A Tiểu tỷ không tiện đi làm phiền, nên đành phải tìm tới muội” “Đừng nói khách khí như vậy, cũng may tỷ đến tìm muội mới cứu được tính mạng người đó, nhưng là... trên đời này tất cả đều đã có số, muội cứu hắn... cũng không biết là tốt hay xấu...” Tề Dị nhìn mi lại “Mặc nhi, cuối cùng thì thiếu niên kia có lai lịch ra sao?” “Lai lịch thiếu niên kia muội cũng không biết rõ ràng...” Bộc Mặc Nhi hình như có lời khó nói. “Trên đời này lại có người muội không làm rõ được sao?” Tề Dị kinh ngạc tròng lớn mắt. Bộc Mặc Nhi thở dài, buồn bã nói “Tình huống của hắn rất đặc biệt, muội không thể nói nhiều. Tỷ, muội biết tỷ gấp đi tìm La Sát, tỷ sẽ không ở lâu, chúc tỷ sớm tìm được người trong lòng” Nghe nàng nhắc tới La Sát, Tề Dị mặt liền đỏ lên, thẹn thùng nói “Aiz, tìm hắn không khó, khó là nên gặp mặt như thế nào a” “Yên tâm, nếu là tỷ thật lòng thích hắn, cho dù có trăm ngàn nạn lớn cũng sẽ giải quyết được” Bộc Mặc Nhi cười nhẹ, hình như trong lời nói có ẩn ý gì khác. Tề Dị nghe hiểu ý của nàng, rõ ràng là ám chỉ tình cảm của mình và La Sát sẽ có kết quả tốt, cho nên trong lòng thêm chắc chắn vài phần. Nàng nhướn mi cười nói “Ừ, tỷ đi xuống núi tìm hắn đây” Ngày ấy bị La Sát bỏ rơi, lúc đầu rất buồn bực, nhưng sau khi nàng tĩnh tâm suy nghĩ thì phát hiện La Sát tuy có lời lẽ nặng nề cự tuyệt nàng, nhưng thái độ cũng rất kỳ quái, không giống với lúc bình thường, giống như là sợ hãi điều gì đó. Huống chi, cùng sống chung với La Sát, mặc dù hắn cũng không chăm sóc nàng quá, nhưng cũng không đối với nàng lạnh nhạt như với người ngoài, nếu nói hắn không có tâm ý với mình thì nàng thật sự không thể tin. Cho nên, nàng nhất định phải đi tìm La Sát, xác nhận tình cảm của hắn !

Bạn đang đọc truyện *Chung Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Trong căn phòng đã cũ, ánh đèn mờ nhạt. La Sát ngồi yên bên cạnh bàn, hắn vẫn còn mang khăn che mặt, từ ngày rời đi khỏi sơn cốc, hắn cũng không trở về Quý môn ngay lập tức, bởi vì hắn sợ Tề Dị sẽ ở ngoài bia rừng chờ hắn. Tuy rằng, hắn đã sớm nói là sẽ động thủ, nhưng hắn thật sự làm không được, hơn nữa, y thuật của Tề Dị vô cùng cao minh, hắn chắc sẽ không an toàn mà trở ra. Nhìn ánh nến lay động, La Sát lâm vào hỗn loạn. Rời cốc đã được mấy ngày, vì không muốn cho Tề Dị tra ra chỗ mình dừng chân, nên hắn ẩn thân ở nơi hoang vu này, xung quanh không có bóng người, nhưng vẫn không thể kim được nỗi nhớ nàng, hắn ngày nhớ đêm mong, tất cả đều là nàng. Khi nàng vui, buồn, giận, còn có vẻ mặt khi thổ lộ tình yêu với hắn, còn vẻ mặt tái nhợt khi bị hắn cự tuyệt tình yêu nữa... La Sát nhắm mi vô cùng phiền muộn, cô đơn, thở dài thật dài, phun ra bắt đầu dĩ sâu nhất trong lòng. Hạnh phúc, rõ ràng gần ngay trước mắt, hắn cũng không muốn dứt khoát cự tuyệt, nhưng đây cũng là chuyện không có cách giải quyết, bởi vì hắn là Quý môn La Sát, là quý trong Quý môn, nhất định không thể có được hạnh phúc. Đang lúc hắn đang xuất thần thì đột nhiên giật mình, ngoài cửa phòng đột nhiên vang lên vài tiếng vang nhỏ, thanh âm tuy nhỏ, lại không thoát khỏi thính lực rất tốt của hắn. Hắn trầm giọng quát hỏi “Người nào?” “Là ta” Hai chữ ngắn gọn, nhưng lại làm cho La Sát rung động thật lớn, bởi vì người đến không phải ai khác, mà chính là người hắn nhớ mãi không quên, nhớ nhiều ngày qua Tề Dị. Cho dù trong lòng mừng rỡ như điên, hắn cũng không thể biểu hiện ra ngoài, tự mình áp chế cảm xúc, lạnh lùng nói “Người tới làm cái gì?” Cửa đột nhiên bị mở ra, Tề Dị đi đến, ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng hắn “Ta đến để nói rõ ràng mọi chuyện, ngày ấy ngươi đi là đi, ta...ta thật sự không thể chấp nhận, ngươi...” La Sát không cho nàng nói tiếp, đột nhiên đánh gãy lời của nàng “Ta đã nói qua rồi, ta không thích ngươi!” “Ta không tin” Tề Dị nắm chặt tay, cẩn thận nhìn hắn chăm chú, không muốn bỏ qua một tia khác thường nào trong mắt hắn. “Ngươi có tin hay không là chuyện của ngươi, ta không thích ngươi là sự thật!” La Sát lạnh giọng lặp lại lời nói dối khiến hai người đau lòng. “Ngươi...!” Tề Dị cắn chặt môi, cho dù đau lòng không thôi nhưng lại không muốn lùi bước. Mấy ngày nay, nàng toàn tâm toàn ý truy tìm La Sát, trong đầu luôn nghĩ tất cả về La Sát, khi nhìn thấy lại hắn, nàng mừng khôn xiết, càng thêm xác nhận tình ý của mình đối với hắn. Nàng tuyệt đối không dễ dàng buông tha cho hắn! “Được, ta có cách xác nhận tình ý của ngươi” Tề Dị nhìn chăm hắn, rất sợ hắn lại thừa dịp khi mình chưa chuẩn bị kịp mà rời đi. Nàng vươn tay hướng hắn, xòe trong lòng bàn tay ra một viên thuốc đỏ tươi. “Nếu là ngươi nói thật, liền nuốt viên thuốc này đi, nếu là ngươi nuốt viên thuốc này vào rồi mà vẫn còn nói như vậy thì ta liền tin tưởng ngươi” La Sát trong lòng rung mình “Đây là thuốc gì?” Tề Dị nhìn chăm hắn, trên mặt hiện lên một chút thâm ý bí hiểm. “Còn nhớ ngươi đã từng cho ta hoa ngũ sắc không? Đây là dung hoa ngũ sắc chế luyện. Thuốc này có tác dụng rất kỳ lạ, có thể làm lòng người hoảng loạn, mặc kệ người khác hỏi cái gì đều có thể trả lời hết, hơn nữa còn là nói thật, không hề giấu diếm” “Gi...” La Sát vô cùng hoảng hốt. Nguy rồi! Tuy là chưa bao giờ nghe đến thuốc này, nhưng là với y thuật tinh diệu của Tề Dị thì tuyệt đối có thể là ra thuốc quái quỷ này, ngàn vạn lần hắn không thể nuốt được, nếu không những cố gắng lúc trước đều uổng phí. Nhưng là nếu hắn không nghe theo thì nhất định sẽ khiến cho Tề Dị hoài nghi... Chết tiệt, hắn thật sự là tiến thoái lưỡng nan. Tề Dị thấy hắn do dự, cảm thấy vui vẻ, lập tức tra hỏi “Vì sao ngươi không dám ăn? Có phải có điều gì giấu diếm không muốn nói đúng không?” “Ta không phải không dám” La Sát biến sắc, chỉ có thể tùy tiện tìm một lý do để tránh “Ta sợ ngươi cho ta nuốt thuốc kỳ quái nào đó, cho nên mới không muốn ăn” Tề Dị đầu tiên là ngẩn ra, lập tức mặt cười tức giận đến đỏ bừng “Ngươi nghi ngờ ta?” “Đúng, ta đương nhiên muốn nghi ngờ ngươi, ngươi thích ta, nhưng ta lại không thích ngươi, ai biết ngươi có thể nhân cơ hội cho ta nuốt thuốc kỳ quái gì đó để khống chế ta!” Kỳ thật, hắn đương nhiên hiểu được Tề Dị không phải là người như thế, nhưng hiện tại tình huống rất khẩn cấp, hắn không thể không nói như vậy. “Được, ta nuốt trước cho ngươi xem, chứng minh trong sạch của ta” Tề Dị buồn bực đem thuốc bỏ vào miệng của mình. “Không! Ngươi đừng như vậy!” La Sát vội vàng xông lên phía trước, cảm tay nàng cản lại. Tề Dị liếc mình giãy dụa, thừa thoát ra khỏi kiềm chế của hắn. “Buông! Ngươi không phải không tin ta sao? Để cho ta chứng minh cho ngươi xem, thuốc này trừ bỏ khiến người ta nói thật ra thì không có gì ảnh hưởng xấu đến con người cả!”

La Sát khe khẽ thở dài, thấp giọng nói “Nếu là ta thích ngươi, đương nhiên sẽ không cự tuyệt ngươi, mà sở dĩ ta cự tuyệt ngươi thì đương nhiên cũng có lý do của ta, ngươi làm gì phải cố chấp như vậy chứ?” Tề Dị cảm nhận được bắt đầu dĩ trong lời nói của hắn, làm nổi lòng luân chuyển, hỗn loạn không chịu nổi, buồn rầu cắn môi dưới “Tất cả đều là vì ta thích ngươi! Rất thích, rất thích... thích đến độ không thể tự kiềm chế, nếu ngươi không thích ta, ta...ta...thật không biết bản thân mình nên làm cái gì bây giờ!” Thấy trong mắt nàng có nước mắt, giống như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, trong lòng La Sát đau xót, rốt cuộc áp chế không được tình cảm đã kiềm chế nhiều ngày. Hắn nhẹ tay xoa má nàng, than thở nói “Ta nên bắt ngươi làm gì bây giờ đây? Cá tính của ngươi cố chấp như vậy, làm phiền lòng người khác như vậy, ngươi...thật sự là danh phù kỳ thực ‘phiền toái’” Ta hỏi lại ngươi một lần nữa, ngươi thành thật nói cho ta biết, ngươi...có thật chán ghét ta hay không?” Nhìn ra hắn đã có dao động, Tề Dị vội vàng hỏi hắn, hai mắt chờ đợi mà tòa sang, hy vọng có thể nghe được đáp án như trong lòng mình suy nghĩ. La Sát có thể thích nàng hay không đây? ~~~launhacac.wordpress.com~~~ Ánh nến chớp lóe, lúc sáng lúc tối, bên trong một mảnh yên lặng, lặng yên không tiếng động. La Sát trầm mặc, sắc mặt nghiêm trọng, còn Tề Dị thì nín thở chờ

đội đáp án của hắn, sắc mặt lại có chút khản trương. Thời gian phảng phất trôi qua như đã rất lâu rồi, lâu đến nỗi cơ hồ chính mình như không còn thờ nữa, cuối cùng La Sát cũng ngượng ý mở miệng. “Ta thích nàng, cũng là rất rất thích, trước khi nàng phát hiện ra tâm ý của mình thì ta đã âm thầm thích nàng rồi” Âm thanh của hắn thật nhỏ, một số chữ nói ra gần như là thờ dài. “Thật sao?” Tề Dị nghe được thì vừa mừng vừa sợ, trong lòng xôn xao không thôi. “Thật” Hắn gật gật đầu, mỉm cười làm cho người khác điên đảo “Nàng là nữ nhân duy nhất trên đời này mà ta yêu thương, cũng chính là người cuối cùng” Kinh ngạc nhìn nụ cười tuyệt mỹ kia, khiến nàng kim lòng không đậu tán thưởng nói “Chàng cười thật sự là đẹp, trước kia ta vẫn luôn nghĩ, nếu có thể nhìn lại nụ cười của chàng, không biết có bao nhiêu tốt đẹp. Hiện tại có thể nhìn thấy nụ cười của chàng, ta thật sự rất vui vẻ” Đột nhiên, thái độ của nàng biến đổi, nhớ tới lúc trước La Sát tìm mọi cách cự tuyệt, trong lòng không khỏi sinh ra oán hận, nũng nịu nói “Mà khoan, vậy sao lúc trước chàng lại gạt ta? Nghe được chàng nói không thích ta, hại ta trong lòng thật là khó chịu chàng có biết hay không?” “Thực xin lỗi, là ta không tốt... nhưng là, ta thật sự cũng rất đau khổ” La Sát thờ dài, đưa tay ôm nàng vào lòng. Có thể đem người ngày đêm nhớ mong ôm vào trong lòng, cảm giác thật tốt, hắn thật muốn cả đời ôm nàng như vậy đến vĩnh viễn. “Chàng...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tề Dị đỏ lên, trong lòng như có nai con nhảy loạn, lại có chút thẹn thùng bối rối. La Sát thấy nàng hình như có ý kháng cự, dù không muốn nhưng vẫn buông nàng ra, xấu hổ nói “Xin lỗi, ta không phải cố ý khinh bạc nàng, chính là...” Mặt nàng đỏ như lửa, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi xuống nói “Không, đừng lo, ta đã nói là ta thích chàng, vừa rồi chàng ôm ta, ta, ta thực vui...” Nàng vốn không phải là tiểu thư khuê các bình thường, đối với thế tục lễ giáo, cho tới bây giờ sẽ không để ở trong lòng, dám yêu, dám hận, thẳng thắn, trực tiếp, mới là thật tình của nàng, mặc dù nữ tử trời sinh có tính ngượng ngùng, nhưng cũng phải dùng cảm biểu đạt tình cảm của chính mình. Bằng không, nếu đối lại là nữ tử bình thường thì đã bị sự lạnh lùng, cự tuyệt của La Sát làm cho lui bước rồi, cũng sẽ không giống như nàng liều chết dây dưa như vậy. La Sát nhìn nàng thẹn thùng khiến trong lòng hắn rung động, thân dưới như bị lửa đốt, hắn vội vàng áp chế dục niệm sôi trào, cố gắng trấn định. Tề Dị phát hiện hắn thần sắc kỳ lạ, khó hiểu hỏi “Chàng làm sao vậy?” La Sát nào dám nói rõ, chỉ có thể nói qua chuyện khác, che dấu chột dạ của mình “Không, không có gì, lúc trước ta vẫn dấu diếm tâm ý cự tuyệt nàng, bởi vì tất cả là môn quy sâm nghiêm của Quý môn, cùng người ngoài kết giao đã là xúc phạm đến môn quy, nếu là mền nhau lại là tội không thể tha, chỉ có duy nhất một đường chết” “Chàng là sợ Quý môn trừng phạt chàng sao?” La Sát lắc đầu, lại đem nàng ôm vào trong lòng, ôn nhu nói “Ta thân là quý trong Quý môn, sớm đã sống không bằng chết, thì vì sao lại sợ chết? Nhưng nàng lại không giống ta, ta không thể để nàng vì ta mà bị liên lụy. Ta yêu nàng, ta không muốn nàng gặp phải tổn thương gì” Hắn ôm chặt lấy nàng, thanh âm run nhẹ, phát ra tất cả chân tình tha thiết của hắn. “Dị, ta thật sự không muốn dùng lời nói đã thương người, nhưng lại không thể không làm như vậy, thấy nàng thương tâm, lòng của ta cũng rất khó chịu, ta...” Nàng chệch lại môi hắn, không cho hắn tiếp tục nói. “Ta đương nhiên hiểu được tâm ý của chàng, nhưng là, chàng bởi vì yêu ta mà không muốn thấy ta bị thương tổn, ta làm sao có thể yêu chàng mà lại để ý đến sống chết chứ” Tề Dị rúc trong lòng hắn, lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ kia, cảm nhận được hắn toát ra sự nhu tình, khiến trong lòng nàng ấm áp dễ chịu, tất cả đều là nũng nịu mật ý. “Dị...” La Sát nhìn nàng, giờ phút này, hắn cuối cùng có thể cảm nhận được cái gì gọi là hạnh phúc. Hắn đã từng nghĩ mình chắc chắn sẽ cô đơn suốt cuộc đời này, may mà ông trời thương tâm, làm cho hắn gặp Tề Dị, yêu thương Tề Dị, có thể cùng nàng yêu thương là chuyện tốt đẹp nhất trong cuộc đời bi thảm của hắn. Khó nịn cảm xúc kích động trong lòng, hắn cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng kia của nàng, đem tất cả ngôn ngữ không cách nào hình dung được gửi qua nụ hôn, nhưng lập tức nhớ tới thể chất đặc dị của mình nên đành phải nhẫn nhịn hạ xuống dục vọng, nhẹ nhàng buông nàng ra. “Chàng làm sao vậy?” Tề Dị hồng mặt, không rõ vì sao hắn đột nhiên lùi bước. Mới vừa rồi nàng biết La Sát muốn hôn nàng, trong lòng nàng mặc dù có chút khản trương, nhưng cũng có chút chờ mong, lại thấy hắn đột nhiên thối lui, không khỏi cảm thấy thất vọng. Sắc mặt La Sát ửng đỏ, thẹn thùng giải thích “Ta... từng thổi khí vào nàng, nàng liền hôn mê một canh giờ, ta sợ nếu hôn nàng, thân thể của nàng sẽ chịu không nổi” Hai gò má Tề Dị so với hắn càng hồng đậm hơn, ngượng ngùng cười yếu ớt “Sẽ không, lúc trước ta nghiên cứu qua độc tính trong cơ thể chàng, ta đã luyện ra một ít thuốc giải độc rồi, hiện tại ta có thể chống cự lại độc trong cơ thể chàng, chàng... không cần lo lắng...” “Lời này lọt vào tai La Sát, giống như được ăn thuốc an thần, hắn mừng rỡ, lại đem nàng ôm vào lòng, ôn nhu hôn lên môi anh đào hắn khát vọng lâu ngày. Trời ơi, cảm giác hôn nàng lại tốt đẹp như vậy, hắn nghĩ sẽ luôn ôm nàng, hôn nàng đến vĩnh viễn. Mà Tề Dị cũng nhiệt tình đáp lại hắn, đem tình yêu trong lòng biểu hiện thành hành động. Cuối cùng, sau khi triển miên nồng nhiệt hôn nhau, hai người thoáng cách ra một khoảng cách, sắc mặt Tề Dị đỏ bừng, thở gấp tựa vào lồng ngực ấm áp của hắn “Chàng nói xem, sau này chàng gọi ta là Dị, ta lại phải gọi chàng như thế nào đây?” Hắn cong mi cười, thâm tình chân thành. “Gọi ta là Ngọc lang đi” “Nhưng là...” Tề Dị lộ ra sắc mặt lo lắng, giống như là băn khoăn gì đó. Trên môi La Sát hiện rõ ý cười sâu sắc, vẻ mặt thoải mái, ngữ khí bình tĩnh “Không sao, ngày ấy, sau khi cùng nàng nói qua thì ta đã có thể quên đi chuyện cũ, cùng nàng ở chung, ta không hề là Quý môn La Sát, mà là người, một nam nhân bình thường sa vào lưới tình” Nàng thân nhiên cười “Khi ta ở cùng với chàng cũng là một nữ nhân bình thường, chỉ cần ở cùng một chỗ với chàng thì cuộc đời này ra sống không uổng” Chính là, sau niềm vui sướng thì áp lực lại lập tức hiện lên, La Sát nhớ tới môn quy Quý môn, trong lòng không khỏi trầm xuống, hắn ôm sát Tề Dị, thờ dài một tiếng. “Dị, ta thật sự muốn cùng nàng kết làm vợ chồng, một đời một kiếp, vĩnh viễn không có chia lìa, có điều, ta là Quý môn La Sát, theo như môn quy Quý môn thì không thể kết giao với người ngoài, hơn nữa, ta đã bị chỉ định là một trong hai vị hôn phu mà Quý Vương phải chọn rồi, chúng ta muốn ở cùng nhau, chỉ sợ là khó khăn rất lớn...” “Ta không muốn! Chỉ cần ở cùng chàng thì ta cái gì cũng không sợ!” Tề Dị đầu tiên là xúc động thổ lộ tâm ý, nhưng nghĩ đến lời nói của hắn thì không khỏi ản một bụng dấm chua “Mà khoan, chàng vừa mới nói cái gì vị hôn phu của Quý Vương... rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” La Sát vội vàng giải thích “Ta là thân bất do kỷ. Thật ra Quý Vương là nữ tử, mà ta bị tuyển làm vị hôn phu của Quý Vương, là ý của bốn trưởng lão, có điều, xem ra thái độ của Quý Vương cũng không muốn thành thân với ta» « Chàng chắc chắn chứ? » Tề Dị rầu rĩ không vui chu miệng lên, trong lòng vẫn có vị chua « Quý Vương rất đẹp đúng không? Chàng với nàng ta chắc đã biết nhau lâu rồi? » La Sát nhẹ nhàng trấn an nói « Quý Vương rất đẹp, nhưng lại là người tâm cơ thâm trầm đáng sợ, người khác không lường trước được, ta biết nàng cũng hơn mười năm rồi, nhưng cho tới bây giờ vẫn không rõ trong lòng nàng ta suy nghĩ cái gì. Đối với nàng ta, ta vẫn luôn một lòng kính sợ, tuyệt không có tình yêu nam nữ » Nhìn vẻ mặt chân thành của hắn, Tề Dị thế này mới yên lòng « Được, ta tin tưởng chàng. Nhưng mà chuyện của chúng ta thì nên làm cái gì bây giờ đây? » « Ta tính về Quý môn phục mệnh trước, thuận tiện tìm cơ hội nói chuyện cùng Quý Vương, có lẽ, sự tình có thể có chuyển biến cho chúng ta một đường sống » La Sát trầm tư, nhớ lại thái độ ngày ấy của Quý Vương khi nhắc tới hôn sự vô cùng không bình thường. Nếu được Quý Vương giúp đỡ thì chuyện tình yêu của hai người sẽ có ủng hộ rất lớn. Tề Dị ôm thái độ hoài nghi « Quý Vương sẽ giúp chúng ta sao? Nàng thân là Quý Vương, không phải nên thống lĩnh chúng quý trong Quý môn giữ nghiêm môn quy sao? » « Không, tuy Quý Vương đứng đầu Quý môn, nhưng đốc thúc chúng quý phục tùng môn quy là bốn vị trưởng lão kim, ngân, đồng, thiết. Quý Vương đương nhiên tuổi quá nhỏ, làm việc thường thường ngoài dự đoán của mọi người, nàng ta từng nhiều lần xung đột với bốn vị trưởng lão, cuối cùng các vị trưởng lão phải nhượng bộ, bởi vậy có thể thấy được, Quý Vương tâm kế rất sâu, thủ đoạn rất cao » « Vậy chàng khi nào phải về Quý môn? » « Việc này không nên chậm trễ, sáng mai ta sẽ đi, nàng ở lại đây chờ ta, ta sẽ nhanh trở về » Miệng hắn nói rất thoải mái, nhưng trong lòng lại có chút lo lắng. Nếu là các trưởng lão biết được chuyện tình của hắn và Tề Dị, đừng nói là nhanh trở về, khả năng ngay cả mạng sống cũng không còn. Tuy rằng hai người kết giao không có một ai biết, nhưng Quý môn lại có nơi cung cấp thông tin, việc này cũng không biết còn có thể giấu diếm được bao lâu. Cho dù hắn có thể mang Tề Dị thoát khỏi Quý môn, nhưng là chỉ trốn được nhất thời, lại không trốn được một đời, cùng với suốt ngày lo lắng bị phát hiện, không bằng sớm giải quyết ổn thỏa mọi chuyện, nhất lao vĩnh dật. Tuy rằng lúc này trở về Quý môn rất nguy hiểm, nhưng hắn vẫn phải trở về, dù sao, nếu không có Quý Vương tiền nhiệm ra tay cứu giúp thì cũng không có hắn ngày hôm nay, sau nữa là Quý môn đáng sợ như thế, hắn cũng đã ở hơn mười năm, hắn không thể vì vậy mà phải bội Quý môn, càng yêu càng để ý, hắn phải cầu được Quý vương cùng các trưởng lão chấp thuận. Nếu các trưởng lão kiên trì xử trí hắn theo môn quy thì ít nhất hắn cũng muốn Tề Dị thoát thân bình yên. Tề Dị nhẹ xoa trán « Không, ta muốn cùng đi với chàng, cho dù ta không thể vào bên trong Quý môn, nhưng cũng có thể đánh xe cho chàng » Ánh mắt La Sát nhu hòa, tay xoa nhẹ hai má trắng nõn của nàng. « Đừng lo, ta như thế nào lại chịu cho nàng ngày đêm

phoi nắng gió chịu khổ ? Nếu nàng không thích ở lại nơi này thì trở về cốc trước, ta sẽ đến chỗ đó tìm nàng » Hấn không thể để cho Tề Dị theo hấn, với tình tình búyng bình của nàng, nếu không đợi được hấn, chỉ sợ sẽ liều lĩnh xông vào Quý môn, hấn sao có thể để cho nàng gặp nguy hiểm chứ ? « Một chút cũng không vất vả, ta chỗ nào cũng không muốn đi, ta muốn ở bên cạnh chàng » Nàng gất gao ôm La Sát, lo lắng nói « Ta biết lần này trở về chàng sẽ gặp nguy hiểm, cho nên mới không cho ta đi theo, nhưng nếu chàng để ta lại một mình, ta cũng không có cách nào an tâm. Không bằng để cho ta đi theo chàng, mặc kệ có chuyện gì xảy ra, chúng ta đều ở cùng nhau ! » « Dị... » La Sát trong lòng nóng lên, tình triều mãnh liệt, kinh ngạc nhìn nàng ánh mắt chân thành tha thiết kia, không có ngôn ngữ nào có thể diễn tả cảm động đó. Nàng nhủ đôi mi thanh tú, đôi mắt ngập tràn nước mắt, giọng nói nghẹn ngào năn nỉ “Ngọc lang, chàng cho ta theo chàng được không ?” Tề Dị không phải là người dễ dàng rơi lệ, nhưng nàng rất sợ La Sát bỏ mình cô đơn một mình, nàng không dám tưởng tượng nếu mất đi hấn sẽ phải chịu đau đớn như thế nào... Đau xót mất đi người thân, nàng đã không có cách nào thừa nhận, nếu là mất đi tình cảm chân thành, nàng biết chính mình nhất định sẽ rất đau khổ ! La Sát tỏ thái độ vừa cứng vừa mềm, hấn khe khẽ thờ dài, thần sắc vừa vui sướng vừa có bất đắc dĩ, trầm giọng nhận lời « Được, chúng ta cùng đi, bất luận kết quả thế nào, chúng ta cùng nhau đối mặt, vĩnh viễn không thể chia cách » Tề Dị được hấn đồng ý, lập tức mở miệng cười « Đúng vậy, ta tin tưởng chỉ cần chúng ta yêu nhau, bất luận là ai, là chuyện gì cũng không thể ngăn trở chúng ta ở cùng nhau » Chỉ cần có thể ở cùng một nơi với hấn, đừng nói là đi Quý môn, mà ngay cả địa ngục nàng cũng nguyện ý xông vào ! Bởi vì, nàng yêu La Sát, yêu rất yêu, yêu vô cùng ! Vì bảo vệ hạnh phúc của hai người, nàng cái gì cũng không sợ !

~~~~~launhacac.wordpress.com~~~~ Ngày sau, hai người xuất phát đi tới Quý môn, cũng giống như lần trước, vẫn là đi xe ngựa thay cho đi bộ. Lúc này Tề Dị vẫn làm nữ tử, nàng không để ý ngăn cản của La Sát, vẫn cố ý tự mình đánh xe. Trải qua mấy ngày liền chạy đi, hai người cách Quý môn càng lúc càng gần, ước chừng còn lại nửa ngày đi đường nữa, vì muốn giữ tốt tinh thần và thể lực nên bọn họ chọn một quán trọ nhỏ để nghỉ ngơi. Vì không cho La Sát lộ diện, Tề Dị lại lấy số tiền lớn bao toàn bộ nhà trọ, để cho hai người được thanh tịnh nghỉ ngơi. Một mình ở trong phòng, La Sát chậm rãi tháo khăn che mặt, lẳng lặng chờ Tề Dị. Một lát sau, nàng bâng bở tới tiến vào trong phòng. Hấn vội vàng đứng dậy tiếp nhận, đem đồ ăn đặt trên bàn, thờ dài cảm thấy có lỗi « Thực xin lỗi, còn muốn làm phiền nàng thay ta làm những việc vặt vãnh này... » Tề Dị hơi nhíu mày, khẽ cười nói « Chàng thật ngốc, làm giúp chàng chút việc nhỏ này, lòng ta cam tâm tình nguyện, hơn nữa vô cùng vui vẻ. Nhưng đôi lại, nếu là chàng làm những việc này cho ta, chàng sẽ không vui sao ? » « Đương nhiên sẽ không rồi ! » Hấn không chút nghĩ ngợi liền đáp. Ý cười nàng trong suốt « Thì cũng giống nhau thôi, giống như chàng nguyện ý làm một chuyện bình thường cho ta thì ta cũng nguyện ý làm một chuyện bình thường cho chàng, sau này chàng không cần để ý nhiều » « Uhm » Thế này La Sát mới không suy nghĩ, kéo nàng ngồi xuống cạnh bàn « Đến đây, ăn cơm đi » Sau khi dùng qua bữa tối, La Sát vươn tay, dịu dàng đem nàng ôm vào lòng, hưởng thụ một lát thoải mái. Hấn tò mò hỏi « Ta vẫn rất muốn biết, nàng một mình sống cô đơn trong sơn cốc, mà trước sau cũng chỉ có mình ta ra vào, nhưng nàng chỉ tiêu lại thoải mái như vậy, chẳng lẽ nàng có nơi cung cấp tiền đặc biệt sao ? » Tề Dị thả lỏng dựa vào lòng hấn, thần nhiên nói « Ta ở trong sơn cốc đó không chỉ có địa hình đặc biệt, mà còn có rất nhiều bảo tàng chưa bị khai phá. Cốc bắc có mỏ vàng nằm sâu trong sơn động, bởi vì ta từng tới đó luyện thuốc nên mới khai thác một ít, có vàng trong tay thì tự nhiên thật sự dư dả » « Thì ra là có chuyện như vậy, khó trách nàng lại tiêu tiền như vậy, không có chút nào đau lòng » Hai người lại nói chuyện một lát, sau khi thấy đêm đã khuya, thế là nhẹ nhàng đẩy nàng ra, dịu dàng nói « Đã không còn sớm nữa, sáng sớm ngày mai chúng ta còn phải đi nữa, nàng trở về phòng nghỉ ngơi đi » « Ta... » Nàng lắc đầu, muốn nói lại thôi, trên mặt lại nổi lên hai rặng mây đỏ động lòng người. « Nàng sao vậy ? » Tề Dị không dám nhìn vào con mắt xinh đẹp đang nhìn nàng kia, nàng thấp đầu, ngượng ngùng cắn môi nói « Ngọc lang, chàng... đêm này có thể bồi ta hay không ? » La Sát trong lòng chấn động, hiểu được ý của nàng, sắc mặt cũng không khỏi ửng đỏ, cười cười nói « Không phải bây giờ ta vẫn còn bồi nàng đây sao ? » Nàng lúc đầu, vẫn không dám ngẩng đầu lên « Không, ý của ta là... chàng bồi ta cả một đêm cho đến sáng... » « Ta... như vậy không tốt ? La Sát thẹn thùng, mười phần không tự nhiên. Nàng cúi thấp mặt, sắc mặt đỏ bừng, thấp giọng nói « Ngày mai chúng ta đi tới Quý môn, chuyến đi này cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, ta nghĩ... kết làm vợ chồng với chàng trước... » La Sát vừa xấu hổ lại vừa cảm động « Dị... nàng... » Nàng ngẩng đầu, một đôi mắt thâm u nhìn thẳng hấn « Ta thật muốn như vậy, dọc theo đường đi, ta nghĩ thật lâu, sớm đã nhận định chàng là trượng phu duy nhất trong cuộc đời ta rồi, chàng chắc cũng cho rằng ta là thê tử duy nhất của chàng đúng không ? » « Đương nhiên, nàng là nữ nhân duy nhất ta âu yếm, trừ nàng ra ta không có khả năng rung động với người khác » Hấn mong mỗi khuôn mặt thanh tú kia, thành tâm thành ý thổ lộ. « Ngọc lang... » Nàng nhào vào trong lòng hấn, gất gao ôm chặt thắt lưng của hấn, như thế nào cũng không chịu buông ra « Ôm ta, yêu ta, làm cho chúng ta trở thành phu thê chân chính, bất luận ngày mai chúng ta đi Quý môn còn sống hay đã chết, ít nhất, chúng ta cũng có một ngày là phu thê... » Vốn nàng ngao thị thiên hạ, tình tình cuồng ngao không sợ cái gì, nhưng sau khi yêu thương La Sát, nàng bắt đầu hiểu được cái gì gọi là sợ hãi. Không thể ở cùng với hấn chính là sợ hãi lớn nhất đời này của nàng. « Ta hứa với nàng, chúng ta không chỉ làm một ngày phu thê, mà là vĩnh viễn kết làm phu thê » Trong mắt La Sát tràn đầy yêu thương, ôm lấy thân thể không xương mềm mại của nàng, chậm rãi đi đến phía giường. Tề Dị ôm cổ hấn, trong lòng không có chút chần chờ sợ hãi, có chăng cũng là tất cả ngôn ngữ mừng tình thâm ý không thể hình dung được. Nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, hấn cúi người hôn lên trán nàng, nụ hôn nóng cháy dời xuống hai gò má nhu thuận của nàng, đôi môi đỏ mọng cùng với cái cổ trắng nõn. Tay hấn âm áp tham lam tiến vào trong áo quần của nàng, mềm nhẹ vuốt ve từng tác da thịt như tơ của nàng, gây cho nàng khoái cảm trước nay chưa từng có, cảm thụ kia thư sướng vô cùng, lại như lửa lớn đang cháy, cơ hồ thiêu cháy thân thể và suy nghĩ của nàng, còn giống như rượu say nồng, làm cho nàng say mê trong đó, không thể tự kiềm chế. Đắm chìm trong những nụ hôn nồng nhiệt, quần áo của hai người từng cái được rút đi, gần như lửa thể nhưng lại không chút nào ảnh hưởng. Thân mình hữu lực rắn chắc nằm trên thân thể mềm mại thơm tho của nàng, hơi thở nam tử thô ráp cùng với âm thanh yêu kiều của nữ tử, hợp tấu thành khúc nhạc nguyên thủy vĩnh viễn không thể thay đổi. Trong nháy mắt kia La Sát tiến vào tận thê của nàng, đôi mắt nàng nhắm lại, chảy xuống nước mắt trong suốt, không phải đau đớn của nữ tử khi lần đầu tiên hoan ai mà bởi vì vui sướng tận sâu trong lòng nàng. Giờ phút này, hai người đã hợp thành một, bất kể là suy nghĩ hay thân thể đều kết hợp chặt chẽ, sau này, hai người chân chính là phu thê, không một ai có thể chia lìa hai người nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chung Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 10

Trong rừng cây, cành lá rậm rạp, che đi ánh nắng sáng ngời, chỉ thấy được những lay động mơ hồ. La Sát mang Tề Dị chậm rãi bước đi trong rừng rậm, sắc mặt hai người đều rất ngưng trọng, tuy rằng trong lòng lo sợ bất an, nhưng bước chân lại không ngập ngừng, hai tay gất gao đan vào nhau, âm thầm cổ vũ cho đối phương. Hai người đi tới trước cái cây sâu nhất trong rừng, La Sát khởi động cơ quan, cửa ngầm chậm rãi mở ra, hấn cùng với Tề Dị nhìn nhau một cái, ánh mắt đều thâm tình giống nhau. Đi vào mật đạo thật dài tiến tới đại sảnh. Không giống lần trước khi La Sát một mình trở về, lúc này chờ ở trong đại sảnh không phải là thủ vệ Quý môn, mà là sắc mặt ngưng trọng của tứ đại trưởng lão. Thì ra, từ lúc La Sát mang Tề Dị đi vào trong rừng cây

kia thì tất cả mọi hành động đã bị Quý môn giám thị, các trưởng lão nhận được thông báo, liền ở trong đại sảnh chờ hai người. “La Sát bài kiến các vị trưởng lão” Trên mặt La Sát không có một chút kinh ngạc, hẳn đã biết Quý môn có phòng thủ nghiêm ngặt, tùy tiện mang Tề Dị tiến vào rừng cây, nhất định sẽ khiến cho các trưởng lão chú ý. Nhưng là trước mắt chỉ thấy bốn vị trưởng lão, cũng không thấy bóng dáng của Quý Vương, làm cho hắn không khỏi lo âu. Nếu không được sự giúp đỡ của Quý Vương, muốn thuyết phục các trưởng lão ngoan cố, có thể nói là khó như đi lên trời... Tề Dị thấy hắn khuyh thân, cùng hành lễ y như vậy, nhưng không mở miệng nói, bởi vì La Sát đã dặn qua, muốn nàng không cần mở miệng, miễn cho nàng nhất thời xúc động nói chống lại các trưởng lão, làm cho mọi chuyện trở nên phức tạp thêm. Tình tình Kim trưởng lão vô cùng nóng nảy, vừa thấy hai người liền nổi giận dưng dưng, quay hỏi “La Sát, ngươi không có việc gì mang người ngoài vào làm gì?” Ngân trưởng lão nhìn chăm tay hai người đang nắm chặt với nhau, vẻ mặt có chút đăm chiêu. Thiết trưởng lão lạnh lùng thốt “Ngươi có biết bản thân đã nhiều lần làm trái với môn quy, hơn nữa tất cả đều là tội chết” Trên mặt đồng trưởng lão không có vẻ giận dữ nhiều, nhưng mà lại càng không ngừng đảo quanh trên người Tề Dị, ánh mắt sang quắc cần thận đánh giá nàng, tò mò vô cùng. “La Sát, vị cô nương này là loại người nào?” La Sát buông tay nàng ra, đột nhiên quỳ xuống. Tề Dị thấy hắn hành động như vậy thì cũng vội vàng quỳ xuống bên cạnh, lại cầm tay hắn. Mặc dù nàng không dám nói nhiều, nhưng lại lấy hành động thực tế ủng hộ hắn. Nàng luôn tâm cao khí ngạo, chưa bao giờ yếu thế trước bất kỳ ai, nhưng hôm nay vì La Sát, nàng cam tâm tình nguyện quỳ, không hề oán trách. Trong lòng La Sát âm ỉ, tình triều dao động, đôi lại cầm tay nàng, trầm giọng nói “La Sát tự biết thân có phạm vài môn quy, tội đáng chết vạn lần, nhưng là... La Sát không muốn làm người nhu nhược chạy trốn, lại càng không muốn người mình yêu thương sinh ly tử biệt... Bởi vậy, cầu xin bốn vị trưởng lão chấp thuận, niệm tình La Sát trước đây tâm tâm hết sức với Quý môn, để cho phu thê chúng ta một con đường sống” Trải qua đêm qua, hai người đã coi nhau là vợ chồng, không thể nghi ngờ. “Phu thê?” Đồng trưởng lão cứng họng nhìn hai người, hoàn toàn không dám tin “La Sát, ngươi nói cô nương này... là thê tử của ngươi?” Kim trưởng lão tức giận mặt đỏ lên. “Ngươi điên rồi sao? Ngươi có hiểu mình là thân phận gì hay không? Đường đường là hộ pháp Quý môn, lại là người được tuyển làm vị hôn phu của Quý Vương, cư nhiên còn cùng nữ tử khác quen biết” Thần sắc Thiết trưởng lão lạnh lùng, không lưu tình chút nào trách mắng “Hoang đường! Môn quy bốn môn nghiêm khắc cấm cùng người ngoài kết giao, lần này chỉ có thể xử chết, tuyệt không thể ngoại lệ!” Ngân trưởng lão là sư phụ La Sát, khó tránh khỏi có chút thiên vị, vội vàng nói xin tha thứ “Khoan đã, đừng kết luận vội vàng như vậy, đem mọi chuyện làm rõ ràng trước đã” “Cần phải rõ ràng cái gì nữa? Nay chính hắn đã thừa nhận yêu thương người ngoài, thậm chí còn lên thành thân, đã phạm vào tội chết trong môn quy” Kim trưởng lão một lòng muốn đồ nhi Dạ Xoa trở thành vị hôn phu của Quý Vương, tự nhiên không chịu dễ dàng buông tha cho La Sát. Ngân trưởng lão tức giận chửi ầm lên “Ngươi nhiều lời! Ngươi hiểu ta muốn làm rõ nhưng ngươi lại có ý định muốn La Sát chết, lúc đó đồ nhi Dạ Xoa của ngươi liền có thể thuận lý thành chương lên làm vị hôn phu của Quý Vương. Ta nói cho ngươi hay, ngươi nằm mơ!” “Các ngươi đừng ầm ỹ nữa!” Đồng trưởng lão vội vàng đứng giữa hai người đang cãi nhau tui bụi, thử khuyên giải hai người. Thiết trưởng lão một bên lạnh giọng mở miệng “Hai người đều cầm miệng cho ta! Hiện tại bất luận La Sát là người được đề cử là vị hôn phu Quý Vương, hẳn phạm vào môn quy là sự thật, phải theo môn quy mà trừng phạt!” Nghe vậy, Tề Dị trong mắt hiện lên một tia sát khí, nàng vốn không phải là hạng người vô năng, nếu là các vị trưởng lão này muốn lấy tính mạng của bọn họ, nàng chẳng những sẽ đánh trả, mà còn có thể ra tay trước. La Sát cảm nhận được nàng vội vàng xao động, vội vàng nắm chặt tay nàng, ám chỉ nàng không thể hành động thiếu suy nghĩ. Lúc này, tuy rằng Kim trưởng lão và Ngân trưởng lão dùng tranh luận, nhưng hai người vẫn tròn mắt nhìn nhau. Thiết trưởng lão thấy không khí có chút cương cứng, thế là đề nghị nói “Bình tĩnh một chút, việc này không phải chuyện nhỏ, chúng ta cần phải thương lượng tốt. Chúng ta đi ra chỗ khác nói chuyện” Thế là bốn vị trưởng lão đi tới góc đại sảnh, nói nhỏ thảo luận, mà La Sát cùng Tề Dị cùng nhìn về hướng bốn người đó, sắc mặt ngưng trọng. Sau một lúc lâu, bốn vị trưởng lão lại lần nữa đi tới trước mặt hai người. Ngân trưởng lão mở miệng khuyên nhủ đầu tiên “La Sát, ngươi luôn trung thành và tận tâm với bốn môn, tuy rằng hôm nay ngươi phạm vào tội lớn, nhưng niệm ngươi đã có công lao và cũng là vị hôn phu của Quý Vương, chúng ta nguyên ý cho ngươi một cơ hội” La Sát rung mình, phát hiện trong lời nói của Ngân trưởng lão có thâm ý khác. “Ý trưởng lão là?” Mặt Thiết trưởng lão không chút thay đổi, một đôi mắt ngoan lệ trừng Tề Dị. “Nếu người giết nàng ta trước mặt chúng ta, chúng ta xem như chuyện này chưa từng xảy ra, ngươi vẫn là hộ pháp bốn môn như cũ, cũng vẫn là vị hôn phu của Quý Vương như trước” La Sát không chút nghĩ ngợi, lập tức lớn tiếng cự tuyệt “La Sát làm không được!” Kim trưởng lão rống giận “Ngươi nói cái gì vậy?! Chúng ta có lòng tốt cho ngươi một con đường sống, nếu ngươi không nghe thì chỉ có một con đường chết!” “La Sát hiểu được các vị trưởng lão thân là phụ trách duy trì môn quy bốn môn, nhưng La Sát cũng có lập trường của chính mình” Hắn chậm rãi kéo Tề Dị đứng dậy, mặc dù ánh mắt trầm trọng, nhưng cũng mười phần kiên định “La Sát cũng không muốn ra tay với các vị, nhưng nếu là các trưởng lão cố ý khó xử phu thê chúng ta thì cũng chỉ có thể đắc tội!” Thật ra hắn cũng không muốn quyết liệt với Quý môn, nhưng vừa rồi các trưởng lão yêu cầu rất tàn khốc, hắn căn bản không có khả năng nhận được. Nay xem ra một trận ác đấu là khó có thể tránh khỏi! Lúc này, trong đại sảnh đèn đuốc sang trưng, không khí cũng ngưng trọng trước nay chưa từng có, trong mắt mỗi người đều chưa ánh sang sát khí. Đang lúc tình thế khẩn trương đến mức cao nhất thì phòng trong bất chợt vang lên âm thanh cười khẽ nũng nịu của nữ tử. “Thật là, nơi này nóng nực như vậy, sao lại không phải người cho ta biết một tiếng, để cho ta một mình buồn bã trong phòng, thật là khó chịu” Một nữ tử mặc váy xanh cười dài đi vào trong phòng, một đôi mắt hạnh giáo hoạt lóe sang, kia đúng là Quý Vương mà các trưởng lão phải tối kiêng kỵ. “La Sát bài kiến Quý Vương” La Sát cảm thấy mừng thầm, hẳn vốn là muốn xin Quý Vương giúp đỡ, nay Quý Vương đã xuất hiện, tâm bụng chặt cuối cùng cũng thả lỏng. Tề Dị chăm chú nhìn Quý Vương, cũng hành lễ giống như La Sát, trong mắt lại tràn đầy tò mò. Tuy rằng lúc trước đã nghe La Sát nói Quý Vương là nữ tử, nhưng thế nào cũng không nghĩ đến Quý Vương lại kiều mị, xinh đẹp, thông minh nhưng lại có vài phần tà khí lạnh người ta sợ hãi. Quý Vương cũng đang nhìn lại Tề Dị, mắt hạnh mang chút suy nghĩ sâu xa. “Vị này là?” La Sát cung kính đáp «Nàng là thê tử mà ta ưng thuận, La Sát may mắn trở về gặp Quý Vương cùng các vị trưởng lão, hy vọng Quý Vương thứ cho tình thâm của phu thê, thành toàn cho chúng ta» Bốn vị trưởng lão nhìn nhau, âm thầm lo lắng. Bọn họ sớm đã quen với tác phong làm việc không lường trước được của Quý Vương, bởi vậy mới cố ý không thông báo cho Quý Vương, cứ nghĩ sẽ giải quyết chuyện La Sát làm trái với môn quy sau lưng, lại không dự đoán được Quý Vương thần thông quảng đại, không biết từ nơi nào biết được việc này, đột nhiên xuất hiện, quấy rầy kế hoạch của bọn họ. Trong mắt Quý Vương chớp động ánh sang quỷ tà yêu dị, mỉm cười nói “Bốn vị trưởng lão, các vị nghĩ như thế nào?” Kim trưởng lão run sợ nói “La Sát phạm vào môn quy, đây là tội chết! Mới vừa rồi chúng ta có lòng tha cho hắn một mạng, hẳn là không cảm kích chút nào, thậm chí nói năng lỗ mãng, nay nếu đã kinh động đến Quý Vương, thì xin mời Quý Vương lập tức hạ lệnh, vì làm trái với môn quy mà xử tử tội chết!” Quý Vương hơi hơi nhíu mày, trong mắt xét qua một chút thâm ý khó dò “Khoan đã, Kim trưởng lão đừng nóng vội như vậy, ta nghĩ cùng phu thê bọn họ nói chuyện trước đã” Thiết trưởng lão nhấn lại mi “Quý Vương, nay chúng có La Sát phạm tội vô cùng xác thực, lại không nghe theo mệnh lệnh của chúng ta, phải lập tức xử chết mới hợp với môn quy” Quý Vương không cho hắn nói nhiều, thần sắc biến đổi, lạnh lùng nghiêm chỉnh nói “Môn quy Quý môn đúng là do các vị trưởng lão phụ trách chấp hành, nhưng thông lĩnh chúng quý trong Quý môn, quyết sách chuyện lớn nhỏ trong Quý môn cũng là ta, chẳng lẽ... các vị trưởng lão nghi ngờ với năng lực lãnh đạo của ta sao?” “Không, chúng ta không có ý này” Đồng trưởng lão vội vàng giải thích, cũng không muốn làm cho Quý Vương tức giận “Chính là, chuyện lần này thực sự nghiêm trọng” Quý Vương cười lạnh một tiếng, châm chọc nói “Nói đúng, nếu biết rõ chuyện lần này là nghiêm trọng, các ngươi lại cố ý không cho ta biết một tiếng, các trưởng lão quyền cao chức trọng, chắc là không đem Quý Vương ta đây để vào mắt” Nàng vừa nói lời này ra, sắc mặt bốn vị trưởng lão đều thay đổi. Đồng trưởng lão trầm giọng nói “Không thông báo cho người thật là sơ sẩy của chúng ta, có điều, La Sát đột nhiên mang người ngoài vào Quý môn, trước khi chưa biết chuyện lớn nhỏ thế nào, chúng ta không dám cho người ra mặt, để tránh hắn có mang tâm làm phản, làm ra hành động bất lợi với người, mà sợ dĩ không cho các ngươi nói chuyện, cũng là vì bảo đảm an toàn của người mà thôi” Quý Vương kinh thường nói “Thật buồn cười, nơi này là Quý môn, nếu bọn họ đã thương ta thì lập tức tính mạng khó bảo toàn, ngươi nghĩ bọn họ ngu xuẩn như vậy sao?” Đồng trưởng lão cứng lại, chỉ có thể gật đầu đáp “Này... Quý Vương nói đúng...” “Đi, chúng ta đi vào phòng trong nói chuyện đi” Quý Vương hướng

La Sát mỉm cười, xoay người bước đi. Hắn cùng với Tề Dị liếc nhìn nhau một cái, gật gật đầu, thế này mới đi theo sau Quý Vương, mà hai tay bọn họ vẫn gắt gao nắm như trước, giống như tâm của hai người vẫn gắt gao nghĩ về nhau. Quý Vương ngồi trên tháp, cười mề mị nhìn hai người “Nói này không có người bên ngoài, các ngươi cứ ngồi xuống đi, không cần khách khí” Sắc mặt nàng ta thoải mái, làm cho La Sát và Tề Dị không dám khinh thường, vẫn câu nệ quý xuống trước mặt nàng ta như cũ. Quý Vương nhìn than sắc do dự của hai người, cười nói “Các ngươi không cần khẩn trương, Tề cô nương, không, hiện tại nên gọi ngươi là Trầm phu nhân. Ta hâm mộ ngươi đã lâu, hôm nay có thể nhìn thấy ngươi, ta thật sự rất vui vẻ” Nghe vậy, hai người giật nảy mình, không sự đoán được nàng lại biết thân phận Tề Dị. Tề Dị nhìn không được mở miệng nói “Ngươi biết ta ?” Quý Vương gật gật đầu, môi cười yếu ớt. “Ta không chỉ biết ngươi, mà lần đầu ngươi gặp La Sát, đến lúc ngươi đi tìm hắn, cùng chuyện ở trong sơn cốc cùng hắn, tất cả ta đều biết” Hai hàng lông mày La Sát nhú chặt, trong đầu hiện lên rất nhiều nghi vấn. “Nếu ngài đã sớm biết ta vi phạm môn quy kết giao với người ngoài, vì sao lại không thông báo cho các trưởng lão, mà cũng không tỏ thái độ gì cả ?” Quý Vương một bộ không cần nói “Bởi vì ta không tính xử phạt các ngươi, cần gì phải làm miệng chứ” La Sát cùng Tề Dị đều trừng lớn mắt, trong lòng vừa mừng vừa sợ, lại có chút không dám tin. La Sát khẩn trương hỏi “Ý của ngài là... ngài muốn thả chúng ta một con đường sống phải không ?” “Đúng, tuy rằng ngươi làm trái với môn quy, nhưng cũng không phản bội Quý môn, ta không muốn xử phạt chuyện này, cho nên các ngươi có thể an tâm rồi đi. Các ngươi liền âm thầm đi ra ngoài, đừng để cho các trưởng lão phát hiện, đỡ cho bọn họ lại nhiều lời, phiền chết ta” Nàng có thể đoán trước các trưởng lão sẽ tức giận với quyết định của mình, có điều, nàng mới không sợ đâu. La Sát ngẩn ra, không khỏi có chút lo lắng “Quý Vương, La Sát thực cảm kích ngài giúp đỡ, nhưng nếu vì ta mà ngài cùng các trưởng lão có hiềm khích, thuộc hạ thật sự không dám đương nổi, huống chi ta quả thật phạm vào môn quy Quý môn, đáng lý nên bị trách phạt” “Môn quy thì tính cái gì !” Quý Vương hừ lạnh một tiếng, thái độ thật là bất mãn “Quy củ năm xưa này sớm nên bỏ đi ! Một ngày nào đó ta sẽ bỏ đi môn quy cổ hủ vô dụng này” La Sát chần chờ lại hỏi « Kia... vị hôn phu ngài chọn có phải Dạ Xoa hay không ? » “Vị hôn phu của ta... » Môi đỏ mọng của Quý Vương loan ra ý cười bí hiểm « Yên tâm, chuyện này ta đều có tính toán cả rồi » Nghe Quý Vương nói như vậy, La Sát lại yên tâm không ít, liền nói lời cảm tạ « Quý Vương, đại ân đại đức của ngài La Sát vĩnh viễn không quên, sau này thuộc hạ càng nguyện tận tâm trung thành với Quý môn » Tề Dị cũng nói lời cảm tạ theo « Quý Vương, đa tạ ngài đã thành toàn, nếu sau này có cần ta hỗ trợ, thỉnh cứ việc phân phó, ta cũng sẽ hết sức hỗ trợ » « Các ngươi không cần cảm tạ ta, kỳ thật, nghiêm khắc mà nói Tề cô nương cũng không phải là người ngoài, ta hẳn cũng nên giúp đỡ » Tiếng nói Quý Vương chuyển thấp, cơ hồ không nghe thấy. Mà La Sát cùng với Tề Dị một lòng chìm đắm trong vui sướng, thế nào còn để ý Quý Vương đang nói cái gì. Bọn họ chăm chú nhìn lẫn nhau, tay nắm chặt, trong mắt tràn đầy niềm tình mật ý. Quý Vương thấy hai người tình ý kéo dài, đôi mi thanh tú nhướn lên, ánh mắt hiện lên một tia hâm mộ, nàng âm thầm thở dài, cười nói « La Sát, người vừa mới thành thân với Tề cô nương, ta để cho ngươi nửa năm vui tân hôn, nửa năm sau trở về tiếp tục chấp hành nhiệm vụ » La Sát mừng rỡ « Đa tạ Quý Vương ban ân » Quý Vương vẫy vẫy tay « Đi thôi, các ngươi nên sớm rời đi, ta còn phải ứng phó với các trưởng lão nữa. Sau khi đi ra khỏi cửa, các ngươi hướng hành lang dài bên phải đi thẳng là có thể rời đi » « Đa tạ Quý Vương » La Sát cùng Tề Dị hướng Quý Vương nói lời cảm tạ, dắt tay nhau đi đến cửa, lập tức biến mất trong hành lang dài, đi đến cuộc sống mới của hai người. Mà trong phòng, Quý Vương lẳng lặng ngồi trên tháp, dĩ nhiên ý cười trên mặt liền biến mất, thần sắc ngưng trọng. Thật tốt, lại có một quý trong Quý môn tìm được hạnh phúc, nhưng là hạnh phúc của nàng ở nơi đâu ? Vì tìm hạnh phúc, nàng đã lên kế hoạch rất lâu rồi, cũng chờ đợi lâu rồi, nàng tin tưởng có một ngày, nàng cũng sẽ có được hạnh phúc, cùng ở một chỗ với người mình yêu, cho đến vĩnh viễn. Sau khi xác định La Sát và Tề Dị đã đi xa, Quý Vương lấy lại tinh thần, chậm rãi đi vào trong sảnh. Vừa thấy nàng xuất hiện, các trưởng lão liền luân phiên truy vấn. « Ngài cùng bọn họ nói chuyện gì ? » Ngăn trưởng lão lo lắng hỏi. « Ngài quyết định xử lý bọn họ như thế nào rồi so ? » Kim trưởng lão cũng mười phần nóng vội « Có phải muốn giết bọn họ ngay tại chỗ rồi đúng không ? » Thiết trưởng lão phát hiện La Sát và Tề Dị không đi theo sau nàng, lập tức chất vấn hỏi « La Sát cùng cô nương kia đâu ? » Quý Vương mỉm cười. « Đi rồi » « Đi rồi ? » Đồng trưởng lão trừng lớn mắt. « Đúng » Quý Vương cười càng vui vẻ « Ta để cho bọn họ đi rồi » Thần sắc Kim trưởng lão đại biến, vừa sợ vừa giận « Nha đầu ! Sao ngươi lại không thông báo trước cho chúng ta một tiếng mà đã làm như vậy ? » Quý Vương từ nhỏ đã mất cha mẹ, nhờ bốn vị trưởng lão nuôi dưỡng, bởi vậy khi không có người khác ở đây, bọn họ lại gọi nàng là ‘nha đầu’ giống như gọi nàng khi còn bé. Thiết trưởng lão cũng trách nói « Sao ngươi lại dễ dàng buông tha cho hai người đó ? Như vậy là làm hỏng quy củ môn quy a ! » Ngăn trưởng lão cũng giáo huấn « Nha đầu, môn quy này đều là tổ tiên để lại, không thể vi phạm, La Sát phạm vào môn quy, nên bị phạt, không thể nhượng bộ dù đó là ai » Đối mặt với chỉ trích liên tiếp của bọn họ, môi đỏ mọng của Quý Vương hé mở, không hồn giận lắm lắm một tiếng « Ầm ỹ chết người ta ! » Kim trưởng lão trừng lớn mắt, lớn tiếng hỏi « Nha đầu, ngươi đang nói gì đó ? » Lập tức thần sắc Quý Vương biến chuyển, môi đỏ mọng loan cười tươi « Ta nói, ta đã tuyên định vị hôn phu cho mình rồi » Nàng nói ra lời này, giống như là ném một hòn đá vào mặt hồ yên tĩnh, nháy mắt bốn vị trưởng lão sợ ngây người. Đồng trưởng lão phản ứng nhanh nhạy, vội vàng hỏi « Vậy ngươi tuyên là ai ? » « Tự nhiên là Dạ Xoa, nếu La Sát đã thành thân, ta đương nhiên chỉ có thể tuyên Dạ Xoa, cũng may trước mắt xảy ra chuyện này làm cho ta định tâm, nói cách khác, chỉ sợ ta đến nay vẫn chưa quyết định được » Bất quá nói hai ba câu, nàng liền đem chuyện mình lâu lắc chưa tuyên vị hôn phu đổ lên đầu người khác. Bốn vị trưởng lão vốn vì nàng buông tha cho La Sát mà buồn bực, nay nghe được nàng sẽ tuyên Dạ Xoa làm vị hôn phu, trong lúc nhất thời cũng không thể phản ứng thái quá, chỉ có thể lẳng lặng trừng nàng. « Nha đầu, ngươi thật sự muốn tuyên Dạ Xoa sao ? » Kim trưởng lão lên tiếng đầu tiên, thần sắc vui sướng, tươi cười đầy mặt. Dạ Xoa đúng là đệ tử hãn đắc ý nhất, mà giờ phút này chính miệng Quý Vương nói muốn gả cho Dạ Xoa, hẳn đương nhiên là vui, cao hứng đến mức quên luôn mình đã tức giận lui trước. Có điều, ba vị trưởng lão kia cũng không tốt giống như hắn. Đồng trưởng lão làm khó đề đầu tiên « Nha đầu, ngươi đừng nói sang chuyện khác, ngươi tuyên vị hôn phu là một chuyện, La Sát vi phạm môn quy Quý môn lại là chuyện khác » Thiết trưởng lão tiếp lời nói « Tóm vậy, sự tình việc này rất trọng đại, không chấp nhận được ngươi tự quyết định một mình, nếu ngươi không xử lý thích đáng, thì người khác làm sao tâm phục được ? » Quý Vương cười nói « Thỉnh các vị trưởng lão đừng tức giận, cẩn thận nghe ta nói rõ ràng, tự nhiên có thể lý giải dụng ý ta làm như vậy » « Được, ngươi nói đi, ta muốn xem lần này ngươi dẻo miệng thế nào, cái chày cái cối » Hai tay Đồng trưởng lão hoàn trước ngực, chờ nghe nàng nói như thế nào. « Các trưởng lão nói muốn xử phạt La Sát vì do hắn yêu thương người ngoài đúng không ? » « Đúng vậy » « Nhưng các ngươi biết hắn cười người nào sao ? Nàng kia không tính là người ngoài, nàng đó nổi danh là quái dị, là Ma Y ‘phiền toái’, mà cha nàng là đại danh鼎鼎 thần y Tề Hạ » Thần sắc Ngăn trưởng lão biến đổi, vội vàng hỏi « Tề Hạ ? Ngươi nói đến người nhập môn hơn mười năm, chuyên môn phụ trách điều trị thân thể của người sao ? » Quý Vương cười khê « Đúng, các trưởng lão cũng biết thân thể ta đặc thù, cần y thuật kỳ diệu của Tề Hạ điều trị, mới có thể thuận lợi thành thân, nếu để cho Tề Hạ biết bốn môn giết nữ nhi duy nhất của hắn, các ngươi nói hắn còn có thể tận tâm vì bốn môn sao ? » Vốn là nàng muốn cho Tề Hạ và con gái nhận thức, nhưng Tề Hạ lại nhất định không chịu, nói là năm đó hắn nản lòng thoái chí từ bỏ nữ nhi, nay tất nhiên là không mặt mũi gặp lại nàng, chấp nhận để cho nàng nghĩ hắn sớm đã không còn trên nhân thế. Các trưởng lão sắc mặt ngưng trọng, biết rằng tất cả nên lấy hôn sự của Quý Vương làm trọng, để tránh phức tạp, xem ra việc này nên như vậy mà từ bỏ. Kim trưởng lão thở dài một tiếng « Được rồi, hôn sự của Quý Vương là đại sự của Quý môn, tuyệt đối không để cho chuyện vặt vãnh làm trở ngại, nếu là vì bốn môn, cũng chỉ có thể buông tha cho bọn họ » « Nói cho cùng, hôn sự của ta xác thực rất trọng yếu, dù sao ta đã muốn tuyên Dạ Xoa làm vị hôn phu, kế tiếp nên chờ ta điều trị thân thể thật tốt, liền có thể thành thân » Môi đỏ mọng của Quý Vương tươi cười một chút dụng tâm kín đáo. Kỳ thật, tuyển ai cũng không sao cả, dù sao, trong lòng nàng đã có chủ ý, trừ bỏ ‘người kia’ ra nàng cũng sẽ không lấy ai làm chồng, tuy rằng trước mắt có chút trắc trở, nhưng hết thảy đều tiến hành như kế hoạch của nàng. Kế hoạch của nàng nhất định sẽ hoàn thành. ~~~launhacac.wordpress.com~~~ Trong sơn cốc, nhiều loại hoa khoe sắc. Không khí trong phòng một mảnh vui mừng, khắp nơi đều dán chữ hi đỏ tươi, trên bàn hoa chúc đỏ thắm, đây là hôn lễ hai người bố trí. La Sát cùng Tề Dị đã thay một thân quần áo đỏ thắm, cái khăn che mặt của La Sát đã được tháo xuống, mà trên mặt Tề Dị lại có một khăn voan màu đỏ. Nàng ngồi xuống mép giường, đầu cúi xuống, giống như là thẹn thùng vô cùng. Tuy rằng hai người đã là phu thê chân chính, nhưng hôm nay là hôn lễ chính thức của hai người, nàng khó tránh khỏi e lẹ của

một nữ nhi. La Sát mỉm cười xốc khăn voan lên, nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng xinh đẹp của nàng, tựa hồ so với ngày thường càng thêm kiều mị động lòng người, không chỉ vì có son phấn trang điểm cẩn thận, mà còn vì trên mặt nàng tỏa sáng hạnh phúc dào dạt. « Nàng thật đẹp » Hấn phát ra ca ngợi chân thành, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh nàng, đưa tay ra ôm thân thể mềm mại kia vào lòng. Tề Dĩ mặt đỏ như hoa, yêu kiều nói « Đừng nói như vậy, lời nói như vậy từ trong miệng chàng nghe thật kỳ quái » La Sát tuy là nam tử, lại đẹp hơn cả nữ tử, nghe miệng hấn nói ra lời nói ca ngợi, làm nàng vừa vui vẻ lại vừa ngượng ngùng. « Ta thật sự nghĩ như vậy » La Sát mỉm cười, khẽ hôn lên má nàng. « Đối với ta mà nói nàng là nữ nhân đẹp nhất trên đời này » Tề Dĩ rúc ở trong lòng hấn, cảm thụ âm áp trên người hấn, thỏa mãn than nhẹ « Ngọc lang, ta thật sự rất vui khi kết làm phu thê với chàng » La Sát ôm nàng. « Thực xin lỗi nàng, tuy rằng chúng ta cử hành hôn lễ, nhưng cũng không có mời cuộc nhóm bằng hữu của nàng tới tham gia, ta...ta thật sự không có thói quen nhìn người xa lạ... » Có lẽ, hấn làm bạn cả đời với Tề Dĩ, thì hấn cũng có thể đối mặt nói chuyện với nhóm bạn của nàng, nhưng mà không phải là hiện tại. Tề Dĩ thấy trên mặt hấn hiện lên ưu tư, vội vàng an ủi nói « Đừng lo, hôn lễ chỉ cần có chú rể, tân nương là được, hơn nữa, bằng hữu của ta cũng không câu nệ tiểu tiết, sau này ta nói với bọn họ là được, tin tưởng bọn họ có thể thông cảm » Nàng chăm chú nhìn hấn, vẻ mặt chân thành, ngữ khí mềm nhẹ, tràn đầy nồng tình mật ý « Quan trọng là chúng ta ở cùng một chỗ, như vậy là đủ rồi » Trong lòng La Sát nóng lên, cảm động không thôi, hấn gặt gao ôm nàng « Đúng, nàng nói đúng, chỉ cần chúng ta ở cùng một chỗ là đủ rồi » Chỉ có nàng, mới có thể làm cho hấn sương gió nhiều năm thấy rung động, nổi lên từng trận tình triều, cũng chỉ có nàng có thể làm cho hấn yêu như vậy. Là nàng làm cho hấn thấy rõ cái gì gọi là hạnh phúc, bởi vì gặp gỡ nàng, hấn mới có thể từ quý vô tình trở thành một người yêu thương bình thường. « Dĩ, ta yêu nàng... » Hấn cúi đầu hôn môi đỏ mọng của nàng, lấy hành động thực tế biểu đạt tình yêu say đắm với nàng, hai tay linh hoạt chạy trên thân thể nàng, bắt đầu từng bước đi vào cực lạc. Một khắc đêm xuân đáng giá ngàn vàng, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của hai người, hấn sao lại lãng phí cho được. Tề Dĩ mơ hồ phát ra yêu kiều, hai tay ôm lấy cổ kiên cường của hấn, nhiệt tình đáp lại hấn, hiện tại, nàng cái gì cũng không muốn, nàng...thăm nghĩ cùng hấn thế này đến vĩnh viễn. Mặc kệ lúc trước hai người đã chịu thương tổn như thế nào, nhưng lúc này đã quên hết toàn bộ, giai đoạn đau khổ đã đi qua, bởi vì bọn họ có được lẫn nhau, yêu thương lẫn nhau trọn đời trọn kiếp.HẾT

Bạn đang đọc truyện *Chung Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.